Jurnalul Diavolului

Anton Szandor Lavey

Jurnalul Diavolului

Anton Szandor LaVey

1992

Dedicat bărbaților, oricine ar fi ei, care au inventat Whoopee Cushion,
Joy Buzzer și Sneeze-O-Bubble, și lui John Taliaferro Thompson.

Iadul trebuie să fie un loc destul de grozav,
pentru că tipii care au inventat religia au încercat
din răsputeri să-i țină pe toți ceilalți departe.
— Al Capone

Introducere

Deși cărțile sale s-au vândut în peste un milion de exemplare, industria editorială a ales să-l ignore pe Anton LaVey. Publicația de specialitate Publishers Weekly nu a recenzat niciodată o publicație scrisă de sau despre Anton LaVey. În afară de articolele ocazionale care incită la isterie și care încearcă să-l „expună" sau să-l „demonteze" pe fondatorul Bisericii lui Satan, presa tipărită și cea electronică au ales să impună o interdicție asupra adevăratei naturi a scrierilor sale. Cea mai mare parte a așa-numitei prese „alternative" a preluat exemplul presei mainstream de a nu confrunta opera sau viața lui Anton LaVey, de a-i dori dispariția. De ce?

Într-un cuvânt, de frică. Mainstream-ul se teme de oprobriul și ridicolul creștin. Individul corect politic se teme de rapacitatea propriului său ident. Ocultiștii sunt amenințați de refuzul lui LaVey de a-și satisface înclinația pentru jargonul obscurantist.

În societatea noastră egalitară din ce în ce mai rigidizată, cineva cu extravaganța lui Anton LaVey trebuie evitat, redus la dimensiuni. Spre deosebire de politicienii omiletici și îmbrăcați în blugi de astăzi, Anton LaVey nu-i permite lui Joe Citizen să se simtă confortabil în monotonia sa cotidiană. Dimpotrivă. Ori de câte ori Joe Citizen se confruntă cu spectrul acestui Ming cel Nemilos contemporan, își amintește de plăcerile interzise pe care era prea laș să le acapareze, de o viață pe care era prea circumspect să o trăiască. În raționalizările sale, Joe Citizen își pune o insignă Goodman pe rever și proiectează o batjocură îndreptățită asupra obiectului disconfortului său. „Acel Anton LaVey nu e decât o glumă, un mare impostor!"

Poate că este timpul ca LaVey să fie recunoscut pentru numeroasele sale contribuții - la limbaj (el a inventat termenul și conceptul de „vampir psihic", printre multe altele), la filmul noir și psihotronic (datorită lui LaVey, publicul a devenit conștient de filme clasice precum Freaks și Nightmare Alley... el a furnizat, de asemenea, câteva dintre cele mai celebre fotografii din Hollywood Babylon al lui Kenneth Anger), la muzică (redescoperirea unor melodii intens evocatoare din anii 1930 și 1940), la construirea de elemente artificiale de companioni umani sociali (creațiile lui LaVey au inspirat cercetarea și dezvoltarea în domeniile roboticii și teledildonicii) și politicii erotice (manualul singular, deși plin de bun simț, al lui LaVey, „Vrăjitoarea Satanică", a influențat multe femei să devină sigure pe feminitatea lor). Niciun alt bărbat nu a iluminat atât de bine scopul umbrit al vieții occidentale în a doua jumătate a secolului al XX-lea.

Așa cum a subliniat LaVey în repetate rânduri, satanismul nu se referă la muzica heavy metal sau la sacrificiul copiilor sau animalelor unei zeități cu coarne. Acestea sunt niște pozne pentru cei slabi și confuzi. Satanismul lui Anton LaVey implică o sarcină mult mai dificilă și mai stimulantă - aplicarea realpolitică a principiilor care favorizează realizarea în detrimentul consumerismului și puterea individuală în detrimentul mentalității de turmă. Satanismul lui LaVey evită orice lingușire față de mode. Este mai puțin o mișcare decât un apel la recunoaștere. Am o sugestie. Citiți-l pe LaVey pentru ceea ce spune el și nu pentru ceea ce spun alții că este. Fie ca solzii să vă cadă de pe ochi.

Adam Parfrey,
octombrie 1992

Prefață

E uimitor cât de multă frică este provocată la alții de prezența unui satanist cunoscut. Oamenii care nu își promovează niciodată originile religioase, atunci când sunt confruntați cu un „închinător al diavolului", devin brusc devotați. Cât de des văd cruci la gâtul celor care au fost informați despre sosirea mea - ca și cum, asemenea lui Dracula, aș fi lipsit de puteri. Și când nu sunt tulburat de astfel de precauții, aroma transpirației nervoase umple cu adevărat camera. Atunci mă simt sadic, dacă acest termen s-a aplicat vreodată. Îmi place să văd acele cruci prăfuite recuperate din fundul sertarelor birourilor, nepurtate de la catehism. Autocolantele evanghelice de pe bara de protecție care ar putea la fel de bine să spună „dă-mi un șut". Micile cruci de aur. Victimele patetice ale propagandei creștine care poartă simbolul morții modelului lor la gât, ca niște scaune electrice minuscule, camere de gazare sau lațuri de spânzurătoare, crezând de fapt că le va proteja. Să le protejez de ce? De posibila mea cordialitate și prietenie?

Faptul că afișează o credință latentă le permite să fie în siguranță - la fel de siguri și siguri ca deodorantul lor promovat - să mă întrebe despre satanism. Cum este să te temi de lucruri intangibile? Nu am știut niciodată, pentru că întotdeauna am avut partea mea de amenințări foarte reale la adresa seninătății mele. Am început să practic satanismul nu din disperare, ci din consternare logică față de atât de mulți oameni miopi în jurul meu. M-am gândit, am acționat și, prin urmare, m-am trezit îndepărtat. Și iată, eram un satanist. Un proscris mândru. Dacă „drepții", „bunii", „drepții" erau exemplificați de cei temători, nu voiam să fac parte din ei.

Tipul meu de satanism este alternativa conștientă supremă la mentalitatea de turmă și gândirea instituționalizată. Este un set studiat și inventat de principii și exerciții menite să elibereze indivizii de o contagiune a lipsei de minte care distruge inovația. Mi-am numit gândirea „satanism" pentru că este cea mai stimulantă sub acest nume. Autodisciplina și motivația sunt afectate mai ușor în condiții stimulative. Satanismul înseamnă „opoziția" și întruchipează toate simbolurile de nonconformitate. Satanismul invocă puternica capacitate de a transforma o povară într-un avantaj, de a transforma alienarea în exclusivitate. Cu alte cuvinte, motivul pentru care se numește satanism este pentru că este distractiv, este precis și este productiv.

Următoarea colecție de eseuri, fragmente care reprezintă 25 de ani de gândire diabolică, este un exercițiu literar satanic în sensul cel mai strict. Fiecare segment este o îngăduință a unui capriciu sau a unei fantezii. Fiecare a fost scris pe măsură ce starea de spirit sau ideea se manifesta, fie spontan, fie treptat. Nu s-a acordat nicio importanță dacă ceea ce a fost scris va fi bun, rău, ofensator, plăcut sau chiar dacă va fi tipărit. Fiecare a fost scris pe hârtie pentru că abținerea de la a face acest lucru ar fi însemnat abnegație.

Eseurile amare au fost compuse cu nevoia de a ritualiza amărăciunea, decorul, forma și stilul aterizând pe măsură ce cărțile erau împărțite. Eseurile instructive sau teoretice au apărut, mai întâi ca idei care trebuiau înregistrate, apoi ca eseuri scrise. Unele au adunat praf timp de mulți ani și sunt incluse pentru că momentul impune publicarea lor. Dacă au fost ușor actualizate, este pentru că nebunia populară a impus comparații. Un Caiet al Diavolului trebuie

să conțină observații divergente și teorii paradoxale. Ca și viața însăși, este consecvent în inconsecvența sa.

Anton Szandor LaVey
Durango, Mexic
Anul Satanei 31 august XXVII

Un medicament pentru melancolie

Niciodată în civilizația occidentală omul n-a acceptat atât de bună voie invenții menite să-l slăbească și să-l distrugă.

Multe persoane au considerat că acești ani, pe măsură ce ne apropiem de teama superstițioasă a mileniului care vine, au fost cea mai tumultoasă perioadă a vieții lor. Răsturnare, depresie, deziluzie, paranoia, angoasă, anxietate, boală și orice alt tip de indispoziție imaginabilă. Poemul lui Yeats, „A Doua Venire", exprimă bine climatul social. Cu siguranță, o explicație, sau cel puțin o speculație, este necesară.

Să examinăm câteva ingrediente. Nu este în desfășurare niciun război extern care să-i implice pe americani la nivel personal, patriotic sau de altă natură. Nu există un dușman universal care să ocupe mințile și emoțiile societății. Prin urmare, dușmanii, amenințările și alte probleme trebuie să apară dintr-o diversitate de surse care sunt actuale și ușor de identificat. Consolidarea temerilor și anxietăților de către mass-media este la apogeu. Televiziunea în prime time oferă suspans și criză, fie reală (știri), fie prin intermediul unor documentare sau reportaje fictive. Aceasta este considerată „divertisment", nu demoralizare.

Dacă se exprimă plângeri că străzile sunt periculoase pentru plimbare, valurile sunt periculoase pentru înot și chiar pășunile sunt periculoase pentru vaci („Mutilarea satanică a vitelor"), unde își poate expune cineva micul corp uman? În siguranța unui automobil? Poate, dar ce se întâmplă cu demoralizarea subliminală, cuplată cu un sentiment de falsă securitate pe care îl oferă dispozitivele de siguranță obligatorii?

În ciuda progreselor rapide și radicale din medicină, de ce se îmbolnăvesc tot mai mulți oameni? Accentul pus pe detectarea promptă a anumitor simptome ar trebui să prevină bolile grave. Cu toată lumea ascultând pentru simptome interne, pipăie după noduli și meditează la fiecare durere, hipersensibilitatea nu poate fi evitată. Oare o preocupare covârșitoare pentru dietă și exerciții fizice contribuie la o viață mai sănătoasă decât să stai în mașină și să mânânci Big Mac-uri? Ce are un impact mai mare - frica de efectele conservanților, puiului încărcat cu substanțe chimice, peștelui saturat cu mercur - sau alimentele în sine?

Dacă ești un cetățean care respectă legea, preocupat de siguranța casei și a familiei tale, ești făcut să te simți ca un criminal dacă deții o armă și, de acum înainte, ești catalogat drept un „pistolator nebun cu un episod special de sâmbătă seara". Deși știi că ești responsabil și conștiincios, ești totuși demoralizat și stigmatizat.

Pe vremuri, înainte de a fi demoralizat de electricitatea statică, era vorba de halitoză sau B.O. sau pocnete inestetice din hainele neapretate. Cât de ușor ar fi dacă ar trebui doar să te îngrijorezi de astfel de ostracisme sociale banale. Acum, pe lângă acțiunile de intimidare, te confrunți cu amenințări la adresa sistemului tău imunitar, război microbian, interceptări telefonice, noi virusuri cancerigene, politicieni conspirativi care acționează drept momeală pentru Adevărații Conducători, colaps guvernamental, pericole pe străzi, pe autostrăzi, pe plajă, creșterea prețurilor alimentelor, benzinei, taxe mai mari și... necunoscutul! O altă lume te urmărește? Sunt OZN-uri pe cale să aterizeze în curtea ta din față? Iar pentru Cei Buni, amenințarea satanismului este încă o copie sperioasă.

Cum să te imunizezi împotriva marelui D.P. (Proces de Demoralizare) care atinge inexorabil platoul său?

1) Recunoaște-l pentru ceea ce este: un fenomen colectiv, auto-perpetrat conform legii malthusiene. Separarea celor puternici de cei slabi, a reacționanților de cei care percep. Norbert Wiener ar fi încântat de exemplele actuale de termostate umane și comportamentul lor. Niciodată până acum omul nu a fost atât de controlabil și ușor de programat, în timp ce se considera în mod prostesc mai sofisticat decât în orice alt moment al dezvoltării sale.

2) Evită amuzamentele populare. Luați o lecție de la struț, a cărui atitudine de „cu capul în nisip" a fost ridiculizată în mod universal. Dacă actualitatea este un ingredient esențial al demoralizării, existențialismul este un vehicul perfect. „Trăiește pentru ziua de azi - nu te gândi la trecut sau la viitor" a fost aplicat greșit expresiei „Odihnește-te la ziua de azi". Cu toții trebuie să reacționăm la situații iminente. Fie beneficiem de pe urma lor, fie le facem față, fie le cedăm. Dar nu vă dați peste cap pentru a vă confrunta cu vreo problemă potențială și nu vă faceți griji dacă nu este nevoie. Nici nu socializați cu cei care o fac. Vă vor doborî. Televiziunea nu este mediul de „divertisment" care se presupune a fi. Nici ziarele și periodicele nu sunt. Muzica pop este muzică „îngrijorătoare", cu versuri și armonii inconștient măsurate în prezent. Filmele și piesele de teatru sunt pur și simplu variante ale programelor TV. Chiar și hainele de pe spatele vostru vă integrează în turmă în mod inconștient, dacă sunt „la modă". Oprește-te și gândește-te dacă tot ceea ce cumpărați, vedeți, ascultați sau faceți este popular. Dacă este, este programat și, îți place sau nu, la fel ești și tu. Toate acestea implică faptul că opriți orice activitate doar pentru că este popular? Asta vă dați seama. Ar trebui să fie ușor pentru un satanist.

3) Ieșiți din distorsiunea timp/spațiu D.P. ocupându-vă realist și minimal de prezent și concentrându-vă asupra trecutului și viitorului. Dacă trebuie să jucați jocul intrigii sau al crizei, priviți înapoi la scandalurile și ultrajele din trecut. Tratați cu condescendență ceea ce nu este la modă sau nu este încă la modă. Căutați persoane care nu sunt vestitori ai moravurilor actuale. Descoperiți și împărtășiți activități de timp liber care nu au legătură cu fobiile actuale. Înconjurați-vă cu amintiri ale unui alt climat social și contemplați-le ca pe un glob de cristal. Tendința spre nostalgie este o rebeliune de înțeles împotriva depresiilor. Singurul său defect este că și ea a devenit la modă și doar atenuează impactul depresiilor puternice, care ocupă un moment de vârf în viața noastră prezentă. Reflectați, în schimb, asupra lucrurilor și situațiilor care vă satisfac personal, mai degrabă decât asupra celor etichetate „nostalgie" sau „ediție de colecție".

Da, îmi dau seama cât de dificile au fost lucrurile pentru mulți dintre voi anul acesta, căci în orice astfel de proces de înmuiere, foarte puțini sunt neafectați. Din haos, fiara aspră care s-a îndreptat cocoșat spre Betleem pentru a se naște în Anul Unu învață să stea în picioare, să meargă din nou, iar pașii Lui creează tulburări aleatorii. A Zecea Cheie s-a manifestat în tunetul care a întunecat cerul atât pentru sataniști, cât și pentru non-sataniști. Sataniștii trebuie să cunoască motivele și motivele necazurilor lor. Și realizând că, la fel ca toți rudele lor - Cain, Prometeu, Orfeu, Frankenstein - ei... Noi... suntem, în parte sau în totalitate, responsabili pentru propriile noastre probleme și pentru cele ale mulțimilor. O imagine de ansamblu este esențială pentru supraviețuire, iar ceea ce a fost semănat va fi curând cules. Trandafirii din

grădina de la est de Eden vor avea spini. Oricare ar fi floarea. Oricare ar fi recolta, viitorul ne aparține.

Rege Satanas!

Despre importanța de a fi rău

Volume întregi au cartografiat istoria cruzimii și tiraniei omului. Câți au luat în considerare rolul esențial al ticăloșiei în dezvoltarea umană?

O analiză imparțială l-ar califica, fără îndoială, pe ticălos drept un erou necunoscut. În timp ce religioșii înrăiți încă îi prezintă pe sataniști în tiparele vechi și convenabile, literatura ușor de obținut a satanismului contemporan a inspirat schimbări în gândirea religioasă. Ne putem aștepta la o astfel de recunoaștere din partea teologilor moderni? Desigur că nu. Întotdeauna un ticălos este însă cel care devine catalizatorul schimbării.

Luați în considerare aceste exemple încă recente: Dacă Aleister Crowley nu ar fi fost „cel mai rău om din lume", oameni precum Gerald Gardner și Margaret Murray nu ar fi putut urca pe scenă în scopul „iluminării", iar Dennis Wheatley ar putea fi un ticălos înfometat. Ei își datorează identitățile ultrajelor lui Crowley. Dacă Îngerii Iadului nu ar fi provocat o asemenea furie și nu ar fi fost ritualizați în filme precum „The Wild One" și „Scorpio Rising", un interes „pur, sănătos" pentru motociclism (și miliardele de profituri ale acestuia) nu ar fi evoluat. Glamourul răului, nu distracția la soare, a generat în secret mișcarea actuală a motocicliștilor. Reducerea poluării, transportul economic - toate celelalte rațiuni pentru motociclism sunt instrumente de evlavie. Dacă regretatul senator Joseph McCarthy nu și-ar fi făcut autodafe-ul, nu ar exista nicio mișcare a „corectitudinii politice". Dacă Hitler nu i-ar fi discriminat pe evrei, națiunea Israel poate că nu ar fi existat niciodată.

Pentru fiecare Charlie Manson există un milion de cetățeni solizi care pot fi zbârliți de indignare dreaptă față de crimele sale. Aceiași oameni buni care stau degeaba în timp ce o bătrânică este jefuită în plină zi, nevrând să se „implice", își atenuează invariabil lașitatea strigând în hohote pentru o legislație mai strictă împotriva criminalității. Amintiți-vă, nu există nicio nenorocire atât de mare încât altcineva să nu o poată suporta.

Se spune că un ticălos este rău, dar o dronă apatică este mult mai rea. Un ticălos trebuie stigmatizat pentru ca adversarii săi să poată fi considerați eroici. Acești eroi sunt pur și simplu reacționanți care implementează o schimbare în afaceri, uneori confundată cu „progresul". Ce pune în mișcare reacția umană? O forță care este considerată fie intrinsec, fie artificial „e-mail". Pentru ca răul să servească unui scop admirabil, trebuie să aibă o metodă. Cel mai scăzut nivel de potențial satanist care crede că își justifică existența comitând acte „malefice" este cel mai amăgit dintre toți. După cum s-a dovedit din plin, renegații din Sudul Profund, precum Huey Long și George Wallace - cu siguranță considerați malefici de mulți - au exercitat totuși o reacție la scară largă. Ciudat a cărui faptă „malefică" pentru ziua respectivă constă în smulgerea aripilor unui fluture nu provoacă invariabil nicio reacție productivă. Nu poate fi considerat pe bună dreptate malefic. Pur și simplu idiot.

Cu cât ticălosul este mai grandios, cu atât este mai benefic pentru societate. Ticălosul mărunt afectează doar microcosmosul în care operează, cu excepția cazului în care actul său ticălos este considerat atât de odios încât se răspândește dincolo de sfera sa normală de influență. Când un ticălos atinge universalitatea, este înzestrat cu mantaua diavolului. Cu toate

acestea, dacă un ticălos real nu apare pentru a servi drept o întruchipare convenabilă a răului - servind astfel cauza ticălosului bun - o astfel de persoană trebuie dezvoltată și uneori inventată.

Dacă răul ar fi eradicat din întâmplare, rasa ar muri din inerție... cel puțin conform standardelor existente de dezvoltare mentală și emoțională. Faptul că ticălosul este cel mai formidabil dușman al plictiselii a fost dovedit într-un mod destul de pitoresc de un tabloid de scurtă durată numit „*Good News*.”. Simțind că populația era obosită de roadele jurnalistice standard despre crimă, viol, război, revoltă, scandal și catastrofă, „*Good News*.” a publicat exact asta - vești bune. Au rezistat cu viteji doua sau trei numere înainte de dispariția sa nu prematură. De ce au murit? Veștile bune sunt cu adevărat bune doar pentru cei direct implicați. Majoritatea oamenilor duc vieți atât de inutile și inutile încât doar veștile rele îi fac să se simtă mai bine. Dacă nu mai bine, cu siguranță mai bine. Dacă cineva nu poate obține recunoaștere pentru nimic altceva, poate sta liniștit, având siguranța că este „bun”, ceea ce în majoritatea cazurilor echivalează cu „corect”. Dacă nu ar exista un rău împotriva căruia să se critice, la fel de bine s-ar fi putut născut vreodată. Da, Răul este marele salvator și susținător al celor care îl condamnă cel mai mult.

Platitudini cu cioc de rață

Bogații devin mai bogați, iar săracii devin mai săraci.

Bogații devin mai bogați, dar săracii, având puțin sau nimic de pierdut, pot doar să devină mai bogați. Dacă hărnicia nu reușește, atunci caritatea o va face.

*

Toată lumea iubește un îndrăgostit.

Șefii îi urăsc pe îndrăgostiți pentru că nu se pot concentra asupra muncii lor. Cei fără iubire îi urăsc pe îndrăgostiți pentru că sunt invidioși. Chiar și îndrăgostiții au puțină răbdare cu alți îndrăgostiți. Ei consideră că alegerea altuia de a fi un obiect de iubire este inferioară propriei lor iubiri.

*

Cele mai bune lucruri din viață sunt gratuite.

Pot fi gratuite pentru tine, dar altcineva plătește pentru ele.

*

Onestitatea este cea mai bună politică.

Ar trebui să se citească: „Credibilitatea este cea mai bună politică”.

*

Frumusețea este doar superficială.

Un balsam pentru urâții, care nu pot să nu nutrească ostilitate din cauza condiției lor. Cei simpli și urâți maschează adesea ostilitatea în spatele unei fațade onctuoase sau afabile, care este uneori confundată cu „frumusețea interioară”.

*

Dacă la început nu reușești, încearcă și încearcă din nou.

O modalitate sigură de a te face o pacoste. Mai bine: „Dacă nu reușești de la început, așteaptă și vezi ce se întâmplă. Dacă nu se întâmplă nimic, încearcă o altă abordare. Dacă tot nu reușești, încearcă pe altcineva sau în alt loc.”

*

Nu există niciun substituent pentru munca asiduă.

Dacă ești ceea ce așteaptă alții de la tine, nu contează cât de mult sau cât de puțin faci.

Insigna Tipului Bun

Omul este o creatură egoistă. Totul în viață este un act egoist. Omul nu este preocupat să-i ajute pe ceilalți, totuși vrea ca ceilalți să creadă că este. Întrucât egoismul este înrudit cu mândria, iar vanitatea este considerată lucrarea Diavolului, prima regulă a celui mândru este să facă o demonstrație de evlavie și caritate, cu o Insignă de Bunul Tip de prins la rever.

Omul nu poate progresa cu niciun pas spre propria divinitate până când nu își îndepărtează Insigna de Bunul Tip.

Adevărații salvatori ai omenirii nu sunt cei care au dus vieți exemplare, ci cei care au permis omului să se prezinte drept Bun. Prin cauza pe care a oferit-o împotriva sa, Hitler permite nenumărate milioane de oameni să devină drepți. Orice aparență de bunătate detectată la dușmanii morali pare să estompeze strălucirea Insignei de Bunul Tip. Sfinții Bunului Tip sunt adesea câștigători doar în concursurile de abstinență. Cercetătorii perspicace și studenții obiectivi ai naturii umane afirmă că majoritatea sfinților istoriei s-au dedat pe ascuns recompenselor vieții, oferind în același timp o altă imagine publică mulțimii naive și condiționate. Leopold von Sacher-Masoch nu scrisese încă Venus în blănuri, însă locuitorii din Severin, atât cei religioși, cât și cei laici, erau la fel de numeroși.

Diavolul, pe lângă faptul că este cel mai bun prieten pe care Biserica l-a avut vreodată, îi oferă individului și mantaua Bunătății. În orice alegorie este invocat Diavolul, el devine instrumentul de reacție pentru cei care au cea mai mare nevoie de el. Oamenii intrinsec răi sunt adesea ipocriți care își etalează Insigna de Bun; fără un dușman care să-i chinuie, nu ar putea niciodată, în niciun sens credibil, să devină Buni.

Aceasta nu înseamnă că nu ar trebui să ne mâniem pe o nedreptate sau să vorbim împotriva a tot ceea ce ne încalcă securitatea. Aceasta este prima lege, legea autoconservării. Dar trebuie să luăm în considerare motivele din spatele alegerii unui dușman. Poate că nimic altceva nu este amenințat dincolo de amenințarea de a nu avea un dușman.

Dacă, având o durere, provoci suficient chin unei alte zone a corpului tău, este ușor să te prefaci că durerea inițială nu a existat niciodată. Tipul Bun are nevoie de un tip rău pentru a-și ușura durerea propriei insuficiențe. Acesta este motivul pentru care dușmanul său nu va pieri niciodată, căci dacă ar pieri, i-ar aduce o mare durere interioară. Fără un motiv pentru a-și abate atenția de la propria nefericire, ar fi pierdut.

Pentru cei plictisiți și simpli, cei cu puține sau deloc realizări, cei cărora le pasă puțin dacă trăiesc sau mor, un dușman este esențial. Validitatea lor ca ființe umane nu se măsoară prin ceea ce pot face sau cine sunt, ci prin împotriva cui se opun! Paradoxal, aceștia sunt ipocriții care evită orice manifestare a înclinațiilor „negative”. Vocabularul lor este plin de termeni precum „adevărat”, „caritabil”, „integritate”, „spiritual”, „egalitate”, „umanitate”, „moral”, „etic”, „reabilitare”, „a înțelege”, „empatie” etc. la infinit. Unii dintre acești Buni, precum tipul care vrea să pună pantaloni câinilor, sunt destul de transparenți. Majoritatea nu sunt.

Scopul meu aici este de a-i face pe Bunii până acum nedetectabili la fel de vizibili precum Freud a făcut-o vizibilă pe doamna cu dulapul plin de frankfurters. Atunci când

autoproclamații Buni nu sunt doar observați, ci ridiculizați pentru ostentația insignelor lor, omul va fi făcut un pas mare mai aproape de evaluarea exactă a personalității.

Nevoia primordială de a crede în ceva - orice - a fost explicată definitiv de psihologii Mortimer Ostow și BenAmi Sharfstein (*The Need to Believe*, New York: International Universities Press, Inc., 1954). Nu este nevoie să crezi într-un set de principii religioase; dacă credința cuiva într-o bucată de noroi este suficientă hrană, foarte bine. Dacă, totuși, un set de principii religioase este încărcat de contraste între „bine" și „rău", cerințele pietiste ale adeptului trebuie abordate. Cei care doresc să fie acceptați de așa-numiții oameni „respectabili" trebuie să fie Buni. Totuși, aroganța lor trebuie transmisă în moduri subtile. Nu este suficient să salutăm pe toată lumea cu un vesel „Bună, sunt o persoană bună, așa că trebuie să mă accepți", ci purtând una dintre numeroasele Insigne Goodman disponibile.

Fiecare grup de colegi are propria Insignă Goodman. Cei cu adevărat merituoși o obțin prin puterea individuală a personalității și prin realizări. Restul încearcă să o obțină atașându-și o etichetă. Psihologii numesc aceasta „identitate". Omul fie își stabilește identitatea prin sine sau printr-un fenomen colectiv adesea denumit „cauză". Celebritățile vor folosi adesea o „cauză nobilă" pentru a consolida o identitate șubredă, care s-ar putea să fi fost inițial construită pe abilități individuale. Personalitățile publice poartă pur și simplu o Insignă Goodguy din pragmatism. Este clar - sau ar trebui să fie - că Marele Om nu face absolut nimic de natură cu adevărat caritabilă.

Deși este un truism că fiecare act este un act egoist, nu toate sunt dăunătoare și unele sunt chiar benefice pentru alții. Insignele Goodguy prezintă tendințe care sunt adesea dăunătoare și de obicei lipsite de o justificare tangibilă pentru existența lor. Interesul personal rațional este o virtute, dar ar trebui văzut pentru ceea ce este: interes personal. Aceasta este tema predominantă a satanismului. Interesul personal irațional și neprihănirea de sine nemeritată sunt, pe de altă parte, semne distinctive ale Insignei Goodguy.

Religia, după ce a creat miliarde de adepți „nemeritabili" sau „nedemni", este principalul vânzător en-gros de Insigne Goodguy. Doctrina creștină a devenit demodată și incredibilă, chiar și pentru cei mai slabi de minte. Ne întrebăm: „Cum este posibil ca oamenii să fie atât de proști încât să creadă minciunile pe care le predau pastori și preoți?" Ar putea fi oare ca, printre cârjele psihologice pe care le-a oferit dogma creștină, cea mai evidentă să fie și cea mai ușor de trecut cu vederea? Dincolo de ororile și represiunile sale personale, creștinismul oferă un ingredient esențial pentru echilibrul emoțional al maselor: Insigna Bunului Tip.

Vechii ghicitori de carnaval numesc o stratagemă similară „a-i înșela ținta" - trimițând un client cu mai multe probleme decât atunci când a sosit, ghicitorul îl face să se simtă bucuros că a sosit la timp. „Mediocriștii" New Age, pe de altă parte, pur și simplu trădează numărul tot mai mic de ghicitori conștienți de sine. Crezându-și propriile prostii, ei poartă Insigne Bunului Tip ostentative, la fel ca și ceilalți clarvăzători, profeți, channelers și vindecători care „și-au primit darul de la Dumnezeu". Ei aplică capcane religioase la fel de sigur ca strămoșii lor anachoreți cu cămașă de păr și se străduiesc pentru o sfințenie similară.

Bunii Tipi sunt peste tot. Porniți televizorul. În zece minute, o reclamă va dramatiza rugămințile uneia dintre cele o mie de organizații caritabile „non-profit"; astfel de organizații caritabile sunt motoarele economiei naționale. Este ușor de înțeles de ce. Donatorul Goodguy economisește bani din impozite. Organizația caritabilă beneficiară cheltuiește nouăzeci la sută

din bani pe „cheltuieli generale”. Conducerea primește salarii umflate și comisioane de la furnizori , cărora, la rândul lor, li se oferă dispensă să se umfle de mândrie datorită afilierii lor la Goodman.

Dacă donatorul își donează banii direct guvernului în loc de unei organizații caritabile, statutul său s-ar schimba de la Goodman la sân plătitor de impozite, iar o astfel de retrogradare l-ar costa mai mult pe lângă asta. Ar trebui să fie nebun să nu aleagă calea Goodman. Dacă Goodman-ul donează timp în schimb, este în regulă și asta. Ei ajută organizațiile caritabile justificând costul construirii de facilități și cheltuielile operaționale.

Nobilimea engleză este uneori obligată să-și întrețină castelele ancestrale prin organizarea de tururi ghidate, completate în unele cazuri cu zgomote de fantome și lanțuri zornăitoare. Nimic atât de magic în America. Palatele celor odinioară imens de bogați sunt transformate în „fundații”. În multe cazuri, familiile originale rămân la locul lor, cedând pur și simplu câteva camere voluntarilor. În alte cazuri, fundația primește proprietatea complet, scutindu-l pe proprietarul aflat în dificultate de plata impozitelor restante. Fostul proprietar devine un Goodguy, retrăgându-se cu fondurile sale Goodguy într-un nou zgârie-nori sau într-un apartament. Sunt șanse mari să fi fost bucuros să scape de elefantul său alb, unde a zăbovit ani de zile cu unul sau doi servitori morocănoși. A ajuns în punctul în care își dorește exact lucrul pe care numai averea sa poate nu l-ar fi putut aduce: recunoaștere. Cât timp încă respiră, își poate dona picturile minunate aripii unui muzeu care îi poartă omonimul și se poate bucura de gloria Goodguy.

Organizațiile caritabile îi solicită pe cei despre care se știe că au prea multe averi nu pentru că își pot permite să dea mai mult, ci pentru că știu că, dacă „filantropul” nu dăruiește, va fi descris ca un monstru uman. Organizațiile caritabile aleg sloganuri precum „Nu-ți permiți să nu dai”, ceea ce sugerează că cei care le refuză vor primi un fel de pedeapsă pentru zgârcenia lor. Trucul de a scoate în evidență actele de generozitate din partea celor care abia își pot permite se bazează pe vinovăția celor care pot.

Evangheliștii prin corespondență sunt cunoscuți pentru că trimit broșuri de solicitare în masă care înfățișează o grămadă de „orfani” cu burta umflată stând în fața „clădirilor” fundației lor din Guatemala, Biafra sau New Delhi. Investigațiile ar putea dezvălui că firma din masonit a fundației acoperea „New Era Export Co., Ltd.” și fețele acelor copii radiau nu pentru binecuvântarea Domnului, ci pentru valoarea echivalentă cu moneda legală de 25 de cenți promisă pentru că au pozat.

Cauzele „Băieții Buni” oferă oportunități nelimitate pentru conversații, și nu doar de tip fiduciar. Dacă un voluntar cu înclinații morale excelente întâlnește un alt coleg la fel de potrivit (și la fel de căsătorit) în condiții stimulante din punct de vedere fizic, o fuziune ar putea avea loc într-o seară în camera de aprovizionare. O justificare va fi disponibilă, desigur: ambele părți au un obiectiv comun. Organizațiile caritabile sunt la fel de mult o oportunitate de contact social ca cel mai flagrant club pentru celibatari sau curs de dans, dar permit celui care se alătură să fie un „Băieți Buni” în loc de un tip deșert sau ciudat.

Cine nu ar putea găsi admirabil să vrea să salveze omenirea? Și animalele și copacii, pe lângă asta? Sau, să ne apere Satan, dorința de a salva lumea? De fapt, nebunul care gândește în termeni de conducere a lumii și individul la fel de prost care vrea să o salveze sunt de obicei

unul și același lucru: cei care doresc să conducă lumea își ating de obicei scopul sub pretextul salvării ei.

„Băieții Buni" înnebuniți după putere sublimează aceste dorințe încercând să ajute la conducere prin război sau să o salveze prin politici egalitare. Acești ajutoare își pot purta insigna de „Bunul Bun" fără a-și asuma responsabilitățile sau obligațiile unei figuri de statuie. Un „Bun" care ajută la salvarea lumii sub denumirea de ecologist devine pur și simplu un zeu microcosmic care servește un client macrocosmic.

Mi se pare că oamenii care strigă cel mai mult despre ecologie sunt cei mai puțin capabili să contribuie efectiv la dezvoltarea planetei. Evident, primul punct de plecare este eliminarea sursei problemei. Problema, desigur, sunt oamenii. Scapă de oameni și vei scăpa de problemele pe care ei își doresc atât de mult să le elimine.

Liberalii de fotoliu care vorbesc cu respect despre datoria ecologică ar fi îngroziți să implementeze cerințele totalitare ale contracepției obligatorii. Ei strigă: „Putere poporului!" Putere să facă ce? Să facă o mizerie și mai mare?

Unde sunt toți omuleții cu idei măreațe? Iată-l pe unul care pleacă acum, pedalând pe lângă showroom-ul de mașini de lux pe bicicleta sa de munte, cu picături de sudoare care îi decorează fruntea ca niște bijuterii translucide. Iată-l pe celălalt care își pune piciorul în mașină. Niciunul nu are mai multă conștiință de sine acum decât avea acum decenii, când își continuau drumul cu monștrii lor de 300 de cai putere. Bărbatul de pe bicicletă este bogat. Cel din mașinuța mică nu. Domnul Ciclist își plimbă una dintre insignele Goodguy și primește ce este mai sănătos pe lângă asta. Un omuleț într-o mașinuță merge cu una dintre insignele sale Goodguy și își poate permite să o întrețină.

Dați timpul înapoi și ascultați un alt tip de logică. Nimeni nu ar cumpăra o mașină mică pentru că ar fi nesigură, jenantă și nemaiauzită. Doar tinerii și excentricii mergeau cu bicicletele. Tinerii pentru că nu erau suficient de mari pentru a conduce, iar excentricii pentru că era sănătos - dar oricine era un fan al sănătății trebuia să fie nebun.

Trebuie să presupunem că omul este singurul organism viu care nu se poate adapta la mediul său? Dacă insectele se dezvoltă cu adevărat datorită pesticidelor cu care odată s-au îmbolnăvit, oare corpul omului nu va accepta poluanții, conservanții chimici etc., ca o altă dezvoltare a evoluției sale „naturale"? De ce sunt oamenii cu aspectul cel mai bolnav cei văzuți de obicei ieșind din magazinele cu produse naturiste? Ar putea fi oare ca obiceiurile lor alimentare stricte să nu reușească să-i imunizeze împotriva alimentelor „otrăvitoare" pe care este probabil să le ingereze uneori?

Dacă băieții Buni, ecologiștii, vor să practice ceea ce predică, să-i lase să înființeze colonii în zone nedezvoltate și să le mențină cu cât mai puțin contact posibil cu lumea exterioară. Câțiva chiar au făcut-o și sunt de admirat. Creează o societate dintr-un mediu nedezvoltat. Dar vor constata însă că un lucru lipsește în noul lor mediu. Este cel mai important ingredient dintre toate în viața băieților Buni, a cărui lipsă face ca insigna sa să fie lipsită de sens. Ingredientul lipsă este publicul.

Vă voi spune o poveste. Era un pustnic care trăia într-o pădure adâncă lângă un orășel. Odată pe an, în prima zi a lunii mai, stătea la marginea pădurii pentru o vreme. Apoi se întorcea în pădure, pentru a nu mai fi văzut timp de exact un an.

Făcuse asta timp de 20 de ani, iar singurul motiv pentru care era văzut vreodată era pentru că copiii țineau un dans al maiului în poiană, la marginea pădurii. După al cincilea an de apariții regulate, a devenit o instituție printre locuitorii orașului. De fapt, a devenit o caracteristică a festivităților adunarea oamenilor în așteptarea apariției pustnicului. Curând, pustnicul a devenit cea mai cunoscută celebritate a orașului, exclusiv datorită apariției sale anuale.

În al 21-lea an nu a mai apărut. A urmat o panică aproape totală. S-a format o echipă de căutare și pădurea a fost scotocită. Pustnicul nu a fost nicăieri. Locuitorii orașului s-au întors cu tristețe la casele și magazinele lor. A doua zi, pustnicul a venit pe strada principală a orașului. Toată lumea a alergat la el și i-a spus despre îngrijorarea lor și cât de bucuroși erau să-l vadă. Au insistat să rămână în oraș și să nu se mai întoarcă niciodată în pădure. Nu numai că au avut grijă de el, dar l-au ales primar.

Nu era însă cu adevărat un pustnic și nici nu fusese vreodată. Un pustnic trăiește singur, fără contact uman. Omul acela avea pur și simplu o răbdare infinită și un public receptiv. Era un bun om de spectacol care a devenit politician.

Ca unii „pustnici", toți purtătorii de insigne Goodguy au nevoie de un public. Așa cum un evanghelist are nevoie de un mediu de păcătoși în care să-și desfășoare activitatea, ecologia Goodguy are nevoie de o zonă urbană poluată. În ciuda abundenței evidente de soare, a aerului proaspăt și a unui trai sănătos, orbii rareori se alătură taberelor de nudiști.

Cel mai apropiat lucru de o șmecherie neînfricată la care mulți țărani pot fi martori este în cortul evanghelistului. Un „om al lui Dumnezeu" poate jecmăni victime inconștiente chiar mai ușor decât un escroc care vinde marfă nedumnezeiască. Insigna de Tip Bun pe care evanghelistul o oferă în schimbul furtului său îi asigură succesul. Cei cu un minim de sentimente de vinovăție vor deveni propriile victime, iar puținii lor demoni interiori vor deveni motorul diverselor excese și vicii. Cei ale căror sentimente de vinovăție sunt mai mari sunt mai precauți în acțiunile lor. Sunt mereu în căutarea cuiva care să profite de ei.

Am auzit mulți bărbați și femei mărturisind: „Știu că el (sau ea) mă păcălește, dar mi se pare atât de distractiv încât chiar nu mă deranjează." Când acești oameni sunt certați pentru lipsa lor de discriminare sau pentru judecata lor slabă, ei devin invariabil cu atât mai atrași de exploatatorii lor. Predicatorul care ucide păcatele este lupul suprem în blană de oaie: adepții săi cer să fie așa. În ciuda mașinilor de lux, a hainelor elegante și a locuințelor luxoase afectate de acești tipi, criticile clișeice provocate de aceste accesorii rareori descurajează credincioșii. Cu cât cruciada este mai grandioasă, cu atât clienții lor sunt mai mulțumiți. Cei vinovați sunt eliberați de vinovăția și inhibițiile lor - în special în formele mai violente de extaz religios.

Se va întreba ce este atât de teribil la un astfel de aranjament? Nimic. Nimic altceva decât autoamăgire. Dumnezeu și Isus îl fac pe omul rău bun. Pe omul vicios bun, pe omul lovit recunoscător, pe victimă fericit. Ce s-ar întâmpla dacă acele nume divine nu ar mai fi suficient de puternice pentru a-i îmbuna pe cei slabi și inadecvați? Dar ce se va întâmpla în viitor, când înșelăciunea și trădarea vor fi la fel de ușor de citit ca numele și adresa cuiva?

Când victimele, oricât de binevoitoare ar fi, vor fi văzute așa cum sunt - victime. Când autoamăgirea nu va mai putea trece nerecunoscută de ceilalți, nimeni nu va mai dori să se arate drept un prost. Vehiculele pentru autoamăgire vor fi fie folosite în camera privată a cuiva, fie prezentate public ca amuzamente - nimic mai mult.

Profețiile de rău augur ale unei „poliții a gândirii” de elită se vor dovedi a fi nefondate. Noile descoperiri în analiza caracterului îi vor face pe toți un potențial polițist al gândirii. Va deveni la fel de ușor să evaluezi motivațiile altcuiva pe cât este să-i spui culoarea ochilor. Insigna Tipului Bun va fi vizibilă în orice manierism și nicio afectare sau penaj protector nu va ascunde defectele de caracter. Iar tipul cu adevărat bun va fi văzut pentru bunătatea sa inerentă, indiferent cât de „rău” ar fi înfățișările sale superficiale.

Cât de reconfortant ar fi să auzi un candidat politic spunând:

„Nu cred în Dumnezeu, ci în protejarea sănătății și siguranței cetățenilor. Plănuiesc să-mi numesc prietenii în funcții de conducere. Îmi voi însuși banii cu care pot reuși, dar mă voi asigura că restul este cheltuit pe îmbunătățirile sociale necesare. Nu veți avea niciun cuvânt de spus în deciziile mele, la fel cum nu ați avut-o vreodată. Va trebui să acceptați judecata mea, care, atâta timp cât vă simțiți relativ confortabil, va avea libertate de mișcare și oportunități de avansare. Dacă reușesc să păcălesc publicul, publicul se va învinovăți. Căci vă avertizez că sunt la fel de necinstit ca orice politician. În ciuda profesiei mele dezgustătoare, voi încerca să vă țin pe toți cât mai fericiți posibil.”

Biserica lui Satan, Cosmic Joy Bugger

În 1966 s-a născut Biserica lui Satan, o vrăjitoare pe nume Sybil a scurs informații pe America, iar o membrană placentară a început să se îngroașe peste țară, ceea ce avea să fie numit „mișcarea ocultă”. Sigur, au existat cei care au trimis la un scrib rozicrucian informații pe spatele unei coperți de revistă despre secretele destinului omului, au participat la convenții despre farfurii zburătoare, s-au ținut de mână la „cercurile închise” ale spiritiștilor și le-au citit horoscopul zilnic. Dennis Wheatley era un șarlatan care le făcea pe englezoaicele cu fețe budinci să doarmă în apartamentele lor. Un renegat pe nume Seabrook a scris despre fapte ciudate printre vârcolaci și doamne vampir (și, întâmplător, al cărui azil a fost *Cuibul Cucilor* original), iar doi tipi pe nume Symonds și Mannix au relatat, respectiv, isprăvile „celui mai rău om din lume” și ale Clubului Focului Iadului. Se puteau obține *A șasea și A șaptea Carte a lui Moise* și *Albertus Magnus* în format tipărit înainte de a fi numite cărți de buzunar. Un bătrân pe nume Roy Heist făcea copii bune, vânzând „praf de mumie” vraciilor. Sigur, a existat o mișcare ocultă înainte de Anul Unu - o mișcare ca un bețiv adormit care își schimbă poziția în prag.

Nu este necesară o cronologie detaliată pentru a ilustra evenimentele din ultimii zece ani. Concomitent cu climatul social din ce în ce mai liberal al anilor '60, multe foste tabuuri au devenit relaxate. Latura Întunecată s-a manifestat în societatea politicoasă, unde înfloriseră poeții beatnik și tobosarii de bongo, unde vrăjitoarele și cititorii de tarot își țineau curtea. Pentru majoritatea teologilor, o singură entitate era responsabilă pentru orice, de la profeție la meditație. Indiferent cât de inofensiv era un act ezoteric sau cât de volubilă era declarația practicantului său, Diavolul era de vină. „Satan” era cel mai mare producător de texte despre ocultism decât orice alt material promoțional. Adaptările pentru filme TV ale poveștilor clasice cu fantome gotice au fost promovate ca fiind „satanice”. În ciuda încercărilor indignate de a diferenția vrăjitoria de satanism, publicul a insistat asupra, a le pune laolaltă într-o suspendare voită și nerăbdătoare a neîncrederii. În ciuda murmurelor curanderelor despre „puterile date de Dumnezeu”, fundamentaliștii încă îi denunță ca făcând parte din mișcarea ocultă și slujitori ai lui Satan.

Lipsa de imaginație și de putere de rezistență a mișcării oculte se vede prin stratul de incompetenți care îi umplu rândurile. Pe măsură ce lacul se exfoliază, imaginea ocultistului a devenit aproape la fel de ridicolă ca cea a evanghelistului care bate cu mâna Biblia. Biserica lui Satan ar putea deveni cu ușurință o Insulă Ellis psihică a refugiaților și emigranților din scena ocultă. Persoane strămutate care și-au pierdut covenurile, magi de 90 de zile obosiți să cugeteze la Cheile Enochiene și la Crowleyanitate, regine casule care nu au putut reuși în Biserica Catolică, wiccani jalnici care descoperă că sânul Zeiței s-a secat, egiptoizi cărora le-ar fi mai bine ca Shriners sau în *Fiii Deșertului* de Laurel și Hardy, locuitori ai piramidelor care nu au dobândit nimic altceva decât claustrofobie, atlanți care au rău de mare, fani OZN-urilor care au redefinit legea gravitațională, dar nu își pot controla bărbia, vrăjitori fără minte, vrăjitoare însetate de sex, ghicitori lipsiți de resurse, clarvăzători psihici - toate acestea sunt reziduurile

tot mai mari ale unui fenomen care, datorită însăși popularității sale, TREBUIE să-și piardă magia pe care o pretindea.

Satan se traduce prin „opus", ca nu cumva Biblia satanică să fie uitată. Esența satanismului este cea care înclină balanța și pornește pendulul în cealaltă direcție. De aceea, faptele despre satanism sunt adesea mai dure decât cea mai gotică melodramă sau decât science-fiction-ul speculativ de groază. Această duritate reală este înregistrată în consternarea unor noi candidați care fuseseră prinși în declinul scenei oculte. Interesul pentru Biserica lui Satan nu a fost niciodată mai mare, dar nu mă amăgesc crezând că este pentru că oamenii sunt mai iluminați ca niciodată - doar mai deziluzionați și/sau plictisiți. Cu toate acestea, îmi dau seama că, odată cu declinul mișcării oculte ca factor de identitate credibil, am fost binecuvântați cu un aflux de potențial uman salvabil din categoriile menționate anterior, precum și de „ne-alături" care așteptau până se va așeza praful. Astfel, elitismul pe care l-am imaginat la început s-a materializat de patru ori.

În zece ani de existență, Biserica lui Satan a alimentat o contracultură filosofică care, dacă nu ar fi fost controlată, ar fi putut arunca copilul odată cu apa din cadă. A invocat permisivitatea imaginativă, interesul personal rațional și a forțat o teologie pe moarte să adopte un comportament ridicol de ultimă oră (vrajitorii mobile, declarații papale etc.) sau reinterpretări speriate („ținând pasul cu schimbările sociale"). De asemenea, a pompat hoarde de ciudați până când divinitățile lor nou descoperite au prezentat scurgeri de informații sau pur și simplu au fost demascate. Secțiunile de publicitate ale revistei Fate conțin o sursă la fel de prolifică de clarvăzători înzestrați, institute ale conștiinței cosmice și promotori ai conștiinței, așa cum se poate găsi în rubricile de contact ale tabloidelor swingers sau ale ziarelor underground. Adăugați franja parazitară: „foștii" care caută recunoaștere ca foști vrăjitoare, foști sataniști, exorcizați sau orice alte persoane care își doresc-să-le-fi-putut-dar-nu-au-putut-îndeplini. Da, mișcarea ocultă a furnizat nenumărate persoane iluzii de adecvare.

De ce a avut succes satanismul? Pentru că, încă din literatura noastră cea mai veche, prin Biblia Satanică, nu am făcut promisiuni grandioase de iluminare infailibilă și am subliniat că fiecare trebuie să fie propriul său mântuitor. Că măsura superiorității cuiva (dacă există) este guvernată de potențialul uman. Că „Satan" este un concept reprezentațional, acceptat de fiecare în funcție de nevoile sale. Așa a fost la început, așa este și acum. Am respins ceea ce devine la modă, în timp ce am susținut ceea ce nu este la modă. Când apare sindromul „maimuța vede, maimuța face", chiar și pe Calea Stângii, atunci nu mai facem asta. Am folosit ce e mai bun din ce e mai rău și am discernut ce e mai rău în ce e mai bun și am câștigat prin fiecare. Am sfidat categorizarea, derutând etichetele, știind că singura etichetă pe care o purtăm - Satan - este o controversă în sine.

Privind în urmă la peste un deceniu, este ușor să izolăm fiecare fază a dezvoltării noastre. Nu a fost doar recompensatoare ca o lecție de psihologie comportamentală, ci a servit, fără să vrem, ca ceea ce sociologii numesc un „proiect de cercetare nefinanțat".

Prima Fază, *Emergența*, a cristalizat spiritul vremii în realitate - a eliberat cunoașterea unui corp politic satanic într-un climat social pregătit, dar uluit.

A Doua Fază, *Dezvoltarea*, a cunoscut o expansiune organizațională și instituțională ca urmare a exploatării stimulate cu atenție, atrăgând o varietate de tipuri umane din care să se distileze un „ideal" satanic.

A Treia Fază, *Calificarea*, a oferit suficiente elucidări pentru a stabili principiile satanismului contemporan, contrar celor anterioare sau actuale interpretări greșite. Biblia Satanică, Ritualurile Satanice și Vrăjitoarea Satanică ar fi putut fi trecute cu vederea în mod convenabil, dar erau ușor accesibile oricui alegea să dobândească cunoștințe despre doctrina și metodologia noastră. O aură de respectabilitate a prevalat - adesea până la un punct de supracompensare - pentru a contrabalansa presupunerile inexacte ale lumii exterioare.

A patra fază, *Controlul*, a încurajat dispersarea și Principiul lui Petru ca mijloc de izolare a „idealului" evaluat din a doua fază. Dezinstituționalismul a separat constructorii de locuitori, filtrând și stratificând astfel ceea ce a început ca o organizație inițiatică - sau persuasiune - într-o structură socială definită.

A cincea fază, *Aplicarea*, stabilește o realizare tangibilă, începutul unei recolte, ca să spunem așa. Tehnicile, după ce au fost dezvoltate, pot fi folosite. Miturile secolului al XX-lea sunt recunoscute și exploatabile ca stimuli esențiali. Slăbiciunile umane pot fi privite cu o înțelegere a înfrumusețării radicale.

Idele lui Martie își petrecuseră nebunia, iar echinocțiul și-a produs punctul culminant. La amurg, în ajunul noii Ere Satanice, mi-am scufundat briciul în apele Zamzamului și m-am angajat într-un nou rol. Mă întreb uneori, oare lucrurile ar fi stat altfel fără ceremonie? L-a ajutat un catalizator ritualic să-l convingă pe acest diavol pirronic că destinul său era exercitat cum trebuie?

Simbolismul, ritualul, ceremonia, totemul și tabuul vor exista întotdeauna și se vor dezvolta sau vor dispărea în funcție de condiții. Ca sataniști, trebuie să percepeți astfel de lucruri și, după ce le-ați perceput, să le selectați sau să le respingeți în funcție de nevoile voastre. Contraculturile ajung invariabil să fie culturi dominante. Când ocultul (ascunsul) devine la modă, nu mai este ocult. Totuși, va exista întotdeauna o Latură Întunecată. Satanistul natural este cel care va fi atras de abisul diferenței, fie că este abstractă sau concretă. Cei care au zăbovit în ultimii ani în abstracțiuni fixe pot simți căldura oferită de identitățile lor temporale răcindu-se. Speriați, nu știu ce icoane să ia în considerare și sunt confuzi cu doctrine devalorizate și constrânși de ipoteze programate. Mulți vor deveni „sataniști", cei care odinioară ar fi evitat numele. Alții vor continua să evite numele, dar vor supraviețui cu produsele secundare ale satanismului, așa cum au făcut-o fără să știe (sau fără să recunoască) în trecut. Pentru cei pierduți, deposedați de drepturi, plictisiți, ambivalenți, am pregătit un loc.

Ultimul deceniu a fost îmbucurător. Le mulțumesc tuturor celor care mi-au rămas loiali de-a lungul anilor și mi-au oferit feedback-ul de care are nevoie orice lider simbolic. Celor dintre voi care au fost alături de mine la început, când spectacolul a început să se lanseze, și vouă care ați devenit de atunci parte din noi în minte, corp sau pur și simplu din neliniște, vă sunt recunoscător pentru sprijinul vostru. „Răul" este încă „Trăiește" scris invers, iar dacă vom fi răi, vom trăi! A trăi bine este încă cea mai bună răzbunare împotriva tuturor adversităților. Iubiți, râdeți, imaginați, creați, inovați, culegeți și bucurați-vă - ca sataniști - în această cea mai bună dintre toate lumile, Lume fără sfârșit. Amintiți-vă, primii 99 de ani sunt întotdeauna cei mai grei.

Rege Satanas!

Sub orice alt nume

Mulți sunt cei care studiază arta copiilor întunericului, care se autonumesc cu numele de vrăjitoare și vrăjitor, care privesc cristale, citesc tarotul, ghicesc prin diverse mijloace și caută succesul pe căile magiei. Toți aceștia joacă jocul Diavolului și iau uneltele Diavolului în căutarea lor de fărâmituri de putere.

În numele tuturor celor care au suferit și au murit ca agenți ai Diavolului în veacurile trecute, actuala bandă de eretici - cei care l-ar nega pe Diavol, dar totuși joacă jocul Lui - trebuie chemați la ceartă. Mai mare este nebunia lor decât cea a celui mai strict protestant, catolic, evreu sau budist. Mai lași sunt ei decât informatorul plângăcios care a tras de mânecă inchizitorului. Mai flagrantă este ipocrizia lor decât cea a celui care citește pornografie „pentru a-i avertiza pe alții".

Aceștia sunt urmăritorii puterii dubioase, căutătorii de bogății, cumpărătorii de „secrete ascunse", cumpărătorii de „scurtături", armata plângăcioasă a celor lipsiți de resurse care se simt demni de bunătățile vieții, dar nu au găsit nicio minune în bisericile în care s-au rugat.

Așa că acum îi vedem cum roiesc în jurul nostru, cumpărând jurnale ale înșelăciunii, cărți de referință cu provizii diabolice, cataloage de artă magică. Citesc, citesc, contemplă și citesc încă o dată. Studiază ritualurile lui Lucifer și misterele creației, vrăjile și farmecele și se autointitulează cu nume inofensive. Și se joacă jocurile care au făcut ca strămoșii noștri să fie torturați ca agenți ai lui Satan.

Și ce fac ei acum, că este sigur și clar să folosească Marele Său Nume Infernal? Îl neagă! Au ocazia să adopte chiar crezul defăimării care i-a ucis pe frații și surorile lor din trecut și să arunce acel crez în fața lumii într-o batjocură triumfală a epocii sale de irațională. Dar nu — ei nu ridică în sus țepușa bifidă a lui Satan și nu strigă: „A triumfat! Rege Satanas!" Arta și operele sale, care i-a adus pe oameni la tortură și la înjunghiere, poate fi acum învățat în siguranță. Dar nu... El este negat. Negat de cei care Îi strigă arta și Îi practică opera.

În siguranța bârlogurilor lor fragile, ei rostesc chemările. În căldura saloanelor lor, își împing planșetele, citesc cărțile, aruncă runele, cheamă morții și chiar poartă coarne. Rareori se găsește Satana în aceste locuri. Căci aceștia sunt misticii înspăimântați ai noului creștinism, iar lașii tremurând aleargă pe lângă deschiderile către Grotele Iadului. Și, ca niște viermi, ei ciugulesc pe furiș nou-apăruta înțelepciune Diavolească. Nu-și dau seama de nebunia lașității lor.

Epocile vin și trec epoci, iar ciclurile se inversează cu periodicitatea minunată pe care numai natura o poate susține, iar acum noi umblăm pe lumea superioară.

Cei care joacă jocul abnegației în formele sale tradiționale simpliste și s-au arătat consecvenți în propovăduirea lor creștină pot găsi absolvirea păcatelor lor în turma noastră.

Dar cei care joacă Jocul Diavolului, dar se ascund în DREPTATE, pângăresc numele celor care au purtat semnul tăciunilor și al cleștelui și și-au privit morții și muribunzii cu blesteme rostite încet. Nu știau ei, cei torturați, că într-o zi oamenii vor lucra la lucrarea Diavolului; munca care a fost motiv de tortură și leagăn.

Nu știau ei, Cavalerii Templului, că într-o zi oamenii vor născoci vrăji în lumina clară a lunii, liberi de lațul cârligului eretic; totuși neagă și denunță binecuvântarea lui Satan!

Cleștele a adunat rugină, iar torturile mârâie în timp ce se întorc din lipsă de ungere. Luceafărul are praf între țepii lor, iar fecioara de fier este rece și tânjește după un iubit pe care să-l îmbrățișeze.

Fantomele celor cumpărați de Diavol vor lua instrumentele distrugerii lor și vor porni mai departe. Și prada lor vor fi acei necrofagi ai artelor care odinioară însemnau înțelepciunea diavolului și care până în ziua de azi rămân așa.

Să se știe că fiecare om care se aventurează în artele întunericului trebuie să dea Diavolului și copiilor Săi ceea ce merită anii lor de infamie. Numele lui Satan nu va fi lepădat! Niciun om să nu se ferească sau să batjocorească Numele Lui care joacă jocul Său câștigător, altfel disperarea, epuizarea și distrugerea îl așteaptă!

Principiul lacătului cu combinație

Magia este ca un lacăt cu combinație. Dacă fiecare tambur cade la locul său, lacătul se va deschide. Rareori există două lacăte la fel. Aspectul lor fizic poate fi identic, dar combinația de numere necesară pentru a deschide fiecare este diferită.

Așa este atât cu lucrările magice individuale, cât și cu cei care le încearcă. Scopurile pot părea identice în natură, iar magicienii similari în pregătire și caracteristici exterioare, dar aici se oprește orice asemănare.

Nimeni nu-l poate învăța pe altul o combinație care este a lui, pentru că nu ar funcționa. Fiecare persoană are propriile înclinații, propriul său Gestalt și, prin urmare, trebuie să stabilească ce funcționează cel mai bine pentru ea. Nu este nimic intrinsec ezoteric în nicio combinație care va duce la o lucrare în cele din urmă reușită, cu excepția cazului în care se consideră păstrarea combinației secrete ezoterică, pentru că este literalmente asta. Dacă trebuie știut adevărul, magia Mare (ceremonială) este pur și simplu un mijloc de a formaliza acte care, în sine, nu ar atrage atenția dacă ar fi efectuate fără capcane ritualice. Prin urmare, o cameră ritualică este necesară pentru a-l face pe practicant să se simtă ca un magician, intensificându-i conștientizarea propriului potențial (dacă există). Odată ce cineva își înțelege potențialul, întărirea oferită de capcanele unei camere ritualice poate fi superfluă. Abia atunci se poate ajunge la detalii: Combinația.

Conceptele spațiale contribuie cu trei dimensiuni la Combinație. A patra dimensiune există în timp. Dacă celelalte trei dimensiuni sunt plasate în combinația corectă, atunci se poate obține a patra. Toate fenomenele „supranaturale" au loc în cadrul celei de-a patra dimensiuni, prin urmare, în fiecare caz, limitele spațiale sau fizice ale celor trei dimensiuni trebuie să fie prezente într-o combinație adecvată pentru a efectua fenomenele respective.

Fiecare apariție se întâmplă undeva. Acel „undeva", în combinație cu magicianul care servește drept catalizator, este cel care face ca neplăcutul să se producă. „Undeva"-urile nu trebuie neapărat să fie incinte specializate în sensul evident, dar pot fi câmpuri, stânci, străzi, păduri și râuri, precum și structuri.

Așa cum un curcubeu este compus din armonice de lumină, el se află „undeva" relativ la punctul nostru de observație; deși, dacă am intra în câmpul său aparent, nu ar mai exista vizibil. Singura modalitate de a vedea un curcubeu este de departe - totuși, el încă există. Fabula curcubeului, cu oala sa cu aur așteptând la bază, este povestea iluziei și dezamăgirii omului. Magicianul trebuie să realizeze că căutarea sa nu se termină la baza curcubeului - trebuie să o ocolească pentru „undeva" de peste curcubeu. Nu există programe de studiu pentru o astfel de căutare. Combinația necesară pentru o lucrare controlată l-ar putea plasa pe magician nu numai în locuri diverse, ci și în poziții și acțiuni diverse. Ar putea avea nevoie să citească o anumită carte la un anumit moment și într-un anumit loc. Fiecare acționează pentru a lăsa un pahar în lacătul cu combinație.

Cum se descoperă aceste combinații? Nu. Îl descoperă dacă este receptiv la apariția lor. Sensibilitatea este esențială. Cu cât caută cineva mai atent, cu atât va găsi mai puțin. „Caută și vei găsi" este o platitudine la fel de pe jumătate adevărată ca „adevărul te va face liber". Cineva poate căuta până când cade și poate rata răspunsurile de multe ori dacă nu are

sensibilitatea de a le recunoaște atunci când este confruntat cu ele. „Adevărul” poate fi strigat de pe o mie de acoperișuri și, dacă nu este convenabil să-l audă, va cădea în urechi surde.

Cele mai profunde acte de magie par pur și simplu să se „întâmple”. Asta pentru că seturile de circumstanțe care le determină trec neobservate. Recunoașterea este cheia. Cum poate cineva să recunoască astfel de combinații atunci când este orb chiar și la cele mai evidente motivații și acțiuni? Sau amenințat de realizările altcuiva, când egoul cuiva trebuie să fie puternic și sigur pentru a deveni mag?

Alegerea de a nu recunoaște este o practică bună pentru a lăsa lucrurile importante să treacă pe lângă tine. Pacea sufletească poate fi atinsă, dar realizarea va lipsi. Dacă pacea sufletească supremă se bazează pe îndeplinirea anumitor obiective, pacea sufletească acumulată prin desensibilitatea față de evident este tragic de trecătoare. Dezamăgirea supremă, care este inevitabilă, va face pe cineva și mai predispus la ignoranță. Atunci, oricât de contradictoriu ar părea, ignoranța va deveni singura salvare intelectuală și emoțională a cuiva. Paralelele din afirmația anterioară, în legătură cu religia organizată, ar trebui să fie din plin evidente.

Delirurile din Tartar

Probabil cea mai des pusă întrebare pe care o primesc de la practicanții de magie satanică este: „De ce ritualul meu nu pare să aibă niciun efect?”

Răspunsul meu la această întrebare este invariabil: „Pentru că contează atât de mult pentru tine”. Odată ce un ritual a fost îndeplinit corect, nu ar trebui să conteze prea mult dacă vezi sau nu rezultate, deoarece se presupune că ți-ai atins - prin mijloace surogat - intenția inițială. Faptul că ai „scos-o din sistemul tău” ar trebui să te elibereze de orice altă grijă. Aceasta poate fi asemănată cu un sentiment ambivalent față de sex imediat după o experiență sexuală epuizantă și plină de satisfacții.

Cea mai sigură modalitate de a reuși să blestemi un dușman este să găsești un dușman nou și la fel de discutabil imediat după blestemul pe care l-ai aruncat asupra primului tău dușman. Dacă ești înclinat să-ți faci dușmani, acest lucru nu ar trebui să prezinte nicio problemă. Dacă nu, există hoarde de oameni reprobabili care se plimbă pe străzile din orice comunitate. În ceea ce privește potențialii dușmani, oferta depășește cu mult cererea.

Staza este întotdeauna un factor descurajant pentru succesul magic, în măsura în care este vorba de a te concentra asupra obiectului muncii tale. Mergi întotdeauna mai departe. Nu te concentra niciodată asupra dorinței tale în bucăți lungi. Ritualizează-o și scoate-o din sistemul tău, chiar dacă asta înseamnă să te izolezi într-o izolare obsesivă și dureroasă. Arde fiecare fărâmă de dorință din sistemul tău și apoi, când nu-ți va mai păsa, ea va veni la tine.

Cum poți evita să-ți pese? Există multe trucuri care pot fi folosite. Creativitatea este unul dintre ele. Când ești în procesul de a crea ceva, creierul tău trebuie să funcționeze creativ. la nivel, nu pe bază de mecanică sau repetitivă. Mintea ta nu poate fi posedată de un singur lucru și totuși să întrețină gânduri noi - decât dacă obiectul creației tale se întâmplă să fie după asemănarea obsesiei tale. Aici găsim o combinație ideală. Căci dacă mâinile pot crea o copie a obiectivului dorit cu atâta dexteritate încât să fie convingătoare, atunci este ca și cum ar fi gata.

Dacă se folosește această metodă, rezultă că nevoia inițială nu mai are consecințe serioase, deoarece creația ta ți-a satisfăcut dorința. Astfel, nu mai ai nevoie de ceea ce ritualul tău era inițial menit să producă. Pentru a simplifica (deși nu susțin o astfel de acțiune): Dacă vrei bani și nu îi poți obține și creezi o aproximare a banilor - uneori numită contrafacere - recompensele materiale primite ar putea fi egale cu cele pe care le-ai obține dacă ai fi dobândit bani reali. Nevoia ta pentru lucrul real nu mai contează.

Masturbarea epicuriană este un exemplu perfect al acestei teorii. Odată ce defectele ego-ului cuiva au fost depășite, se poate realiza că o fantezie artificială este infinit superioară unui sex oral de prost gust. Totuși, cât de des observăm cum eterna goană sexuală încetează temporar cu un partener „orice port vechi într-o furtună”. Apare o frustrare suplimentară.

Cine are primește. Până când cineva nu are, nu va primi niciodată. Și nici nu obții luând-o pe a altcuiva. Îți creezi propria ta metodă. Dacă nu poți să-ți dai seama de asta, nu ești prea magician.

Știm cu toții motivul pentru care blestemele vrăjitoarelor albe își revin. Dacă aceste babe sunt consumate de suficientă vinovăție pentru a se numi „vrăjitoare albe”, actul lor josnic de a blestema este într-adevăr o triplă producție de vinovăție - asigurând astfel efectul invers al

blestemelor lor. Și aici observăm o situație statică generată de reinternalizarea constantă a problemei pentru care a fost efectuat ritul. Ați observat cum vrăjitoarele albe - fie ele „tradiționale", „gardneriene" etc. - ridică în mod peren „probleme"? Mlaștina lor de disensiuni seculare este temperată de faptul binecuvântat că există un dușman comun - satanistul.

Faptul că nu ne-am străduit să subliniem o diferență între vrăjitorie și satanism - aparent subiectul lor preferat - indică emanciparea noastră de nevoia de ceea ce Thomas Szasz numește „Celălalt". Satanic vorbind, orice ar fi, suntem pentru asta - pentru că „Aceasta" este vestitorul reacției. În mod magic însă, trebuie să adoptăm poziția lui Groucho Marx în filmul Pene de cai, unde, în rolul profesorului Quincy Adams Wagstaff, își cântă crezul nihilist: „Orice ar fi, sunt împotriva!".

În acest sens, acceptăm „Aceasta" (mediocritatea, moda, status quo-ul etc.) ca punct de sprijin de la care se lansează pendulul în direcția opusă (satanic). Astfel, ne dăm seama că „problemele" - idealurile umane care sunt ele - nu sunt doar tranzitorii, ci și ușor previzibile.

Importanța păstrării unui secret

Secretele sunt putere. Când divulgi un secret, schimbi potențiala putere a cunoștințelor tale ascunse pentru impulsul trecător al egoului care vine odată cu dezvăluirea sa. Este un impuls natural să vrei să impresionezi pe ceilalți dezvăluind ceva considerat a fi de valoare, mai ales atunci când stima de sine este slabă sau în scădere. Dezvăluirea este făcută pentru a-i întrece pe altcineva.

Există patru tipuri de secrete. Primul tip asigură pe cel care îl spune aplicarea sa continuă, fără a dezvălui jocul. Un pianist de concert renumit poate dezvălui, cu o relativă siguranță, secrete ale tehnicii sale la claviatură unui om care nu a atins niciodată un pian.

Dacă același pianist își confesează o escapadă în tufișuri cu un băiat de nouă ani, însă, cea mai neîmplinită cunoștință are brusc putere asupra lui. Ultima dezvăluire este al doilea tip de secret, secretul „scheletului în dulap", care permite adesea cuiva să exercite puterea asupra altuia, indiferent de diferențele sociale, mentale sau economice. Folosit pentru câștig financiar, constituie extorcare. Folosit ca mijloc de control, este doar o hrană vampirică pentru ego.

Din păcate, un principiu rezervat este adesea utilizabil de persoane cu realizări limitate, de unde și securitatea strictă menținută de inovatori și inventatori. Acesta este al treilea tip de secret. Spre deosebire de al doilea tip, a cărui dezvăluire poate submina statura povestitorului, al treilea va permite oricărui novice să reproducă ceea ce anterior era limitat la savant. Tipul care descoperă că își poate dubla kilometrajul mașinii punând o capsulă ieftină în rezervorul de benzină este un exemplu clasic. Astfel de proceduri sunt invariabil descoperite, mai degrabă decât împărtășite. O formulă simplă este mult mai puțin probabil să fie dezvăluită decât una complexă. Dar cele mai simple formule sunt de obicei cele mai evazive.

Al patrulea tip de secret este cel folosit în tehnicile de interogare și spionaj; „dezvăluirea" unei informații inutile pentru a obține o dezvăluire validă. Cu alte cuvinte, schimbul unui obiect fără valoare pentru unul autentic.

Pentru a rezuma cele de mai sus: Primul tip de secret este sigur de dezvăluit, dar mai bine de ascuns. Al doilea tip își va submina cu siguranță subiectul prin dezvăluirea sa. Al treilea tip va permite receptorului să reproducă ceea ce a făcut povestitorul. Al patrulea este un truc de magie minoră sau manipulatoare, care profită de o natură lascivă sau furtișoară.

Deținătorul unui secret valid posedă un bun tangibil și viabil și, prin urmare, are un avantaj asupra celor care nu îi cunosc cunoștințele. Conștientizarea acestei comori îi conferă încredere și putere care se vor proiecta asupra celorlalți. Chiar dacă nu folosește secretul, accesibilitatea sa ușoară contribuie la siguranța sa. Copiii descoperă curând că pot atrage atenția (și dulciurile) altor copii anunțând: „Am un secret".

Câteva mijloace de a se asigura că un secret va fi păstrat

1) *Frica*: Amenințarea unor consecințe grave, în cazul în care secretul este dezvăluit, este cea mai comună metodă. O metodă excelentă, cu excepția faptului că pentru mulți oameni legile sunt făcute pentru a fi încălcate, iar secretele sunt menite să fie divulgate. O persoană

autodistructivă va găsi un teren de joacă fertil pentru tendințele sale masochiste dezvăluind secrete, deoarece se plasează într-o poziție precară pentru a fi răzbunată de ceilalți. El induce atât ostilitate, cât și respingere în timp ce primește satisfacția ego-ului care însoțește o mare dezvăluire. Se poziționează ca un erou, calificându-și astfel potențiala pedeapsă drept martiriu. Am observat acest tip de comportament la călugărițe care fug dintr-o mănăstire doar pentru a aștepta cu nerăbdare penitența care le este impusă odată ce se întorc. Istericii s-au alăturat Bisericii Satanei, au dezertat, au dezvăluit ceea ce se presupunea că sunt secrete și au așteptat tremurând ca o limuzină închisă să-i răpească și să-i aducă într-un bârlog secret unde ar putea fi puși să îndure pedepse aprige și delicioase.

Frica de răzbunare singură este probabil cel mai puțin eficient factor de descurajare. Jurămintele depuse la inițierile fraterne și oculte care implică faptul că candidatul va fi sfâșiat dacă va divulga secrete sunt practic lipsite de valoare, deoarece se presupune că un astfel de haos nu va avea loc de fapt. Cu cât o organizație este mai onestă și mai respectabilă, cu atât mai puțină validitate prezintă astfel de jurăminte. Ordinele fraterne depind de obicei de următoarea categorie, în ciuda jurămintelor lor sângeroase.

2) *Ostracismul*: Ostracismul este o amenințare foarte reală. Pentru a funcționa, păstrătorul unui secret trebuie să depindă în mare măsură de camaraderia oferită de camarazii săi. Grupurile fraterne folosesc acest factor de descurajare, în special în comunitățile în care ostracismul poate însemna pierderi comerciale, pe lângă respingere socială.

Unele ordine secrete impun un fel de „termen de prescripție" ca urmare a indiscrețiilor. Aceasta înseamnă că, dacă se constată că onorabilitatea candidatului este insuficientă, acesta se va găsi limitat la un grup de colegi inferior, unde materialele clasificate nu sunt cunoscute. Odată ce a devenit general cunoscut faptul că există un astfel de proces de separare, oricine are în vedere avansarea va exercita discreție.

Dezavantajul evident al ostracismului este că eficacitatea sa este limitată la un mediu social. Un membru ar putea fi un model de discreție în timp ce locuiește într-un loc unde depinde de frații săi pentru securitate emoțională și economică. Cu toate acestea, dacă se mută fără gândul de a se întoarce, va dezvălui adesea secretul pentru a obține o nouă recunoaștere.

3) *Ridicolul:* Dacă un secret este exagerat sau plin de năzbâtii stupide, mulți se vor gândi de două ori înainte de a-l dezvălui, ca nu cumva ascultătorii lor să-i privească de sus pentru nebunia lor. Prin urmare, multe secrete valide au fost înconjurate de capcane aparent ridicole. Mulți frați de lojă, în special cei cu un comportament foarte practic și respectabil, ar ezita să descrie ritualuri în care erau obligați să se îmbrace în femei, să călărească o capră, să urineze pe podea, să zacă în sicrie etc. Astfel de năzbâtii, în context, au o semnificație simbolică, dar o explicație superficială garantează cumva că vor fi totuși scoase din context.

4) *Tăcerea*: Cea mai eficientă modalitate de a asigura secretul este să nu divulgi un secret în primul rând. Cele mai mari secrete magice sunt cele care, dacă ar fi spuse, l-ar înstrăina pe ascultător de cel care le spune. Dacă un magician ar respecta suficient un student pentru a divulga astfel de secrete, nu ar dori să-l înstrăineze. Prin urmare, astfel de secrete nu sunt niciodată spuse. Sunt doar descoperite. Faptul că descoperirea este un eveniment uman dezirabil asigură utilizarea sa artificială ca mijloc de exploatare și control.

Jocul Descoperirii

Dacă vrei ca oamenii să accepte din toată inima ceea ce ai de oferit, lasă-i să „descopere” acel lucru, ca metoda Oului de Paște. Acum, vă amintiți cu toții cum funcționa Vânătoarea de Ouă de Paște. Cineva se trezea devreme - mai devreme decât oricine altcineva - și ieșea cu ouăle care urmau să fie descoperite mai târziu de copii. Le ascundea în locuri unde puteau fi găsite, dar nu fără să caute puțin.

Toți copiii abia așteptau să înceapă. Bineînțeles că toți ajungeau în același loc. Niciunul dintre ei nu se ducea în alt loc, decât dacă era extrem de prost sau era îndrumat greșit de un prieten calomniator. Pe măsură ce fiecare copil descoperea un ou, țipa de bucurie. Ocazional, un părinte, văzând descoperirea copilului său de pe margine, țipa și el. Copilul care aduna cel mai mare număr de ouă primea de obicei un fel de recunoaștere, adesea un iepuraș de ciocolată gol.

Știi la fel de bine ca mine că acelor copii nu le păsa deloc de ouă odată ce le aduceau acasă. Tata le primea invariabil în cutia lui de prânz pentru săptămâna următoare.

Ideea este că se poate crea o cerere falsă acolo unde nu există absolut nicio nevoie de un produs, pur și simplu prin crearea unei oportunități de descoperire.

John Doe găsește oportunitatea de a descoperi ceva atât de atractiv pentru că nu a descoperit, nu va descoperi și nu ar putea descoperi nimic pe cont propriu într-o viață. Și mai rău, o voce mică din interiorul său îi spune acest lucru. Așa că, atunci când apare cineva care îi oferă ocazia de a ameliora o lipsă inerentă de percepție, oportunitatea este profitată. Dacă vă îndoiți de ceea ce tocmai ați citit, gândiți-vă cum folosesc Persuasorii Ascunși cuvântul magic „descoperă”. „Descoperiți această nouă delicatesă gustativă” liniștește reclama, iar inconștientul cuiva sare la momeală, aceeași momeală la un nivel de cinci cenți care, la un nivel mai înalt, i-a condus pe Ponce de Leon, Sir Richard Burton, Leif Erikson, Columbus, Peary și Umbra, care, cu câțiva ani în urmă, în Orient, au aflat un secret ciudat și misterios: puterea de a întuneca mințile oamenilor.

Ocultism pentru milioane de oameni

Întotdeauna au nutrit o repudiere naturală față de modele mode. Când cel mai satisfăcător și încântător interes devine o modă modă, calitățile sale evocatoare de care se bucură puțini sunt diminuate de acceptarea în masă. Acest lucru nu trebuie confundat cu a fi blazat. A fi blazat nu implică faptul că mulți alții fac același lucru, ci că cineva nu mai găsește stimulare în asta. Adesea, cineva poate deveni blazat de ceva, doar pentru a reveni mai târziu la acel lucru, după ce trecerea timpului creează redeșteptarea cunoscută sub numele de nostalgie.

Ocazional, ochii mi se luminează auzind sau citind despre descoperiri sau inovații din partea cuiva angajat în explorarea necunoscutului. Această trăsătură este analogă cu adevăratul satanism. Pentru fiecare astfel de individ prometeic, există o sută de alții care își „dovedesc" priceperea în magie stând în piramide, construind dulapuri orgonice, fotografiind frunze și urmărind trecutul lui Dracula. Dacă aud de o persoană care caută zâne în grădina sa, cel puțin mă amuză căutarea lui singulară, căci puțini mai caută zâne în propriile grădini.

Nu este nimic în neregulă cu a sta în piramide sau a construi acumulatoare de orgon, la fel cum nu este rău în a mânca banane split-uri sau a face parașutism. Dar dacă te crezi un magician, nu te flata cu meritele investigațiilor tale. Nu ești nici inovator, nici previzant. Pur și simplu te lași purtat de o modă.

Un exemplu excelent al metodologiei oculte de tipul „pui-cu-ciocul-pe-linie" este tendința lor de a acapara orice a fost prezentat ca fiind arcan. Când Wilhelm Reich a fost „descoperit" de mișcarea ocultă, aceștia nu au recunoscut că, așa cum am afirmat pe pagina de dedicație a Bibliei Satanice, știa mai multe decât tâmplărie. Câți au urmărit teoriile avansate în *Biopatia Cancerului*? Cine a încercat să reproducă „spargerea norilor" lui Reich și să o raporteze la principiile de producere a ploii ale lui Charlie Hatfield sau ale șamanilor aborigeni? Cine recunoaște un caz bun de „armură de personaj" când îl vede? Sau are a dezvoltat cartea „*Funcția orgasmului*"? Deoarece închiderile sunt la modă, iar jurnalele oculte le expun ramificațiile (atâta timp cât sunt piramidale), numărul de adepți ai lui Reich se limitează în mare parte la tâmplari.

Este evident că, dacă citești ceva într-o revistă ocultă sau într-o ediție tipărită, toată lumea o face. Acesta ar trebui să fie un indiciu pentru a evita astfel de lucruri, ca nu cumva să fii retrogradat la același nivel de cititori. Pe măsură ce timpul trece, înclinarea mesei de către Annie Besant devine fotografia Kirlian de astăzi. Tabla Ouija devine unitatea-mașină a minții, completă cu LED-uri roșii intermitente și sunet „subliminal". Iar swamii est-indieni cu turban se dau la o parte pentru „echipele de salvare psihice". Mediumi? Canalizatori.

Încă este nevoie de mult mai multă practică și îndemânare pentru a tasta bine decât pentru a citi aure. Sau pentru a schimba o transmisie decât pentru a face predicții de genul: „Un cântăreț faimos va avea dificultăți conjugale anul acesta". Ocultismul pop este o pastă pentru naivi, iar singurul său merit este că distruge moravurile religioase stabilite. Cunoașterea ocultă (ascunsă) rareori se găsește în surse evidente. Însăși sintagma „mișcare ocultă populară" este o contradicție în termeni. Satanismul nu poate fi calificat pe bună dreptate drept fenomen ocult și nu l-am susținut niciodată ca atare.

Cercetarea personală a cuiva poate fi considerată ocultă în adevăratul sens al termenului doar dacă rămâne în afara limitelor modei supranormale. Aspirantul inovator întreabă: „Dacă nu pot găsi hrană pentru reflecție în surse similare intereselor mele, unde atunci?”. Răspunsul se găsește în analogia că omul nu se „găsește” pe sine. Omul își creează sinele. Puterea magică se acumulează citind cărți improbabile, folosind situații improbabile și extrăgând ingrediente improbabile, apoi utilizând aceste elemente pentru ceea ce ar fi considerat scopuri „oculte”. După ce cineva a observat rezultatele unor astfel de uniuni creative, ceea ce inițial era considerat „improbabil” va fi văzut ca metodologia cea mai ușor de înțeles.

Explozia sau, Kroger Babb, unde ești acum că avem nevoie de tine?

Pentru a crea intrigă, o declarație ambiguă este infinit de preferată celei directe. Cu cât se creează mai multă intrigă, cu atât ceilalți devin mai frenetici să ia parte la ceea ce ai de oferit. De exemplu, ca satanist, sunt uneori întrebat despre orgii sexuale de către cei profund frustrați. O clipire subînțelesător îi va face mai mult să saliveze decât orice cantitate de descriere sinistră. Ar fi lipsit de sens să îmbunătățim perspectivele explicite oferite de pornografii moderni.

Nu voi uita niciodată un bărbat cu care am lucrat în spatele unui carnaval și care organiza ceea ce era cunoscut sub numele de „spectacol sexual". A nu se confunda cu un „spectacol feminin", „spectacolul sexual" consta dintr-un cort căptușit cu postere medicale care demonstrau aparent minunile sistemului reproducător uman, ravagiile bolii Viridis și sânii și fesele femeilor hotentote în diferite stadii de dezvoltare. În spatele unor secțiuni delimitate de frânghii se aflau exponate: un bebeluș cu două capete, din ceară (cunoscut în domeniu drept „punk-ul murat"), câteva centuri de castitate „medievale" (fabricate de un muncitor în tablă din Tucson), o serie de clești, forcepsuri, catetere și pompe de sân (sub sticlă), o reproducere în ceară a feței fără nas a unui domn sifilitic nefericit și alte minuni educative.

Un „doctor" i-ar fi introdus pe ticăloși în cort apărând pe platforma plictisitoare cu o fată blondă destul de sordidă, îmbrăcată într-o uniformă de asistentă medicală cu două numere mai mici și care avea nevoie de spălare. Cu un reflector îndoit fixat pe frunte și un stetoscop în jurul gâtului, doctorul în bluză chirurgicală ar fi dat vina pe starea microcefalică a unui cap de ac, împrumutat aici de la spectacol, pe o genetică necorespunzătoare. Capul de ac, stând lângă doctor, ar fi rânjit inocent, dând din cap în semn de aprobare fără să știe. Doctorul nu vindea medicamente, așa cum s-ar fi putut aștepta, și a continuat cu un joc mult mai sofisticat.

După ce clienții intrau în cort pentru a vedea secretele omenirii și miracolul vieții, magia avea să înceapă cu adevărat. Când turul ghidat de zece minute se încheia la ultimul exponat (punk-ul înțepenit, căruia i se prezenta un scurt discurs despre educația sexuală necorespunzătoare), o strălucire slabă putea fi văzută printr-o clapă a cortului atârnată în spatele extremității muzeului, lângă locul unde Doc își ținea ședința. Probabil, lumina provenea din locuința sa, unde ticăloșii erau înclinați să se uite.

În timp ce victimele priveau pe furiș prin clapa luminată, doctorul își începea marele discurs. Întrucât publicul era format doar din bărbați (ceea ce se întâmpla de obicei), poate că ar fi vrut să vadă direct „metoda modernă de igienă sexuală". În șoaptă, doctorul a anunțat că li se vor arăta practici și lucruri care trebuiau evitate pentru a menține o minte și un corp sănătoase.

Cei care au „avut șansa" să privească prin clapeta cortului în timpul pregătirilor Doctorului au văzut-o pe asistenta murdară menționată anterior, întinsă pe un pat de campanie ponosit citind o revistă de filme, cu coapsele ei generoase dezvăluite deasupra ciorapilor. O noptieră mică de lângă ea conținea un borcan imens de vaselină. Pe perete, chiar deasupra patului de campanie al asistentei, era prinsă o bucată de cearșaf puțin mai albă, sugerând un

ecran de cinema. Spațiul rămas era ocupat de aproximativ douăzeci de scaune pliante. O masă pliantă de cărți stătea lângă peretele cortului, vizavi de patul de campanie, susținând un proiector de filme zgâriat. Din câte se putea vedea, acesta era un spectacol care nu trebuia ratat.

Micul grup de ticăloși care rămăsese să asculte/să privească cu atenție se agăța de fiecare cuvânt al doctorului, care anunțase „locuri limitate disponibile pentru spectacolul care urma să înceapă în cortul interior". Locurile costau doar 50 de cenți în plus, dar prelegerea și demonstrația erau „permise doar studenților serioși de artă, anatomie sau medicină".

Observând strălucirea din ochii studenților serioși, Doc a făcut apoi ultima încercare înainte de a scoate sulul de bilete. „Ei bine, tot ce pot să spun, băieți, este că veți vedea astăzi ceva ce vă veți aminti cât veți trăi!" În timp ce rostea aceste cuvinte, se aplecă precaut înainte, ca și cum ar fi vrut să observe mai bine pe oricine s-ar fi putut strecura înăuntru, neobservat. Apoi și-a ridicat degetul mijlociu întins pentru ca toată lumea să-l vadă și și-a închis cealaltă mână într-o teacă pe care a strecurat-o peste degetul ieșit de trei sau patru ori, făcând cu ochiul pe înțelesul tuturor.

Nu a mai fost nevoie de nicio altă ispitire. Doctorul nu a putut rupe biletele de pe rolă suficient de repede. Și când publicul s-a trezit în sfârșit așezat, asistenta prea matură nu era nicăieri; era afară, pe platforma plictisitoare, cu Doc, încălzind o nouă mulțime, în timp ce o asistentă se materializa în „auditoriu".

Ceea ce au văzut ticăloșii a fost un film de 16 mm care arăta o naștere prin cezariană și îngrijirea ulterioară prin incubator a unui bebeluș, urmată de o dramă superb jucată de Biroul de Informații de Război, o poveste tandră despre un soldat care întâlnește o fată în șomaj tehnic și, neglijând să obțină un test de sarcină, contractează o boală socială. Epopeea de cincisprezece minute se încheie cu cinci minute glorioase de prim-planuri strânse ale șancrelor care se preling, ale palatelor roase și ale rănilor care curg.

Până la sfârșit, toate floricelele de porumb, cornetele de snoo și băuturile cu portocale neconsumate fuseseră abandonate sub scaune, iar cel puțin un tânăr de la țară se îmbolnăvise. Nimeni nu a manifestat dezamăgire că spectacolul se terminase.

Doctorul va rămâne anonim, pentru că acum s-ar putea să practice într-un spital mare. Un lucru este sigur, însă: lascivia prosperă din ambiguitate, iar nevoia de mister în viața fiecăruia cere subtilitate, dispensată în mod corespunzător.

Perna Whoopie se va ridica din nou

Nu cu mult timp în urmă mi-a fost relatată o poveste despre o întreprindere din New York numită „Agenții Pie-Kill Unlimited”. Această nobilă întreprindere, al cărei motto este „Am plăcintă, voi călători”, se specializează, contra cost, în efectuarea de umilințe comestibile asupra potențialilor candidați. Pe lângă atacurile cu plăcintă în față, aceștia prestează servicii precum barajele cu apă minerală și contractele cu pistoale cu jet de apă. Tacticile lor sunt în stricta tradiție a experților din trecut, precum Cei Trei Stooges, Laurel și Hardy și Mack Sennett.

„Pie-Kill” este dedicată, printre altele, eliminării pompozității. Ceea ce mă aduce la un factor important - unul pe care sataniștii practicanți ar trebui să-l ia în considerare în viziunea lor asupra lumii: comedia. Măștile gemene ale tragediei și comediei există la fel de irevocabil ca orice altă dualitate.

Totuși, masca tragediei este cea purtată cel mai des în scopuri magice. Dorința pentru ceea ce nu este împlinit este întotdeauna puțin tragică, iar cei care frecventează cel mai mult camera ritualică duc adesea cele mai tragice vieți. Pentru a genera un răspuns emoțional propice unei lucrări reușite, nu se poate extrage cu ușurință umorul. Nici, în majoritatea circumstanțelor, nu ar trebui să încerci.

Adesea, umorul poate servi la ameliorarea sau atingerea unei situații înainte ca ritualizarea solemnă să devină relevantă sau necesară. Din păcate, pentru o multitudine de ocultiști, umorul este un ingredient rar în viața lor. De fapt, chiar lipsa lor de umor i-a împins spre arcan și ezoteric. Cineva mi-a comentat odată că un vrăjitor fără simțul umorului ar fi intolerabil. Sunt de acord și voi adăuga că, pe lângă faptul că este intolerabil, ar fi și incompetent.

Candidații pentru plăcinte în față sunt mai numeroși ca niciodată. Umilințele mai puțin murdare, dar la fel de inumane, sunt ușor de implementat. Am un cufăr întreg plin cu armele umilinței, adunate din multe locuri și care acoperă o perioadă de 50 de ani, 1900-1950 - epoca de aur a vicleniei practice.

După 1950, oamenii au început să aibă noțiuni nebunești despre demnitatea umană, iar gluma a fost neglijată în favoarea protestului serios. Schimbarea era necesară, dar ceva s-a pierdut în acest proces, așa cum se întâmplă de obicei. Acum, amuzamentul este îndreptat către instituții, mai degrabă decât către indivizi. Un fel de umor colectiv a înlocuit ceea ce a fost odată o glumă personalizată. Wad și National Lampoon, oricât de distractive ar fi, au oferit unui public cu aceleași interese victime universale. Subiectele glumelor nu mai sunt selectate cu atenție, ci sunt ridiculizate în masă.

Furnizorii de articole amuzante precum Johnson, Smith & Co. nu mai trimit cataloage de 600 de pagini clienților, ci trăiesc din gloriile trecute cu cataloage subțiri. Se apropie însă un timp, când clarvăzători precum Jeanne Dixon vor sta pe un număr 2953. („Perna Whoopie sau Perna Poo-Poo, cum este numită uneori, este făcută din cauciuc. Când victima se așază fără să bănuiască nimic pe pernă, aceasta scoate sunete care pot fi mai bine imaginate decât descrise. Prin poștă, prețul este plătit, nr. 2953, 25¢.”) Nu totul este pierdut. O mulțime de victime solemne și lipsite de umor sunt pregătite nu doar pentru „PieKill”, ci și pentru Perne Poo-Poo,

Buzzere de Bucurie. Telescoape Black-Eye, suflante de nas pentru trombon, pudră de mâncărime, gumă de mestecat din cauciuc, ochelari Dribble și agrafe pentru stropit.

Prea mult timp blestemele și furia au fost irosite pe victime merituoase, ale căror nesiguranțe cele mai devastatoare ar putea fi provocate de o glumă inofensivă - una pe care o persoană mai sigură pe sine ar accepta-o cu o ușoară iritare în cel mai rău caz și cu amuzament în cel mai bun caz. Cei care merită ridiculizarea au trăit într-un climat care oferă o imunitate relativă, în timp ce pompozitatea lor a rămas necontestată și chiar încurajată. Sataniștii sunt anatema pentru cei pioși, ipocriți și ipocriți. Ar trebui să fie și dușmanii celor pompoși. Sataniști — Atenție! Perne Whoopie pentru umărul drept! În spate — *harch!*

Amenințarea Păcii

„Eustres” este un termen care descrie o stare emoțională de frică-distracție sau disconfort plăcut. Deși sunt antonime, vom vedea cum ceea ce începe ca suferință poate duce la eustres. Întrucât majoritatea oamenilor își trăiesc viața într-o serie programată de suferințe și temeri, un mediu social în care securitatea și confortul sunt prezente doar dacă predomină un anumit grad de criză.

Mintea umană detestă vidul. Animalele sălbatice nu au o astfel de problemă. Fiecare celulă a creierului lor funcționează. Numai atunci când sunt domesticite sau condiționate, o engramă necesară de supraviețuire este înlocuită de alta. Omul este singurul animal căruia trebuie să i se amintească continuu de existență. Orice senzație este bună. Cu alte cuvinte, trebuie să se întâmple ceva pentru ca viața să nu devină doar lipsită de sens, ci și cu adevărat dureroasă. De câte ori se aude expresia „Ce se întâmplă?” O existență Shangri-La asemănătoare satori-ului, căutată cu nerăbdare de mulți, ar fi insuportabilă dacă ar fi realizată. Nu din cauza presiunilor păcii, ci din cauza incapacității majorității minților de a concepe independent suficiente gânduri pentru a menține stimularea mentală.

Stresul a devenit un mod de viață atât de normativ - și, prin urmare, confortabil - încât a devenit necesar existenței oamenilor. A apărut un paradox în care oamenii sunt bombardați constant de situații de stres (pe care le doresc) și apoi avertizați să își reducă pofta. Această secvență remarcabilă poate fi asemănată cu păcătosul din timpul săptămânii care merge la biserică în fiecare duminică. O încercare conștientă de a reduce stresul emoțional în mijlocul unei societăți care încurajează stresul obișnuit nu poate decât să amplifice frustrarea.

Am scris pe larg despre ipocrizia rasei umane. Istoria și dovezile empirice confirmă din plin orice tirade pe care le-aș putea adăuga. O parte din această mare ipocrizie este venerația omului - în special a omului contemporan - față de „libertate” și demnitate umană, când, în realitate, conștiința sa de sine este susținută de o serie de manevre masochiste. Aici devine atât de comună suferința încât reprezintă confort, siguranță și distracție. Aceasta este evoluția eustresului dintr-o situație altfel stresantă.

Exemple flagrante ale acestei tranziții sunt cele mai frecvente într-un context erotic. Factorul plăcere/durere este întreaga bază a activității sado-masochiste. Ceea ce începe invariabil ca o experiență neplăcută evoluează într-o satisfacție așteptată cu nerăbdare. Aici avem o bază pentru fenomenele de eustres. Dacă un copil primește puțină atenție, cu excepția pedepsei, acel copil începe să curteze pedeapsa. Dacă pedeapsa este primită din mâna cuiva care este stimulant, atenția merită cu prisosință.

Înlocuiți acea situație microcosmică cu una macrocosmică într-o lume adultă și fără nicio conotație sexuală evidentă. Iată imaginea:

Un bărbat se simte insignifiant. Există suprapopulare și subrecunoaștere. Este făcut să se simtă un mare jucător datorită puterii sale de consum sau a unui titlu simbolic pe care firma sa i l-a acordat. Încă se simte insignifiant. Este căsătorit și are o familie de care ar putea fi mândru, dacă i s-ar pune mai puține cerințe pe care fie le respinge, fie le este incapabil să le îndeplinească. Asta îl face să se simtă ca un măgar. Dar vede un tip într-o emisiune TV cu care se poate identifica. Se simte puțin mai bine când îl urmărește pe tip la televizor sau se gândește

la el. Totuși, se simte insignifiant. Are câțiva eroi pe care îi vede în alte emisiuni TV: figuri sportive, un polițist dur sau un gazda unui talk-show nocturn. Trăiește indirect prin toate acestea.

Fără să știe, își experimentează răutatea indirect prin indignarea „furioasă" (și identificarea nerecunoscută) cu prietenii și ucigașii pe care îi vede la știri. Dar buni sau răi, benigni sau maligni, niciunul dintre acești oameni nu este el. Ei primesc atenție. El nu este. Se simte insignifiant. Ei bine, dacă se simte insignifiant, poate, doar poate, este pentru că este.

Nu este că este mai prost decât unii dintre cei care primesc toată atenția. Sunt șanse mari ca unii dintre ei să fie, în felul lor, la fel de programați ca el. Dar există loc doar pentru un număr limitat de oameni care să stea în lumina reflectoarelor, iar el este lăsat pe dinafară.

Ce face? Ce alternative are la dispoziție pentru a se putea ciupi și a ști că este încă acolo? Poate intra în orice fel de necaz, mare sau mic, și poate primi atenție. Singurul dezavantaj al acestui lucru este că va trebui să răspundă la o mulțime de întrebări și să se confrunte cu situații care pot fi mai puțin ușor de gestionat decât plictiseala sa. Cealaltă modalitate este să se „implice" în ceva - orice - care îi va capta emoțiile suficient cât să-i califice existența. Se pare că propriile sale probleme nu sunt suficient de bune pentru a-și ocupa mintea cu normă întreagă. Nu sunt serioase la un nivel care să zguduie lumea. Și nimănui cu care vorbește despre ele nu-i pasă. Dar dacă se împovărează cu crize comune de natură locală, statală, națională sau internațională, poate găsi multă companie, poate împărtăși nemulțumiri, își poate face prieteni (și dușmani) și, în general, poate simți că este bine.

A ales o viață de eustres și siguranța care o însoțește, în locul suferinței solitare de a trăi o viață periculos de neprogramată. De ce este periculoasă viața neprogramată a acestui om? Fie pentru că are probleme care nu sunt suficient de universale pentru a fi împărtășite, fie pentru că mintea sa este un asemenea vid încât propriile resurse nu-l pot scoate din sentimentul de insignifianță.

Acum, undeva, există niște oameni destul de inteligenți care știu despre nevoia bărbatului de eustres și sunt mai mult decât dispuși să i-o ofere. Pe lângă faptul că este destul de profitabilă, maschează, prin arta talentată a dezinformării, ceea ce se întâmplă cu adevărat. Totul este un proces de înmuiere pentru altceva. Ai fost înscris. Ești înscris. Cineva, undeva, care este pe față, nu pierde nimic din carte. Ai fost condiționat să privești în direcția greșită lucrurile greșite, să găsești distracție în ceea ce ar trebui să evaluezi cu sobrietate și să iei foarte în serios ceea ce ar trebui ridiculizat și râs din toate punctele de vedere.

Revenind la problemele planificate pentru divertisment și plăcere: telenovela este o capodoperă. Evoluția sa este concomitentă cu nevoile de eustres. Când femeile aveau suficiente dureri de cap personale într-o epocă în care „munca femeilor nu se termină niciodată", decese la naștere și sinucideri din cauza faptului că erau „compromise" - nu existau telenovele. Nu că ar fi fost corect. Pur și simplu, oricât de lipsită de imaginație sau cât de plictisită ar fi putut fi o femeie. Nu exista nicio șansă ca aceasta să uzurpe cerințele zilnice ale „muncii de rahat". Doar cei bogați sau răsfățați își puteau permite să se plictisească.

Când radioul a inaugurat telenovela, mediul a devenit mesajul (ah, dezinformarea!), iar femeile care ascultau în timp ce cântau, treburile lor casnice erau deja procesate într-o nouă formă de consumerism. Problemele pe care le auzeau erau mai interesante (și mai romantice) decât ale lor, dar erau totuși probleme. Prin urmare, problemele altei femei au devenit un

substitut indirect plin de farmec pentru ceea ce putea, cu noroc, să fie ale ascultătorului. Geneza telenovelei este destul de bine definită. Acum, majoritatea celor care le vizionează nici nu trudesc, nici nu torc în timp ce fac acest lucru, ci pur și simplu absorb tulburarea fericită și angoasa sexy, larg deschise pentru inculcarea adevăratei substanțe a spectacolului: produsele promovate. Iar ironia supremă este că spectatorii preferă să creadă că sunt mai independenți și mai emancipați (ca femeile de pe ecran) ca niciodată.

În explorarea considerabilă a Vrăjitoarei Satanice în lumea eustresului, sunt citate atracțiile palpitante din parcurile de distracții. La sfârșitul anilor 1970, sociologul Marcello Truzzi a participat la un documentar despre montagne russe, narat de Vincent Price. În ciuda comentariilor perspicace ale Dr. Truzzi, a fost interesant pentru mine să văd anumite persoane din cele mai „periculoase" atracții cum renunță la balustrada de siguranță, în ciuda avertismentelor repetate. Când lucram la carnavaluri și parcuri, existau întotdeauna nebuni care renunțau la ea în locurile nepotrivite. Uneori zburau și chiar se omorau. Ideea mea este că, deși montagne russe-urile erau testate din punct de vedere al siguranței, iar eustresul era factorul motivant al mersului, iar procesele nu erau onorate dacă era afișat semnul „mergi pe propriul risc", membrul prost, nepăsător și iresponsabil al societății nu era protejat de sine însuși. Frica de distracție cu siguranță completă a contribuit la cultivarea iresponsabilității și la devalorizarea vieții și a proprietății.

Dacă aș construi un montagne russe, acesta ar fi străbătut de avertismente vizuale și sonore de a se ține și de a nu se ridica în timp ce mașina este în mișcare. Oricine nu respectă avertismentele foarte reale ar fi aruncat la pământ. Eustresul s-ar transforma apoi în suferință - suferința neașteptatului.

Blesteme cu duzina

Ai fost blestemat. În fiecare zi ești destinatarul unor blesteme foarte reale și formidabile din punct de vedere magic. Cineva versat în psihologia vrăjitoriilor le evaluează, în general, în termeni de atacuri extrem de personale, bazate pe nedreptăți sau insulte reale sau imaginare. Pe scurt, blestemi pe altcineva pentru a te răzbuna sau cineva încearcă să te blesteme din același motiv.

În trimiterea unui blestem, se presupune că un grad puternic de emoție trebuie să fie factorul motivant. Dacă cineva pur și simplu aruncă vrăji aleatorii, se presupune că nu se va întâmpla nimic. După cum explică Biblia Satanică, ar trebui să vorbești serios dacă se efectuează orice formă de magie ritualică. Același text afirmă, însă, că dacă blestemi pe cineva care nu merită, nu se va întâmpla nimic. Care este standardul - „merit" - ce constituie o victimă merituoasă? După cum știm, aceste calități sunt acoperite și în Biblia Satanică.

Presupunând însă că cineva nu este o victimă merituoasă, aceasta poate fi ușor modificată într-un facsimil rezonabil. Cu alte cuvinte, pot fi îndrumați să acționeze nerezonabil, să nutrească vinovății și temeri și, în general, să se comporte într-un mod care va atrage dezastru și eșec în instanță. Motivul pentru care ghicitorii pot blestema oamenii de cele mai multe ori este acela că clienții văzătorului sunt „copți" în momentul în care intră pe ușă.

O ghicitoare sau un medium benign sau chiar delicat nu va prezice niciodată vești cu adevărat proaste unui client, deoarece o profeție sumbră emanând dintr-o sursă credibilă se va întâmpla cel mai probabil. Faptul că un client dorește să i se spună ce urmează să se întâmple garantează fiabilitatea a tot ceea ce este prezis.

Să multiplicăm acest principiu la o putere socială ridicată, cu mass-media ca mediu și publicul ca observator sau client. Un public neobișnuit să-și facă propria gândire se uită la diverse autorități pentru îndrumare, ca să nu mai vorbim de amuzament. Publicul larg este, la propriu, Easy Marks, Unlimited. Prin urmare, este ușor de înțeles de ce grijile și temerile lor sunt pre-împachetate - și pentru altcineva, profitabile.

În fiecare zi ești bombardat cu avertismente sumbre și vești rele. „Nicio veste nu este o veste bună" este un truism. Veștile bune nu vând. Tot mai mulți oameni lucrează în locuri de muncă legate de media decât oricând. Este nevoie de „vești proaste" și urgențe pentru ca ei să-și păstreze locurile de muncă. Cu cât auzi și citești mai multe vești proaste, cu atât devii mai deprimat. Veștile proaste ale altor oameni se resimt și tu. Problemele nasc probleme. Oriunde te întorci, îți amintești de unul dintre nenumăratele pericole la adresa sănătății, stabilității economice sau liniștii interne. Nu ar trebui să fii pur și simplu conștient sau pregătit pentru contingențe neplăcute. Ar trebui să fii speriat de moarte. Este ușor să râzi și să spui: „Nu las ca așa ceva să mă afecteze", dar, fie că îți place, fie că nu, așa se întâmplă.

Teoretic, oamenii ar trebui să trăiască mai mult datorită progreselor medicale din ultima jumătate de secol. Cu confortul său, consumerismul de masă ar fi trebuit să facă viețile mai fericite. Educația egalitară ar fi trebuit să-i facă pe oameni mai inteligenți și mai elocvenți. În schimb, oamenii se simt mai bolnavi, mai triști și mai muți ca niciodată.

Predicatorii contemporani dau vina pe „o decădere a fibrei morale și o relaxare a valorilor spirituale". Dacă există vreo valoare în această afirmație absurdă, este că, dacă ești

suficient de zelos și ipocrit încât să fii un nebun religios, nu vei simți nicio vină pentru nimic din ceea ce faci: tot ce vezi sau auzi va fi ignorat; și s-ar putea să te comporți ca un nenorocit de primă clasă, cu imunitate. Dar atunci, dacă cineva ar fi suficient de sincer să spună: „Mă voi cufunda cu capul înainte în «valorile spirituale» doar ca să nu mă ajungă exagerările lumii exterioare", totul ar fi o invenție, iar efectul său ar fi sortit eșecului.

Spălarea creierului este singura modalitate prin care un individ cu inteligență medie poate fi umplut cu „valoare spirituală". Cei care o dobândesc în mod natural au o mentalitate subumană. Aceasta este o lume brutală și insensibilă și, cu cât este mai populată, cu atât mai mare devine diversitatea înșelăciunilor, escrocheriilor și înscenarilor necesare pentru supraviețuirea umană. Când Barnum a declarat: „În fiecare minut se naște câte un fraier", el nu prevăzuse creșterea populației, așa cum s-a întâmplat în stilul malthusian, un secol mai târziu.

După cum am spus, oportunitățile de exprimare individuală nu s-au diminuat; pur și simplu există mai mulți oameni în jur. Fiecare, în felul său, se luptă pentru supraviețuire. Lumea occidentală este o piață de vechituri gigantică de escrocherii, interese conflictuale care își vând mărfurile. Concurența depășește cu mult limitele liberei inițiative în sensul său conservator; și chiar dacă ești, din necesitate, unul dintre exploatatori, ești și, din punctul de vedere al altcuiva, o victimă.

Poți fi complet solvabil financiar, cu o afacere din ce în ce mai de succes, dar blestemat de efectele mass-media în alte moduri. Familia sau soțul/soția ta pot fi o problemă insurmontabilă. Sau s-ar putea să fii îngrijorat de moarte de atac de cord, cancer, fibroză chistică, SIDA, scleroză multiplă, anemia falciformă etc. Ascultați, copii, ziua în care problemele familiale erau la fel de simple ca socrii, notele slabe la școală, maternitatea necăsătorită, școala de corecție și adulterul, pălește în comparație cu traumele profunde suferite acum pe plan domestic, unde niciuna nu ar trebui să existe.

Marii ucigași de ieri erau tuberculoza și constipația, aceasta din urmă fiind cea mai mediatizată. Sigur, oamenii mureau din alte motive, dar nu erau vrăjiți în ele dinainte. Se spunea că obișnuiau să înnebunească din cauza masturbației, și unii cel mai probabil o făceau - din cauza îngrijorării. Profesia medicală are puterea de a vindeca, dar tehnicile sale de propagandă sunt blesteme flagrante.

Creștinismul încă nutrește o opoziție formidabilă față de controlul nașterilor, dar se plânge de situația dificilă a copiilor neglijați din țările subdezvoltate (unde misionarii conduc spitalele). „Sponsorizează un copil plasament" îndeamnă o „organizație caritabilă" creștină. Dacă ar vrea cu adevărat să facă ceva, ar lupta împotriva acelor elemente ale propriei religii care ar înăbuși contracepția obligatorie. Dacă nu ați ghicit până acum, numele jocului este „Dă cu o mână, ia cu cealaltă". Sunteți bătuți chiar de tâlhari care vor veni apoi să vă îngrijească rănile.

Ca sataniști, sunteți doar cu un pas mai aproape de onestitate, puțin mai duri în ceea ce privește voința și puțin mai sensibili ca barometru. În această lume a asemănării, sunteți scandalos de diferiți doar prin faptul că sunteți sataniști, iar acest lucru în sine este o distincție destul de mare. Cu cât puteți păstra mai multă individualitate și libertate față de poluarea gândirii, cu atât veți fi mai puțin afectați de blesteme pe scară largă.

Meditația Hatha pe scaunul de toaletă

Cel mai bun loc pentru a medita este pe oliță. Dacă ai un capac de toaletă confortabil și o încuietoare solidă la ușă, nu se știe ce gânduri mărețe ar putea apărea. Martin Luther a visat protestantismul în timp ce stătea pe toaletă la mănăstirea Wittenburg și știm ce mișcare amplă a devenit aceasta.

Nu există niciun loc în care cineva să fie la fel de receptiv la influențele exterioare ca pe toaletă, imersiunea într-o baie fierbinte fiind pe locul doi și dușul pe locul trei. De aceea, un apel telefonic sau o sonerie mult așteptată vor avea loc cu siguranță în aceste condiții. Cu cât starea de relativă neputință în care intri este mai mare, cu atât receptivitatea este mai mare.

Necesitând cea mai mare intimitate, depășind atât baia, cât și dușul, toaleta este de neegalat în a atrage impresii și influențe exterioare. Cei care le permit altora să fie martori în cadă, la duș sau chiar la relații sexuale, vor trage de obicei o linie când vine vorba de a primi public la toaletă. Toaleta este cel mai sacrosanct vestigiu de izolare disponibil într-un mediu altfel aglomerat.

Presiunea asupra vertebrelor este relaxată în timp ce stai pe tron, ușurând atât tensiunea mentală, cât și cea fizică. Organele genitale sunt complet expuse și nestingherite de îmbrăcăminte sau presiune. Dacă camera este suficient izolată fonic sau zgomotul exterior atinge niveluri suficiente de decibeli, enunțurile non-verbale pot ieși liber în orice intensitate sau ton și din orice orificiu. Eliberarea infantilă a ceea ce am fost condiționați să reținem în toate celelalte momente oferă o catharsis psihologică, precum și fiziologică.

Cu astfel de condiții propice relaxării și receptivității, creierul va funcționa mai liber și va explora mai multe unghiuri pentru a primi informații. Mulți citesc cel mai bine pe toaletă, absorbind informațiile în timp ce eliberează fluxul.

Am cunoscut odată un pustnic în vârstă, un învățat strălucit care construise un castel în miniatură în pădurile din nordul Californiei. Până la pensionare, administrase un lanț mare de teatre în Anglia. După ce a venit în SUA, a cumpărat o mică parcelă de teren în sequoia și a construit singur un castel de basm din toate mărunțișurile. Frontoane mici și grinzi se ridicau deasupra locuinței din piatră și lemn, care avea patru camere mici.

Pentru a simplifica instalațiile sanitare și de butan, și-a combinat bucătăria și toaleta, aragazul de lângă toaletă, cu masa la care lua masa în fața acesteia. Astfel, putea sta pe toaletă, să pregătească cina deoparte, să mute masa completă pe masă și să ia cina. Vecinii din împrejurimi vorbeau batjocoritor despre „pustnicul murdar”, în ciuda faptului că se îmbrăca impecabil și avea un intelect deosebit. În cele din urmă, bătrânul iconoclast a murit, micul său castel a fost demolat, iar pe locul lui a fost construită o casă cu două niveluri.

Poate că a avut în minte mai mult decât confortul atunci când a combinat bucătăria și toaleta. Mă întreb câți oameni, dacă li s-ar oferi ocazia, ar vrea să mănânce în același timp în care elimină. Caracalla, Dioclețian, Nero au făcut exact asta - și chiar mai mult.

Toaleta este mai mult decât un tron. Este o cameră sacră. *Vale* Chic Sales.

Eustres, vampiri și vicariat

După cum am afișat, paradoxul în care mai mulți oameni „vorbesc” despre forțele întunecate în sus, în jos și în lateral, dar mai puțini ca niciodată trăiesc de fapt ca oameni ai nopții, provoacă speculații. Morala aici este că atunci când toată lumea vorbește, foarte puțini fac. Se petrece mai mult timp comparând observații cu pasionații decât bucurându-se de hobby-ul în sine.

Într-o societate puritanică, plină de genul de temeri și vinovății care devin un fel de pătură de siguranță, apare o neplăcere reală atunci când există o confruntare cu ceea ce este cu adevărat extravagant sau bizar. Este distractiv să-ți fie frică, atâta timp cât este sigur și previzibil. De exemplu, o persoană poate intra într-un cinematograf și poate vedea un film de groază (la o oră rezonabilă, desigur - nu mai există cinematografe deschise toată noaptea). După ce se termină filmul, indiferent cât de înfricoșător, există siguranța ieșirii și viața „normală” afară. Parcurile de distracții au servit întotdeauna aceluiași scop, iar montagne russe-ul este conceput pentru a permite o distracție „îndrăzneață” - frică. Prin contrast, experiența neașteptată. Oricât de banal ar fi. poate fi teribil de tulburător.

Neimplicarea nocturnă se datorează în mare măsură omniprezentei vicarități. Este mai ușor (și probabil mai sigur) să trăiești fantezii nocturne prin science fiction, romantism gotic și valul menționat anterior de filme de groază. Deplasările vicariante abundă în fiecare fațetă a culturii populare. fie că sunt benzi desenate, muzică sau parapsihologie. Oriunde latura întunecată a experienței umane se poate adapta la exprimarea vicariană, „lucrul real” va fi pus la o parte. S-a observat că cei care vorbesc cel mai mult despre sex o fac cel mai puțin. Este sigur că același principiu se aplică și în alte domenii.

Nu este nimic „greșit moral” în vicaritate. Numai atunci când agravează, în loc să amelioreze frustrarea, este dăunătoare pentru un adevărat individualist. Ajută atunci când cel vicariant își recunoaște propria vicaritate. deși nimeni altcineva nu trebuie să fie mai înțelept. Mulți dintre cei mai stimați oameni de afaceri și profesioniști și-au construit întreaga reputație pe o vicaritate deghizată cu grijă.

Există o linie subțire între vicariat și sublimare. Ambele sunt forme de substituție. Cel vicariant își înlocuiește viața cu propria viață - trăiește din identitatea altcuiva. Ceea ce nu poate sau nu va fi, găsește în altă persoană și își asumă acel rol, de obicei în secret. Când devine pur și simplu imitativ, însă, nu mai este vicariant și trebuie să se scufunde sau să înoate în funcție de capacitatea sa de imitație. Nu poți fi o rață de lemn - apoi, când vine vulpea, să nu poți zbura. Suntem chinuiți de o epocă a „monoconformității”, deoarece atât de mulți oameni se mulțumesc să imite o mână de tipuri de bază. De aici și o lipsă de „personaje” reale. Un personaj nu este o creatură a mediocrității și, chiar dacă este imitativ, imitația sa este atât de extravagantă încât devine o parodie.

În societatea de astăzi, oamenii își doresc în mod paradoxal siguranță, anonimat și securitate, pe de o parte, și poftă de recunoaștere, aplauze și individualitate, pe de altă parte. Așa cum s-a întâmplat, majoritatea trăiesc ca niște turme, prefăcându-se a fi altcineva. Dilema nu constă atât în viața de dronă a turmei, cât în selecția limitată de modele. Orice petrecere costumată amplifică ultima afirmație. Magazinele de costume vă vor spune ce modele vicare

sunt întotdeauna mai căutate decât altele, atunci când capacul protector este dat jos pentru o mascaradă.

Nebunii sunt mai predispuși să poarte pantofii modelelor lor cu picioarele grele. De aceea, azilurile de nebuni sunt probabil refugii pentru Napoleoni, Iisus Hristos, Hitler și, în ultimii ani, Luciferi. Între păstor și Napoleoni se află cei care și-au transformat vicariatul într-o sublimare plăcută. Ați observat vreodată cum majoritatea polițiștilor în civil arată și se comportă ca cei din emisiunile polițiste de la televizor? Care a fost primul? Răspunsul ar trebui să fie evident. Oscar Wilde a fost perspicace când a proclamat faimoasa sa inversare a stării de spirit. „Viața urmează artei." Totuși, a mers doar pe jumătate. Oamenii imită o viață care este o formă de artă, o artificialitate, pentru început. Pe scurt. Sunt imitații ale unei invenții. Redundanțe umane.

Sublimarea în forma sa cea mai pură este adesea autorealizată. Un fetișist al picioarelor devine vânzător de pantofi: un necrofil. Un antreprenor de pompe funebre: o prostituată. Un sociolog: un amestecător în intimități. Un preot sau un psihiatru: un escroc, un om de afaceri „legitim". Lista crește destul de lungă. Am cunoscut un tânăr care studia să devină antreprenor de pompe funebre cu mulți ani în urmă. Oamenii au ajuns întotdeauna la întrebare. După multe ocolișuri verbale, „De ce vrei să fii antreprenor de pompe funebre?" Răspunsul a fost: „Pentru că îmi place să mă joc cu cadavre". Asta se numește „a trage covorul de sub picioare".

Million dArlequin, Vesti la Giubba, et al.

Dar teatrul în sine mi se pare atât de mic în comparație cu drama orară a vieții însăși, încât pentru mine, cel puțin, devine un anticlimax. — Gene Fowler

S-a spus des: „Lumea este o scenă, și noi suntem toți actori”. Interpretată în modul său cel mai satisfăcător pentru ego, această maximă rivalizează îndeaproape cu afirmația lui Ipsissimus Crowley „Fiecare bărbat și femeie este o vedetă”. Realitatea, însă, la fel ca teatrul, este mult mai puțin democratică în biroul său central de distribuție.

Lumea este o scenă, dar puțini se califică drept actori de bună credință. Majoritatea sunt purtători de suliță, actori secundari - pe scurt, reactori. Deși acești actori sunt contrapartide necesare pentru puținii actori adevărați, chiar și ei trebuie selectați cu grijă. Un spectacol gigantic care angajează o „distribuție de mii” nu este neapărat bun, la fel cum nu este o lume îmbunătățită prin suprapopulare.

Marea problemă este, așa cum spunea Jimmy Durante, „Toată lumea vrea să intre în rol”. Satanismul nu a făcut nimic pentru a descuraja presupusul nebun să urce pe scenă, l-a lăsat la mila celor mai severi critici - semenii săi. Nu are niciun Dumnezeu care să-i zâmbească de la balcon și să-i ofere măcar o rundă slabă de aplauze. Nicio zeitate bunăvoitoare nu va chicoti la glumele sale proaste și nici nu va da din cap aprobarea histrionismului său.

Astfel, satanismul servește drept Marele Proces de Separare. Prin urmare, satanismul poate fi dezastruos pentru cei care îl văd ca pe o scurtătură către divinitate. Am spus adesea că popularitatea ocultismului și declinul religiei ortodoxe pot fi atribuite factorului „trusa de Dumnezeu fă-o singur”. Omul simte că își poate controla, cel puțin parțial, propriul destin, mai degrabă decât ca zeitatea Greyhound Bus să conducă pentru el. Ca atare, ocultiștii în general și sataniștii în special se plasează pe scenă într-un mod nemaivăzut până acum.

Evident, o alternativă la obstacolele care apar din cauza unei astfel de „stăpâniri” de sine este să apuci o suliță și să încerci să-i susții pe actorii principali cât mai competent posibil. O altă alternativă este să părăsești complet scena și să devii parte a unui public perspicace. A treia și singura altă modalitate de a scăpa de dramă este să părăsești teatrul. Ce poți face atunci? Să cauți alte spectacole și distracții unde să găsești o oarecare recunoaștere sau cel puțin plăcere? Imposibil. Scena Mondială nu variază niciodată în prezentarea sa. Pentru a deveni actor trebuie să fii unic. Pentru a deveni un reactor, ai nevoie de sensibilitate. Pentru a deveni membru al publicului este nevoie de discriminare. A părăsi teatrul înseamnă anihilarea minții și a corpului.

Da, lumea nu este doar o scenă, ci o lume Barnum și Bailey, la fel de falsă pe cât se poate. Pentru ca lumea să devină mai sinceră, ar fi mai bine să acceptăm cu toții faptele. Îmi place să cred că sataniștii sunt mai predispuși să le cadă solzii de pe ochi. Mă ajută să-mi păstrez credința.

Nonconformitatea
Cea mai puternică armă a satanismului

Un individualist trebuie să trăiască întotdeauna în propria sa lume, nu în una creată după standardele altora. Vor exista întotdeauna o mulțime de oameni care vor împărtăși lumea unui nonconformist cu el și vor fi la fel de fericiți pentru ea pe cât ar fi un nonconformist să aibă alții care o împărtășească pe a lui.

Însăși esența satanismului este descrisă prin denumirea sa semantică, *Celălalt*. O persoană care acceptă confortabil dictatele culturii populare ar putea fi simpatică sau chiar entuziasmată de satanism, dar nu poate fi numită satanist. Un adevărat satanist, chiar dacă este nerostit, trebuie să fie responsabil pentru reacție și schimbare.

S-a susținut că conformismul este confortabil și așa este, dacă este de acord cu digestia cuiva. Totuși, unii indivizi nu pot mânca orice li se pune în față. Din păcate, o persoană înfometată va mânca de obicei fără discriminare și, odată ce burta lui este plină, chiar începe să-i placă. Majoritatea oamenilor sunt animale înfometate emoțional. Le lipsesc imaginația și personalitatea și se mulțumesc să accepte orice li se impune, cu excepția cazului în care, desigur, li se spune că trebuie să-și facă griji sau să se enerveze din cauza anumitor probleme. Protestul planificat nu este diferit de automulțumirea programată pentru un adevărat satanist.

Un satanist nu ar trebui să se lase programat de alții. Ar trebui să lupte cu înverșunare împotriva lui, căci acesta este cel mai mare dușman al libertății sale spirituale. Este însăși negarea vieții, care i-a fost dată pentru o experiență minunată, unică - nu pentru imitarea existenței incolore a altora.

Dacă definiția magiei este „schimbarea situației sau a evenimentelor în conformitate cu voința cuiva, care, folosind metode acceptate în mod normal, ar fi neschimbabilă", s-ar părea că orice lucrare magică reușită este un act de nonconformitate. Cu cât gradul natural de nonconformitate al cuiva este mai mare, cu atât puterile sale magice sunt mai mari. Voința cuiva, în special în ceea ce privește succesul magic, este o resursă importantă. Dar voința puternică nu trebuie confundată cu încăpățânarea. Aproape toată lumea în zilele noastre este un zombi extrem de încăpățânat, care se descurcă pe baza unor voințe care nu sunt ale sale. Determinarea sumbră abundă, dar vine de la mâna a doua. Motivația sa nu emană din regiunea creativă a creierului, ci doar din centrele de răspuns.

O persoană lipsită de abilități speciale trebuie să muncească mai mult pentru a deveni „specială", ceea ce duce adesea la o pretenție abrazivă de infailibilitate. Combinați pseudo-specialitatea celui care are performanțe exagerate cu trufia infailibilității sale și tot ce lipsește pentru a completa profilul „cool"-ului contemporan este nonconformitatea liofilizată. Dacă nonconformitatea este punctul forte al satanismului, nonconformitatea planificată sau simulată este cea mai mare slăbiciune a sa. Șmecheriile previzibile ale „sataniștilor" cu mâna grea sunt exploatate destul de profitabil de către non-sataniști.

Prevăd o întoarcere la sclavie, odată ce banii devin lipsiți de valoare. De fapt, va deveni mai de dorit să devii un sclav realizat și mulțumit decât un stăpân prostesc și

incompetent. Raportul dintre stăpâni și sclavi este astăzi un paradox nerecunoscut. Acum, că toată lumea este importantă și totul este important, nu pare să existe sclavia. Există, dar într-un mod pe jumătate. Doar că termenul este tabu: departe de auz, departe de minte. Când nu există putere de cumpărare, doar trocul și dezirabilitatea umană vor avea valoare. Atunci, cei care pot realiza lucruri vor fi la mare căutare, mai degrabă decât cei care pur și simplu există și își încasează cecurile.

Inversarea standardelor sacre sau obositoare, fie ele atitudinale sau senzoriale, este cea mai mare parte a adevăratei nonconformități. De aceea, statutul invers al sclavului își prinde amploare. Când se realizează că inadecvarea umflată fără putere de cumpărare este o povară, veți începe să vedeți următorul slogan: „Este mai bine să fii folosit decât să fii inutil".

Identitatea oricui se bazează pe recunoaștere, apreciere - pe scurt, conștientizarea faptului că are un motiv pentru a exista. Știm că o mulțime există doar pentru a menține banii în circulație. Ceea ce poate cumpăra această mulțime le cumpără identitatea lor iluzorie. Mulțimea chiar crede în ideea că este importantă. Sau nu? Există un demon în fiecare dintre ei care înfige o furcă de îndoială? Cred că există. De aceea își exprimă repede sentimentele, cred că „ceva este în neregulă", chiar dacă nu pot identifica exact ce este. Sunt încântați de faptul că locurile de muncă pe care le construiesc, care ar putea fi făcută într-o fracțiune din timp de mai puțini oameni — plătesc un salariu atât de bun. Sunt orientați către activități de agrement (vital pentru o varietate de industrii), totuși sunt sâcâiți de gândul că „ceva este în neregulă".

Acel „ceva în neregulă" este o deznădejde bazată pe un sentiment de inadecvare, agravat de iluzii de valoare și pretenții de importanță. În viitor, ființele umane vor fi troc. Este timpul ca oamenii să se obișnuiască cu el.

Cum să fii Duhul (sau Diavolul)

Cei cu iluzii de atotpotență ar trebui să ia în considerare condițiile prealabile pentru deificare. Dacă ai într-adevăr calitățile unei Ființe Superioare, iată câteva îndrumări utile:

1) Nu face reclamă. Pur și simplu lasă-ți prezența să fie cunoscută. Niciodată, în nicio circumstanță, să nu te proclami Diavolul. Alții trebuie să te recunoască ca atare. Motivul pentru care Dumnezeul creștinilor - ficțiunea cunoscută sub numele de Hristos - nu apare în mod regulat la concerte, petreceri de autografe sau grătare în curte este pentru că nu este obligat. Există o mulțime de adepți care îi vor face reclamă existenței, ca să nu mai vorbim de faptul că îl cunosc personal. Dacă ești un diavol de primă mână, alții îți vor face reclamă în locul tău (indiferent dacă le ceri sau nu).

2) Nu fi niciodată la modă; fii întotdeauna misterios și enigmatic. Amintește-ți: omul își urmează zeii, iar zeii lui nu sunt niciodată la modă. Nu ai întâlnit niciodată un Dumnezeu care să vrea să fie unul dintre mulțime. De aceea s-a spus că „Domnul lucrează în moduri misterioase". Sau de ce o catastrofă neașteptată este numită „un act al lui Dumnezeu".

3) Trebuie să fii creativ. Inspiră-te din cele mai sordide surse, dacă este necesar, dar niciodată să nu imiți. Artiștii care fac plagiaturi nu se pot proclama divinități pentru că le lipsește originalitatea sau creativitatea de a veni cu idei noi, darămite cu lumi noi.

4) Trebuie să ai stil. Clasă. Fii rezervat. Arătă puțină reținere. Dacă nu poți fi decedat în preajma altor oameni, cum poți menține ordinea și controlul?

5) Simțul umorului este o necesitate; un zeu care nu poate râde de el însuși sau nu poate găsi o ușurare comică este un Iehova plictisitor și cu siguranță ne-satanic.

6) Nutrește întotdeauna o oarecare îndoială, chiar și în legătură cu tine însuți. Trapele sunt pline de megalomani care sunt aroganți și siguri pe propriile lor omnipotențe. Un strop de îndoială de sine în afacerea cu zeii se adaugă la genul de conștiință de sine de care majoritatea muritorilor lipsesc, ceea ce duce la următorul nostru decret.

7) Fii conștient de propria ta mortalitate. Înțelege că zeii au fost proclamați morți de multe ori de-a lungul istoriei. De aceea au Valhalla și Avalon și ținuturi precum Nod, la est de Eden.

8) Trebuie să fii suficient de perspicace pentru a vedea lucrurile așa cum sunt ele cu adevărat, nu așa cum ai fi putut fi învățat de alții care ar putea câștiga de pe urma ignoranței tale. Totuși, pentru a înțelege mai bine căile omului și a te descurca cu el, trebuie să fii capabil să-ți suspenzi conștientizarea a ceea ce se întâmplă cu adevărat și să vezi lucrurile prin ochii lui. Cu alte cuvinte, învață să fii prost dacă îți va fi de folos cel mai bine.

9) Fii milostiv, mai ales când ești fericit, dar crud dacă ești furios. Dacă deții cu adevărat vreo putere, oamenii își vor da seama de beneficiile obținute contribuind la fericirea ta sau de ghinionul care li se poate abate dacă te pot enerva.

Fernando DePlancy
O privire intimă asupra unui satanist puțin cunoscut

Este îndoielnic că majoritatea cititorilor de literatură ocultă vor fi în contact cu numele Fernando DePlancy. Omul și operele sale sunt bine cunoscute în domeniile microbiologiei și geneticii; puțini căutători ai cunoștințelor magiei ceremoniale sunt, totuși, conștienți de vastele contribuții pe care le-a adus.

DePlancy s-a născut din părinți umili la Lisabona, Portugalia, pe 28 septembrie 1887. Mama sa, Felicia, și tatăl său, Humberto, erau înaintate la o vârstă înaintată când s-a născut micuțul Fernando, ultimul dintre opt copii. Dacă e să dăm crezare istoricilor, părinții lui Fernando s-au simțit nepotriviți să-și crească copilul și au migrat în Azore după ce au găsit o mătușă fecioară care să aibă grijă de el. Curând ajunși la vârsta tinereții, Fernando și mătușa sa s-au mutat în Anglia și s-au stabilit la mică distanță de Blackpool, cu un cuplu care deținea un mic pub pe marginea drumului. Fără știrea lui Fernando, MacGregor Mathers - care avea să devină mentorul lui Aleister Crowley - era un vizitator frecvent al tavernei. Se pare că Mathers l-a inițiat pe tânăr în misterele Zorilor Aurii. Nimeni nu știe exact cât de mult a studiat magia Fernando.

În 1905, la vârsta de 18 ani, Fernando a emigrat în America. Neputând să-și permită facultatea, a luat un post în Buffalo, New York, ca băiat de bagaje la gara. Între timp, a devorat toate cărțile pe teme științifice pe care le putea găsi. Un astfel de volum a fost „Riturile scatologice ale tuturor națiunilor" de căpitanul John G. Bourke. Capitolul 24, „Supraviețuiri obscene în jocurile țăranilor englezi", l-a intrigat în mod special, la fel ca și capitolul care conținea extrase din scrierile lui Dioscoride și opiniile lui Galen în legătură cu utilizarea medicinală a cerumenului, sau a cerii din urechi. A citit cartea „Physico-Medicarum" de Rosinus Lentilius, care relatează că „era un anumit ipohondriac bătrân, de cincizeci de ani sau mai mult, care, pentru a scăpa de o constipație încăpățânată, timp de mai bine de o lună în, a băut înghițituri copioase din propria urină, proaspătă și fierbinte, dar cu cele mai proaste rezultate.

Tânărul DePlancy simțea că destinul său promitea mai mult decât manipularea bagajelor. Părăsindu-și slujba de la gară, și-a dedicat tot timpul studiilor, care până atunci se dezvoltaseră la nivelul experimentării. Inspirându-se din nou de la Lentilius, DePlancy a descoperit „*Filth Pharmacy*" de Christian Franz Paullini (publicată la Frankfurt, 1696). Singura traducere în engleză disponibilă (de Smith și Pratz) lăsa mult de dorit și nu se putea baza pe ea. Mai multe episoade de insomnie l-au inspirat pe DePlancy să înghită bălegar de măgar conform instrucțiunilor lui Paullini. Deși a constatat că somnul i se îmbunătățise, visele sale se înrăutățeau. Coșmarurile erau preferabile insomniei, așa că DePlancy a extras din aceeași carte de referință un remediu pentru vertijul care îl tulburase de când căzuse dintr-un fânar în copilărie. Descoperirea lui DePlancy despre valoarea medicinală a excrementelor de păun

merită mai mult decât o privire superficială; sugerează o asociere latentă îndelungată a acestei păsări atât cu satanismul, cât și cu cultul lunii. Păunul, știm, era pasărea care trăgea carul lui Juno, iar acea zeiță era la fel de mult o zeitate lunară ca Diana.

Administrarea unor doze de un gram de excremente i-a îmbunătățit starea lui DePlancy într-o asemenea măsură încât a putut să se urce pe acoperișul locuinței sale și să stea la marginea acesteia fără cea mai mică amețeală. În timpul uneia dintre priveghiurile sale nocturne pe acoperiș, Fernando a zărit fereastra luminată a unei clădiri vecine, care avea reputația de a fi o casă cu reputație proastă. Fără draperii trase, era evident că camera luminată era baia. Curând, un bărbat a apărut în fața lavoarului sordid și s-a ușurat. La câteva momente după ce a plecat, o femeie destul de neîndemânatică a intrat pentru a răspunde chemării naturii.

DePlancy a început să se clatine. Nu din vreo motivație sexuală sordidă, ci amintindu-și ce citise la pagina 337 din cartea lui Bourke despre riturile scatologice, menționată anterior. Era o scrisoare personală de la profesorul E.N. Horsford de la Universitatea Harvard către căpitanul Bourke, în care se spunea: „Am fost informat recent, de către un om familiarizat cu particularitățile vieții pariziene, că există bărbați care au obiceiul să înghită mizeria pe care o obțin din pisoarele de stradă și ei...” sunt cunoscuți sub numele de „Les mangers du blanc”. În acel moment de epifanie intensă, Fernando DePlancy a înțeles care urma să fie opera vieții sale.

Cândva în primăvara anului 1910, DePlancy, simțind că pentru a-și extinde cunoștințele și a-și dezvolta teoriile trebuie să se aventureze mai departe decât Buffalo, New York, a pornit să cutreiere drumurile și drumurile secundare ale Americii. Economisise un fond modest de cercetare din câștigurile sale de la bordel, unde o convinsese pe doamna responsabilă să-l angajeze ca om de serviciu cu jumătate de normă și colecționar de prosoape rigide. Deși remunerația sa era mică, DePlancy a fost mai mult decât răsplătit de anumite activități relevante studiilor sale. Nu voi plictisi cititorul cu detalii neimportante despre plecarea sa și primele etape ale călătoriilor sale, în afară de a menționa că, în timp ce se afla în Peoria, a fost jefuit de portofel de către un hoț de buzunare care a băgat mâna cu abilitate în pantalonii săi jos, în timp ce stătea în cabina unei toalete publice. „Muncitorul de rahat” a fost prins săptămâna următoare în aceeași toaletă, dar, după ce a cheltuit banii lui DePlancy, nu a putut să ofere despăgubiri. Faptul că dreptatea fusese făcută și vinovatul fusese trimis la închisoare a fost de puțin ajutor pentru portofelul lui Fernando. Din fericire, își strânsese o rezervă de bani în tricou și cu acea sumă a putut să-și continue călătoria.

O mare descoperire a avut loc în Arkansas, unde DePlancy l-a întâlnit pe faimosul autor și cronicar de latrinalia, Chic Sales. Împreună, DePlancy și Sales și-au explorat interesele până în vest, până la Waco, de unde DePlancy a pornit singur spre El Paso. În acest oraș, Fernando a descoperit deliciile berii din țara de la sud de graniță. Cunoscută sub numele de cerveza, era substanțial diferită de berea englezească cu care DePlancy se obișnuise în tinerețe. Interesant este că denumirea latină pentru bere sau ale este cerevisia, care pare a fi un derivat din numele zeiței folosite în libațiile ei și considerată sacră ca mijloc de a produce starea de ebrietate, care în națiunile păgâne fusese considerată sacră. Explorând acest obicei din antichitate, DePlancy a rămas în El Paso timp de aproape 28 de ani într-o relativă obscuritate, consumând cantități mari de cerveza.

În 1938, un oficial guvernamental însărcinat cu recrearea unei mahalale americane autentice pentru expoziția Federal Building de la viitoarea Expoziție Mondială din San Francisco l-a zărit pe DePlancy în stare de ebrietate, dormind sub pisoarul din toaleta bărbaților unei cantine locale. Împingându-l ușor cu piciorul, l-a trezit pe Fernando, care s-a trezit și i-a explicat că adormise din cauza oboselii cercetării sale. În 24 de ore, atât cercetătorul, cât și sponsorul se îndreptau spre California într-un vagon Santa Fe Pullman. Se contractase ca pe tot parcursul târgului, DePlancy se relaxa într-o ușă plină de gunoaie a complexului de mahala propus. Alături de tablou urma să fie o sală de cinema, unde la fiecare două ore urma să fie proiectat un film, *O treime dintr-o națiune*, vizitatorilor care vizitau mahalaua simulată. În timp ce prezentarea filmului era în desfășurare, DePlancy avea să fie liber să „ia o pauză", ca să zic așa. Pe măsură ce lucrurile se desfășurau, Fernando a descoperit modalități de a arunca o privire în toaletele atracției și a făcut-o ori de câte ori timpul și circumstanțele îi permiteau, aprofundându-și astfel cercetările.

Cititorul se poate întreba acum ce legătură aveau studiile și stilul de viață al lui Fernando cu contribuția sa ulterioară la satanism. În 1943, la vârsta de 56 de ani, Fernando DePlancy lucra ca verificator de scule la o fabrică de avioane din Burbank, California, ajutându-și unchiul Sam (devenise între timp cetățean american) în efortul de război. Într-o dimineață, o tânără doamnă strălucitoare și veselă s-a apropiat de el cerându-i o cheie franceză. Ceva din fața ei i se părea familiar. S-a dovedit că stătuse lângă DePlancy într-un autobuz cu o zi înainte. Au schimbat saluturi politicoase, iar în cursul conversației, ea a dezvăluit că stră-unchiul ei era tutorele tânărului Fernando la pub-ul de pe marginea drumului din Anglia. Actualul soț al tinerei doamne era pilot în RAF și văr de gradul trei, de două ori îndepărtat, cu Aleister Crowley. Cei doi au devenit prieteni apropiați, timp în care Beryl (care era numele tinerei doamne) l-a inițiat pe DePlancy în misterele Flagelanților Grampiani, în timp ce DePlancy, cel mare, i-a împărtășit noului său prieten elementele esențiale ale anilor săi de cercetare. Într-adevăr, se stabilise o alianță ritualică și, în curând, cei doi, împreună, pregăteau calea pentru informații pe care jurnaliștii din zilele noastre le-ar putea identifica cu o Biserică a lui Satan emergentă. Din păcate, Beryl s-a întors în Anglia doar pentru a descoperi că mariajul ei era invalid și că fusese înșelată. Mai târziu, s-a căsătorit cu un tânăr jalnic și a fost ulterior ucisă de John Christie de la infamul 10 Rillington Place. Fernando DePlancy, devenit un închinător la realitate al diavolului, a fost ucis pe 14 august 1945, când a fost lovit de o toaletă zburătoare, care fusese smulsă de un celebrant al victoriei și aruncată de la balconul teatrului în care stătea și urmărea emisiunea *God is My CoPilot*.

Inerția cristalizării erotice

Ceea ce este plăcut privirii dă bucurie, și bucuria dă putere, iar puterea dă viață. Obținem plăcere în multe feluri și prin diverse mijloace, dar cel mai conștient dintre toate este prin atracția ochiului. Omul este un animal orientat vizual. El stabilește standarde de atractivitate vizuală de natură inflexibilă. Dacă standardele pe care le-a stabilit pentru frumusețe sunt modificate de modă sau de schimbările sociale, el nu va fi niciodată la fel de fericit ca înainte ca schimbarea să aibă loc. Pe măsură ce îmbătrânește și stilurile se schimbă mai mult, el se va agăța de substanța bucuriei sale retrăgându-se în cercuri sociale unde și-ar putea aminti de ceea ce îl făcea odinioară fericit. În acest fel, își menține vitalitatea, deși indirect. Cu prietenii săi va vorbi despre „vremurile bune de altădată" - zile pline de priveliștile atât de dragi lui, acum atât de trist schimbate. Prietenii săi și fetele în vârstă care abundă în vechea curte îi împărtășesc nostalgia, iar hainele lor sunt demodate. Demodate! Cât de norocoși sunt deținuții centrelor pentru seniori că își pot păstra măcar o urmă de „vremuri bune", chiar dacă numai pe spatele lor. Nu își dau seama că tocmai această demodare îi menține în viață.

Cât de des se observă că atunci când o persoană în vârstă își pierde interesul pentru viață, când copiii săi au crescut și vitalitatea sa scade, aceasta intră într-o comunitate de pensionari și se revitalizează brusc. Teoretic, s-ar presupune că o astfel de atmosferă ar grăbi procesul morții, ar contribui la inerția bătrâneții. De ce se întâmplă invariabil opusul? Pentru că persoana în vârstă este aruncată brusc într-un mediu controlat, unul în care există mai multe imagini vizuale favorabile entuziasmului și entuziasmului său decât lumea exterioară. Elegant demodat, devine distractiv pentru ticăloși să se privească unii pe alții, așa cum trebuie să fi fost distractiv în tinerețea lor, băieții privind cu poftă fetele, iar fetele tânjind după băieți.

Și ce se întâmplă cu orașele mici, acele locuri ocolite de autostrăzi unde octogenarii domină peisajul, micuțele orașe în care nimeni nu pare să moară vreodată, în care toți par atât de morocănoși în privința a ceea ce se întâmplă în lume, luptând pentru orice schimbare care va altera peisajul vizual și acceptând doar ceea ce promite libertate de durere, boală și moarte. Din punct de vedere vizual, aceste locuri sunt complet inerte: mașinile au 20 de ani, nicio clădire nu este dărâmată vreodată. Mult timp se petrece pe verande și bănci în parc, în jurul sobelor burtoși, la autogară, oriunde există ceva de văzut! Și ce se vede? Aceleași lucruri care s-au văzut dintotdeauna.

Locuitorii unui astfel de loc s-ar putea să nu trăiască până la 100 de ani (deși există astfel de medii în care abundă un număr incredibil de bătrâni). Se pare însă cert că în mediile statice există mai mulți bătrâni pe cap de locuitor decât într-un peisaj în continuă schimbare. Se va argumenta că este natural ca bătrânii să trăiască în astfel de locuri, în timp ce pentru tineri este sufocant. Acest lucru este adevărat, dar nu trebuie să fie așa. Principalul motiv pentru care tinerii părăsesc astfel de medii este acela că nu pot face față zvâcnirilor bătrânilor. Bătrânii sunt la fel de disprețuiți de „progresul" care se manifestă în stilurile tinerești - la fel de străini de asocierile lor cu bucuria vizuală precum este greoaia lor pentru tineri.

Sub astfel de standarde conflictuale de exaltare vizuală, nimeni nu poate fi nici pe departe atât de fericit ca și cum ar predomina o atmosferă vizuală total compatibilă. Să nu uităm că tinerii de astăzi își cristalizează propriile standarde vizuale de frumusețe. În curând vor deveni bătrânii nebuni. În timp, se vor aduna în comunități de pensionari și aziluri de bătrâni, rememorând și înconjurându-se cu accesorii din tinerețea lor.

Locurile unde oamenii trăiesc cel mai mult sunt distorsiuni spațiu-timp. Ar putea trăi chiar mai mult dacă tinerii s-ar îmbrăca și ar arăta exact ca ei înșiși. Schimbarea cronologică care însoțește schimbarea stilului este vinovată aici. Cu fiecare nou progres în știința medicală, există un alt regres în ceea ce privește longevitatea. În timp ce oamenii de știință descoperă leacuri, ei descoperă și mijloace de comunicare și călătorie care deschid larg însăși izolarea care adăpostește existențele colective unice. Astfel, Shangri-Las-urile sunt transformate în Manhattan-uri, iar persoanele de 90 de ani, pline de germeni și pe moarte, sunt transformate în persoane de 60 de ani, fără germeni, sufocate de smog și copleșite de anxietate, pe moarte.

Așa cum centrele modei din lume promovează moartea rapidă, tot așa există medii neschimbate ca centre ale longevității. Cel mai mortal este un adevăr pe jumătate, iar industria modei a perpetuat unul dintre cele mai elocvente, și anume că o abordare nouă, proaspătă, este cea care menține pe cineva tânăr.

Abordarea proaspătă chiar menține pe cineva tânăr, dacă persoana este proaspătă, tânără și plină de viață în spirit. Cel mai proaspăt lucru pe care un bătrân îl poate vedea este o fată frumoasă îmbrăcată într-un mod care amintește de cristalizarea sa erotică tinerească. Stimulant erotic, dar și acceptabil emoțional. În mod similar, o doamnă în vârstă va fi martoră cu entuziasm la un tânăr chipeș („sânge tânăr și proaspăt") îmbrăcat în maniera pretendenților pe care i-a atras odinioară. Ea poate (și o face) să mențină indirect o aură de atractivitate atunci când este confruntată cu un astfel de bărbat, iar această aură, constant reîncărcată, este cea care îi va susține însăși viața.

Când lumea pe care o iubești este văzută ca murind, privitorul moare puțin odată cu ea. Un mare pictor american, Reginald Marsh, exemplifică acest truism. În fiecare zi, până la moartea sa, la vârsta de 56 de ani, a schițat și pictat cele mai pământene, transpirate și lascive exemple de umanitate pe care le-a putut vedea. Voyeurismul său productiv l-a purtat prin întregul spectru de cafenele ieftine, carnavaluri, parcuri de distracții, cartiere defavorizate, cluburi exclusiviste, premiere de operă, petreceri de lansare și tot ce se afla între ele. Pânzele sale superrealiste erau pline de oameni pe care îi plăcea să-i observe în mediile pe care îi plăcea să le bântuie.

Pe măsură ce se apropiau ultimii săi ani, Reginald Marsh devenea deprimat de schimbarea peisajului. Apăreau stiluri noi și acum devenea din ce în ce mai dificil să se cufunde în peisajele din care se inspirase atât de mult timp, atât în picturile sale, cât și în viața însăși. Pânzele sale cu femei voluminoase și bărbați burtoși erau prea neatractive pentru era „gândește subțire" a anilor 1950, iar chiloții lui vestimentari încălcau look-ul Grace Kelly/Ivory Soap de atunci. Disprețul său față de maeștrii moderni („Matisse desenează ca un copil de trei ani, „Picasso... o fațadă falsă") a devenit exemplificat atunci când a rezumat arta modernă ca fiind „elevată, pură și sterilă - fără sex, fără băutură, fără mușchi".

Sentimentul de „demodat" al lui Marsh a atins apogeul când a fost rugat să participe la un simpozion de artă. Primul vorbitor, care era pe atunci un pictor newyorkez popular, a

susținut cu entuziasm tendințele actuale. Apoi a urmat un profesor care a pledat pentru experimente noi și dinamice în materie de atractivitate vizuală. În cele din urmă, a venit rândul lui Reginald Marsh să vorbească. A stat pe platformă o clipă, ca și cum ar fi încercat să-și adune mințile de gânduri. O privire tristă și resemnată i-a apărut în ochi în timp ce privea în jos spre public. Talentatul observator al poftelor sale cele mai secrete și sclipirilor dătătoare de viață a declarat încet: „Nu sunt un om al acestui secol” și s-a așezat. A murit la scurt timp după aceea.

*

Oricine este mulțumit de mersul lucrurilor este reticent în a-și schimba modul de viață. Aceasta include stilul, moda și mediul înconjurător. Omul este singurul animal care a fost învățat cu grijă să fie nemulțumit. Și mai rău, omul este singurul animal care a fost educat, pe de o parte, să fie nemulțumit, în timp ce religia l-a programat să rămână static, inert și mulțumit de sine. Nu e de mirare că este o asemenea masă de frustrări.

Dacă este mulțumit de mersul lucrurilor, preoții modei și ai schimbării îl constrâng la modificări inutile și nedorite. Dacă este un nemulțumit care dorește să scape de lumea pe care simte că o dezonorează, i se spune să accepte lucrurile așa cum sunt, să fie recunoscător pentru micile favoruri și să-și aștepte o viață mai bună într-un paradis viitor.

Evocare

Persoana medie are un defect major care îl configurează ca un adolescent peren odată ce își părăsește copilăria. Și anume incapacitatea de a participa sau de a experimenta ceva asemănător unei personalități care diferă de cristalizarea sa emoțională imuabilă din perioada adolescenței. Această cristalizare este purtată cu el ca un rucsac neîndemânatic, strâns legat, care conține toate elementele limitate relative la câmpul său îngust de răspuns emoțional.

Cu cât „geanta" cuiva este mai limitată, cu atât este mai ușor să vezi ce este înăuntru. Omul inferior își face cunoscută cu ușurință conținutul genții sale, lăsându-se expus manipulării din partea vrăjitorului. Vrăjitorul, după ce a stabilit substanța stimulilor emoționali limitați ai prăzii sale, trebuie pur și simplu să-și atace atacul fără a-și face griji pentru posibilitatea ca prada sa să se apere. Magicianul, pe de altă parte, este capabil să răspundă la diverse situații cu o implicare emoțională echilibrată. Dacă un magician este atacat prin atașamentul său emoțional față de o situație, poate scăpa de atac implicându-se într-o altă situație la fel de convingătoare. Omul inferior nu își dă seama niciodată de acest lucru și, prin urmare, devine nedumerit când, după ce mai întâi „și-a făcut dansul" și l-a câștigat temporar pe omul superior, se pregătește să atace, doar pentru a descoperi că omul superior nu mai aleargă cu el și nu este nicăieri. Copiii nu și-au făcut încă „geanta". Ei se bucură de încântările multor contexte și situații, indiferent de orice legătură pe care ar putea-o avea unul cu celălalt. Un copil nu este legat de birocrația minții care îl prinde în mrejele persoanei inferioare mai în vârstă. Fiecare copil este un om renascentist în miniatură.

Una este să fii îngust la minte din proprie voință, dar cu totul altceva este să fii îngust la minte atunci când nu ai știut niciodată cum să fii deschis la minte. Dacă o persoană a fost deschisă la minte în stadiul incipient al vieții adulte, există șanse mari să devină selectiv îngustă la minte mai târziu în viață. Bigotismul este exaltant dacă este abordat cu atenție și este autodistructiv doar atunci când este înrădăcinată ca parte a personalității. Este diferența dintre indulgență și compulsie. Indulgența poate fi controlată: controlul compulsiei. Prin urmare, unul dintre cele mai mari dispozitive magice este să devii deschis la stimuli emoționali gratificanți precum un copil, dar închis la minte atunci când întreaga voință trebuie să fie angajată.

Omul inferior echivalează totul în viața sa cu standardele emoționale care se întâmplă să fie legate în „geanta" sa. Tărâmul său constipat al existenței. Dacă caii sunt pe gustul lui, nu are prea multă nevoie de cursele auto. Este mișcat de Bach și splendoarea barocă, dar nu se poate identifica emoțional cu muzica country și western. Vederea unei căști de protecție și cuvintele lui Kipling nu evocă nicio viziune sau senzație de cazărmi lângă Khyber.

Câte situații te mișcă la un răspuns emoțional care se apropie de identificarea totală cu situația dată? Testează-te pentru a vedea cât de mult poți deveni o cutie de rezonanță pentru situații aleatorii; fii ca unul, ca să spunem așa, cu răspunsul emoțional total dintr-o situație care are nevoie doar de un indiciu subtil pentru a intra în mișcare. Asta găsesc ușor copiii și vrăjitorii.

Înainte ca cineva să se poată aștepta să progreseze în măiestria magică, trebuie să-și extindă conștiința, dar nu în detrimentul emoțiilor sale! Drogurile extind conștiința rapid și

fără efort, dar fac posibil un singur răspuns emoțional major, și anume pentru Dumnezeul direct responsabil pentru schimbare, drogul în sine.

Există o singură muscă în această mare mare potențială de unguent. Dacă cineva nu răspunde deja la stimulii variați ai vieții din jurul său, atunci nicio cantitate de exercițiu nu va face acest lucru posibil. Jalnic, nu-i așa? Niciun viitor magic. Nicio avere. Nicio speranță. Oh, cum va continua omul să încerce. Citirea grimoirelor, participarea la cursuri de studiu metafizic, programarea de auto-ajutorare, pastilele, filtrele, țigările sau orice altceva îi vor permite să iubească ceea ce nu iubește deja! Nu poți învăța receptivitatea la senzație, dar poți crea un mediu propice în care te poți pregăti pentru arta evocării.

Esența oricărei lucrări magice este o evocare completă. Este mai important să experimentezi un răspuns emoțional total la propriul mediu decât toate cunoștințele „oculte" din lume. Cât de puțini sunt capabili de o evocare puternică! Cel mai minunat lucru dintre toate este capacitatea de a intra într-o altă dimensiune - un alt tărâm al ființei - și de a simți plenitudinea acelui alt tărâm, excluzând toate celelalte medii.

Muzica este cel mai eficient instrument pentru evocare, deoarece întregul ritm al corpului este preluat neputincios de tiparul de viață asociat cu selecția muzicală. O idee semnificativă nu moare niciodată, nici răspunsul emoțional generat de anumite compoziții. Dacă suficienți oameni sunt inspirați sau mișcați de aceste compoziții, selecțiile devin un depozitar sonor pentru emoțiile acumulate ale tuturor celor afectați de ele. Devenirea unui element senzorial atotcuprinzător pentru feedback-ul colectiv al unei anumite compoziții poate produce o evocare totală.

Cu anumite excepții, cel mai bun loc pentru a produce o astfel de evocare este o incintă vastă, cu pereți tari, care va capta muzica, exact opus modului în care un pentagon de oglinzi ar trimite imagini. O incintă „vie" care produce ecou și reverberație va reflecta substanța muzicii, formând o „capcană sonoră". O capcană sonoră are aproape același efect ca o capcană de lumină - ambele sunt dispozitive folosite pentru internalizarea materiei gândirii, prin care va rezulta evocarea extatică. Toate acțiunile și sentimentele, situațiile și mediile asociate cu muzica implicată contribuie la sinteza minunată care devine evocarea ta. Acustica arenei de coride, a cortului de circ, a patinoarului, a catedralei boltite oferă capcane sonore excelente. Retenția sunetului într-o sală de bal, auditoriu, teatru etc. este de așa natură încât, combinată cu stimulul emoțional prezent (un partener care dansează strâns în brațe, o piesă tragică, un spectacol eroic etc.), se va obține cea mai apropiată aproximare a unei evocări puternice pe care majoritatea oamenilor ar putea-o aborda.

Evocarea prin internalizare muzicală necesită concentrare. Cu cât sunt prezenți mai mulți oameni, cu atât mai puține șanse are magicianul să experimenteze corect muzica, cu posibila excepție a sălii de concert, care este construită în acest scop expres. Cu cât sunt mai mulți factori străini, cu atât magicianul este mai distras de la evocarea sa. Deși plăcerea poate fi sporită ascultând muzică cu suflete înrudite, este mai ușor să atingi extazul atunci când nu ești preocupat de ceea ce ar putea crede alții.

Un răspuns emoțional profund la muzică nu face neapărat o evocare, dar o evocare este întotdeauna o experiență emoțională profundă. O evocare este o stare întreagă a ființei, declanșată de o „cheie" (muzica în acest caz), care în sine nu este decât o distilare sau o capsulă a evocării totale atinse ulterior.

Muzică pentru Camera Ritualului

Muzica care însoțește ritualul trebuie să intensifice emoțiile necesare pentru lucrarea respectivă. Muzica este un limbaj în sine și, ca toate celelalte limbaje, dacă este folosită fără discriminare, devine atât nesinceră, cât și lipsită de sens. Cele mai populare selecții se epuizează curând prin supraexpunere și numai după ce nu au fost interpretate o perioadă de timp pot dobândi statutul de clasic.

O selecție muzicală plăcută poate deveni cu ușurință un obicei, de fapt, o compulsie. În cele din urmă, prin interpretarea constantă, își va pierde atractivitatea. Orice obicei poate fi rupt prin supraexpunere. Prin urmare, atunci când selectați muzică pentru camera ritualică, trebuie să fiți capabili să o auziți și să reacționați la ea într-un mod proaspăt și entuziast. Din acest motiv, recomand ca orice selecții pe care le găsiți suficient de incitante din punct de vedere emoțional pentru a evoca o reacție hotărâtă să fie puse deoparte și păstrate în scopuri ritualice.

Fără îndoială, cele mai eficiente selecții nu sunt cele care încurajează introspecția, ci cele care transmit o imagine. Aceasta este, în esență, diferența dintre muzica „mistică" și cea „magică". Muzica „mistică" este de natură retentivă și nu se lovește de conștiința ta. Muzica „magică" atacă simțurile și provoacă un răspuns emoțional pronunțat. Orice muzică care poate fi ascultată fără să fii conștient de prezența ei poate fi considerată de natură mistică, chiar dacă tempo-ul său poate fi rapid și volumul său puternic.

Muzica auzită în mod obișnuit în spațiile publice este, în general, programată astfel încât să exercite o influență asupra ascultătorului, chiar dacă acesta nu ascultă. Acest tip de muzică este utilizat în scopuri magice mai puțin importante (menținerea fluxului de producție, inducerea mâncării și băuturii, stimularea cumpărătorilor să cumpere etc.). Furnizorul muzicii o folosește în scopuri magice; cei care o aud sunt controlați de ea, mai degrabă decât să o folosească pentru a controla.

Dacă ești nemișcat de muzică, acest lucru nu se datorează întotdeauna lipsei de emoție. Poate că nu poți separa și izola frecvențe variabile ale sunetului - pe scurt, s-ar putea să fii surd la sunet. Un răspuns emoțional la diverse tonuri muzicale apare atunci când o combinație unică de spațiu, timp și sunet converge într-o singură unitate. Fiecare creatură vie cu receptori sonori funcționali corect (inclusiv animale, păsări, pești și chiar plante) are în ființa sa un set „acordat" de „coarde". Modul în care fiecare este acordată depinde de mulți factori care contribuie, atât ereditari, cât și de mediu.

Să spunem, pentru a simplifica lucrurile, că există un acord separat acordat pentru fiecare răspuns emoțional. La animalele și plantele „inferioare", există o diversitate mai mică de acorduri - doar plăcere și durere. Plăcerea face o pisică să torcă, iar durerea o face să se lupte. Oamenii au adăugat anumite acorduri la lira lor internă, cum ar fi sentimentul, care uneori apare ca nostalgie - o combinație de plăcere și durere. Acordarea internă a oamenilor este mai complexă, deoarece oamenii experimentează o gamă mai largă de stimuli decât alte animale (deși, din păcate, inversul este adesea adevărat).

Anumite intervale de sunet sunt aproape universale în efectul lor emoțional. Și pot fi formulate. Prin urmare, există compoziții care sunt relativ realizate la comandă pentru uz

ceremonial. Deși există o oarecare divergență de răspuns între urechile orientale și cele occidentale, anumite combinații de sunete generează răspunsuri atavice analoge tuturor ființelor umane.

Ce selecții muzicale aș alege în scopuri ceremoniale? _ În primul rând, aș combina pasaje din mai multe compoziții, chiar dacă poate implica editare. Adesea rezolv această problemă consumatoare de timp acompaniind ritul la orgă. M-am înregistrat cântând pentru a putea experimenta satisfacția suplimentară de a crea parțial muzica necesară. Orga este pusă pe „pilot automat", iar muzica preînregistrată pornește sau un asistent preia controlul.

Pentru o stare de spirit gotică care va spori o Liturghie satanică arhetipală, lucrările pentru orgă de Bach, Couperin, Vidor, Franck și Palestrina sunt perfecte. *Requiemul* și *Pavana* de Fauré, de asemenea.

Pentru un element mai puțin tradițional, dar puternic, de solemnitate, încercați a doua mișcare din Simfonia a șaptea de Beethoven, a doua mișcare din Simfonia a patra de Ceaikovski sau Simfonia Funerară și Triumfală de Berlioz. Dacă vrei să invoci sentimente de putere, nimic nu poate întrece următoarele: măsurile de deschidere ale Uverturii lui Gomez pentru *Il Guaranγ*, punctul culminant tragică al primului act din *Turandot* de Puccini, uvertura lui Wagner la *Tannhatiser* și Muzica sa magică a focului și Călătoria valkiriilor din *Die Walküre*, finalul din *Regele d'γs* de Lalo, Napoleon Bevonulasa din *Harγ Janos* de Kodaly, Marea Poartă de la Kiev din *Pictures at an Exhibition*, de Mussorgsky și *Așa a vorbit Zarathustra* de Richard Strauss.

O tranziție între putere, compasiune și iubire sacră poate fi realizată prin compoziții precum Largo de Handel din *Xerxes*, Trio și Apoteoza din *Faust* de Gounod, Va Pensiero din *Nabucco* de Verdi, Uvertura la *Martha* de von Flotow, *Finlandia* de Sibelius, tema „Dracula" din *Lacul lebedelor* de Ceaikovski, uvertura aceluiași compozitor la *Romeo și Julieta*, Liebestod de Wagner din *Tristan și Isolda* și Granadinas din *Emigrantes* de Callejo-Barrera.

În scopuri pur senzuale, trinitatea muzicală nesfântă trebuie să fie cu siguranță *Bolero*-ul de Ravel, *Carmina Burana* de Orff și Bachanale din *Samson și Delila* de Saint-Saëns.

Acestea sunt doar câteva dintre listele aparent nesfârșite de selecții muzicale potrivite, alese la întâmplare și bazate pe o utilizare productivă în trecut. Am exclus muzica evocatoare de natură mai populară deoarece, ca toți ceilalți, am preferatele mele personale, care sunt ușor de identificat cu situații semnificative. Poate că într-o zi le voi împărtăși cu voi și se va vedea că mulți sataniști - la fel ca alte persoane sensibile emoțional - preferă aceleași melodii!

Imnul Imperiului Satanic

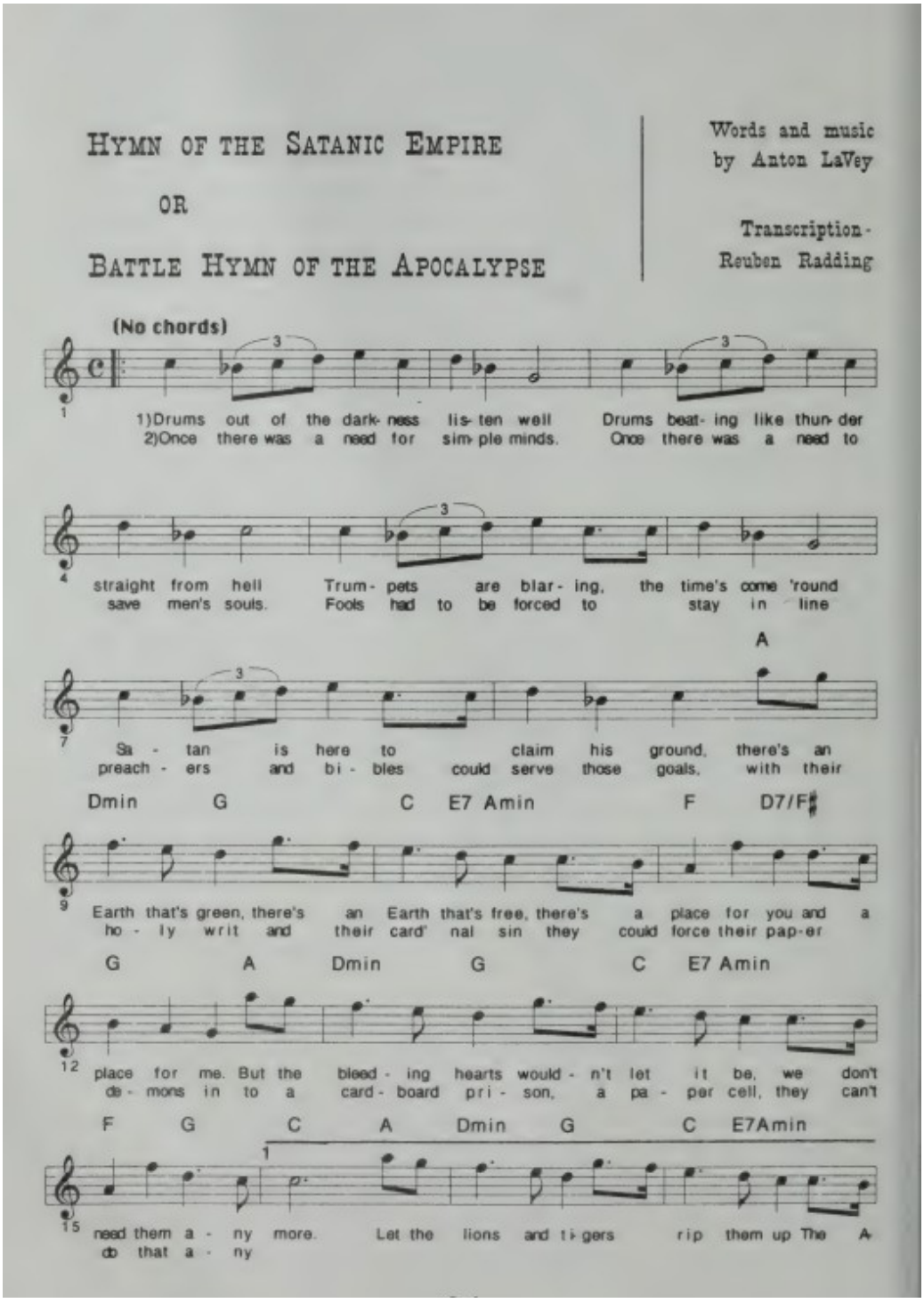

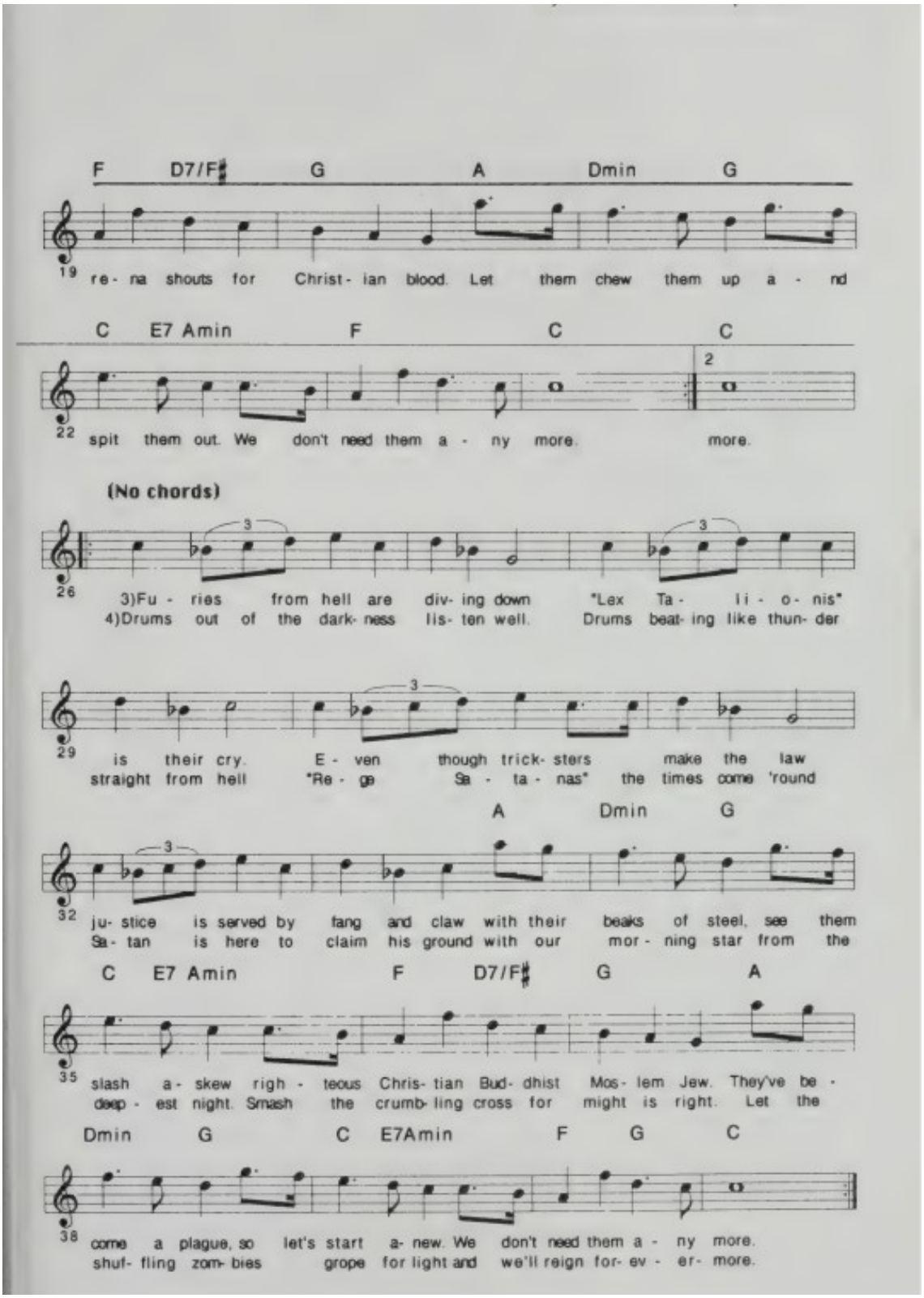
F D7/F♯ G A Dmin G
19
re- na shouts for Christ- ian blood. Let them chew them up a - nd
C E7 Amin F C C
22
spit them out. We don't need them a - ny more. more.
(No chords)
26
3)Fu - ries from hell are div- ing down "Lex Ta - li - o- nis"
4)Drums out of the dark- ness lis- ten well. Drums beat- ing like thun- der
29
is their cry. E - ven though trick- sters make the law
straight from hell "Re - ge Sa - ta - nas" the times come 'round
A Dmin G
32
ju- stice is served by fang and claw with their beaks of steel, see them
Sa- tan is here to claim his ground with our mor - ning star from the
C E7 Amin F D7/F♯ G A
35
slash a- skew righ - teous Chris- tian Bud- dhist Mos- lem Jew. They've be -
deep - est night. Smash the crumb- ling cross for might is right. Let the
Dmin G C E7Amin F G C
38
come a plague, so let's start a- new. We don't need them a - ny more.
shuf- fling zom- bies grope for light and we'll reign for- ev - er- more.

Evangheliști vs. Noul Dumnezeu

Nu este o surpriză faptul că teleevangheliștii sunt deposedați pe toate fronturile, fie prin scandal, fie prin absurd. Oamenii devin mai înțelepți în legătură cu familia Swaggert, Roberts și Bakker doar pentru că a venit momentul să li se permită să devină mai înțelepți. De ce? Pentru că vânzătorii de Hristos începeau să concureze chiar cu zeul pe care îl foloseau: televiziunea.

În secolele anterioare, Biserica era marele controlor, dictând moralitatea, înăbușind libera exprimare și dându-se drept conservator al întregii arte și muzici mari. Astăzi avem televiziunea care dictează mode, gânduri, atitudini, obiective, așa cum făcea odinioară Biserica, folosind multe dintre aceleași tehnici, dar făcându-le atât de ușor încât nimeni nu observă. În loc să „păcătuim" pentru a ține oamenii în frâu, ne temem să fim judecați inacceptabili de semenii noștri (pentru că nu purtăm pantofii de alergare potriviți, nu bem berea potrivită sau purtăm deodorantul greșit) și ne temem de nesiguranța impusă cu privire la propriile noastre identități. Împrumutând conceptul creștin al unicei mântuiri, televiziunea le spune oamenilor că doar prin expunerea la televizor pot fi iertate păcatele alienării și ostracismului.

Nu mai trebuie să ieșim duminica dimineața devreme pentru a ne uita la religie - era prea mult de lucru. Acum tot ce trebuie să facem este să apăsăm telecomanda și biserica vine la noi. Suntem intimi cu prezența reconfortantă a televiziunii din momentul în care ieșim din pântecele mamei noastre; într-adevăr, televizorul este omniprezent, umbrindu-ne mai mult decât Dumnezeul învechit a umbrit-o pe Ioana d'Arc. Există televizoare în fiecare casă, în fiecare restaurant, în fiecare cameră de hotel, în fiecare centru comercial - acum sunt chiar suficient de mici pentru a fi purtate în buzunar ca niște rozarii electronice. Este o parte incontestabilă a vieții de zi cu zi. Îngenunchind în fața Dumnezeului catodic, cu concordanța Ghidului TV în mână, menținem iluzia alegerii schimbând canalele (capitole și versete). Nu contează ce clipește pe ecran - tot ce contează este ca televizorul să rămână pornit.

Când Biserica și-a bazat mandatul pe Sfânta Biblie ca fiind cuvântul lui Dumnezeu Atotputernic, i-a scos la iveală pe cei care se îndoiau, deoarece afirmația lor a trădat o lipsă flagrantă de logică. Sfinții Părinți au conceput necesitatea „credinței" în speranța de a acoperi problemele inerente. Dar când televizorul se deghizează în „divertisment", nu există loc de îndoială. Nu se avansează premise absurde, așa că nimeni nu are motive să reziste. Indiferent cât de liber-cugetător te crezi, există totuși influența televiziunii în viața ta. A nega televiziunea acum ar fi la fel de ateu ca și cum Ingersoll ar nega existența lui Dumnezeu.

Bineînțeles că televangheliștii trebuiau îndepărtați - ei înstrăinau oile de păstor. Scopurile sunt aceleași ca întotdeauna. Oile trebuie ținute în frâu și încurajate să depună bani în locurile potrivite. Dar televangheliștii au devenit prea lacomi în invocarea lui Dumnezeu, sifonând o sumă prea mare de bani pentru ei înșiși.

De aceea, actualul „război religios" nu este între forțele „Binelui" și „Răului". Se luptă între mass-media (stat) și biserici (catolice și de altă natură) care blochează milioane de dolari în proprietăți și active valoroase. Ca sataniști, avem avantajul de a realiza acest lucru devreme în joc. Nu a fost niciodată suficient pentru noi să fim atei - am învățat cum să zdrobim

ignoranța religioasă învingându-i în propriul lor joc, folosind propriile frici fabricate de creștini pentru a-i distruge.

Putem folosi televizorul ca o mașinărie de propagandă puternică. Scena este pregătită pentru infuzia de adevărată filozofie satanică și muzică puternică (inspiră emoțional) care să acompanieze crucile și pentagramele inversate. În loc să ne ținem ritualurile în încăperi concepute pentru câteva zeci de oameni, ne mutăm în auditorii aglomerate cu sataniști extaziați care își întind pumnii înainte în semnul coarnelor. Oricâtă „presă proastă" a primit Biserica lui Satan din partea mass-media în ultimii ani - abuz satanic asupra copiilor, sacrificii etc. - menționarea Bibliei Satanice nu face decât să ne îndrepte oamenii în direcția noastră. Poate că acesta este planul, la urma urmei.

Cheia este să folosim televiziunea și să nu fim folosiți de ea. Fabricanții de muniție nu testează singuri noile lucruri. Dacă e nevoie să-ți întorci televizorul la perete sau să-l arunci pe fereastră, fă-o. Suntem adversari cu care trebuie să te luați în considerare și nu trebuie să ne lăsăm păcăliți de propriile noastre dispozitive infernale. Trebuie să permitem stratificării să se dezvolte, astfel încât o lume a celor vii și vitali să poată fi stabilită și menținută.

Câteva dovezi ale unei noi ere satanice
Partea a 2-a

În Biblia Satanică am oferit câteva exemple despre modinul creștințismul modern se modifica pentru a ține pasul cu progresele diabolice. Acum este timpul să recunoaștem încă o manifestare. Mulți dintre voi ați citit deja scrierile mele care identifică televizorul drept noul Dumnezeu. Există un mic lucru pe care l-am omis să-l menționez până acum - televiziunea este principala infiltrare a Noii Religii Satanice.

Nașterea televiziunii a fost un eveniment magic care a prefigurat semnificația sa satanică. Prima emisiune comercială a fost difuzată în Noaptea Walpurgis, pe 30 aprilie 1939, la Târgul Mondial de la New York. De atunci, infiltrarea televiziunii a fost atât de graduală, atât de completă, încât nimeni nici măcar nu a observat. Oamenii nu mai trebuie să meargă la biserică; își văd piesele de teatru moral la televizor. Ceea ce a început modest ca niște urechi de iepure deasupra televizoarelor de familie sunt acum canale de satelit și antene care domină cu mândrie orizontul, înlocuind crucile de deasupra bisericilor. Televizorul, sau altarul familial satanic, a devenit mai elaborat de la începutul anilor '50, de la ecranul mic și neclar la „centre de divertisment" uriașe care acoperă pereți întregi cu mai multe monitoare TV. Ceea ce a început ca o pauză inocentă de la viața de zi cu zi a devenit în sine un înlocuitor pentru viața reală pentru milioane de oameni, o religie majoră a maselor.

Societatea de consum în care trăim acum este o extensie a societății guvernate odinioară de religie timp de multe secole. În loc să se supună sfintei Biblii, fie ea corectă sau greșită, publicitatea TV instruiește acum ce să cumperi și ce nu. Ateismul nu era tolerat când dictatele scripturale erau la modă și acceptate ca Cuvânt. Acum, datorită infiltrării satanice, putem spune cu siguranță: „Nu cred în Dumnezeu". Dar erezia modernă - neconformarea la un stil de viață televizat, neacceptarea adevărurilor televizate - este pasibilă de a fi pedepsită cu același entuziasm drept ca întotdeauna.

Clerul religiei TV este format din acei artiști, în special prezentatori de știri, care răspândesc în fiecare seară Cuvântul de la amvonul lor cu raze catodice. Prezentatorii de știri din rețea sunt Marii Preoți și Marile Preotese ale satanismului, supunând mințile telespectatorilor cerințelor marketingului de consum. Prezentatorii de știri locali sunt preoții parohiali, care țipă, ironizează și emoționează din cauza celor mai recente tragedii locale. Vedetele, fie ele locale sau naționale, fac parte din ierarhia bisericii, oameni de rând. Nu ar trebui să existe nicio plângere cu privire la Marii Preoți ai rețelei care sosesc pentru a relata despre scene devastatoare în limuzine albe. La urma urmei, ei sunt membri ai regalității în cadrul Bisericii și ar trebui să li se acorde aceleași privilegii ca și unui Papă, Cardinal sau Arhiepiscop în vizită.

Nu există nicio modalitate ca o persoană să scape de religie atâta timp cât trăiește într-un mediu religios. Comediile de situație, serialele dramatice și telenovelele sunt difuzate zi și noapte, șapte zile pe săptămână, pentru a activa și susține stilul de viață al enoriașilor, unde înainte doar fanaticii practicau devoțiunile zilnice. Masele se dedicau Dumnezeului creștin într-o singură zi, duminica. După cum am mai spus, Ghidul TV este noua concordanță.

Tabloidele și revistele de știri oferă instrucțiuni pentru o viață pioasă. Devoțiunea televizată a devenit atât de răspândită încât chiar și filmele sunt prezentate astăzi în același stil rapid și cu informații limitate.

Pe măsură ce stratificarea satanică crește (ajutată de mașina diabolică), una dintre sarcinile noastre este să dezvoltăm un sistem gradat pentru a clasifica oamenii în funcție de stilul lor de viață TV. Diverse niveluri, de la spectatori la stimulatori, pot fi identificate prin nivelul de saturație și influență TV. În partea de jos se află Spectatorul Complet - legumele. În partea de sus se află Animatorul Complet - furnizorul suprem de stimulare. Contrar valorilor creștine predominante, o persoană care face ceva pentru a perfecționa o abilitate ar trebui considerată cea mai evoluată. Cineva care își petrece timpul liber făcând lucruri ar trebui să primească respect și sprijin proporțional cu cât de productivă este activitatea sa, cât de solitară este, cât de benignă este, spre deosebire de cât de perturbatoare este.

Dependentul de televiziune își trăiește viața pentru televiziune. Ca un nebun religios, urmărește tot ce se întâmplă în mass-media și nu consideră necesar să știe nimic altceva. Mulți dependenți de televiziune nu se mulțumesc să-și păstreze cunoștințele pentru ei și le impun altora perspicacitatea lor de sclavi. Sunt comparabili cu zeloții care poartă Cartea Sfântă cu ei, predicând Cuvântul Domnului fiecărei persoane pe care o întâlnesc.

Cunoscutul Cartof de Canapea ocupă următorul nivel. Este un urmăritor înrăit al televizorului, unul care ține televizorul pornit tot timpul ca pe un tapet vorbitor. Poate că are ecrane de televiziune în interiorul ecranelor sau două sau trei televizoare pornind simultan la volum maxim. El este echivalentul cititorului biblic care are Cartea Sfântă prezentă în permanență, în fiecare cameră - biblii ornamentate pentru familie în sufragerie, una pe noptieră, una la îndemână în bucătărie, alta accesibilă lângă toaletă. Deși nu este la fel de evanghelic ca Dependentul de Televiziune, Cartoful de Canapeaua rareori iese din raza de acțiune a televizorului.

Următorul pe listă este creștinul ocazional care se uită destul de regulat. Deși creștin, este totuși influențat de televizor și nu poate sau nu vrea să distreze nimic în afara parametrilor de intrare ai mass-media. Parohiile mici, locuite de prezentatori de știri locali, sunt „adevărații credincioși".

În cele din urmă, îi avem pe profesioniștii care se află în vârful acestui spectru al religiozității și care, datorită naturii locurilor lor de muncă, își dau seama ce trebuie făcut pentru a-și menține statutul profesional sau ocupațional. La fel ca liderii de rang înalt din Vatican, ei nu cred niciodată cu adevărat ceea ce spun.

Odată ce un satanist a stabilit că televiziunea este un susținător foarte practic al satanismului în forma sa cea mai practică, atunci acesta ar putea dori să se retragă de pe linia de tragere, la fel ca preotul iezuit, rabinul sau ministrul care, în viața sa secretă, nu respectă fiecare regulă pe care o îndeamnă pe enoriașii săi să o respecte.

Clerul inferior poate nega adevărul despre complotul diabolic din spatele televiziunii, dar identificarea a fost făcută. Va fi imposibil să se risipească echivalentele pe care le-am subliniat. Vor avea o problemă la creier de fiecare dată când vor raporta mai multă isterie satanică, știind că îi considerăm Preoți ai Satanismului. Acest lucru nu poate decât să le influențeze atitudinea, acțiunile și comportamentul față de noi în viitor.

Dulce sclavie

Sfințenie, martiriu — ce risipă de masochism prețios care ar putea fi în schimb îndreptat către cea mai profană infatuare. Iubirea nu poate exista fără o relație stăpân/sclav. Dar cine, cunoscând fiecare rol, nu ar găsi sclavia mai dezirabilă — ba chiar, singurul rol care poate fi simțit.

În iubire, chiar și stăpânul este constant monitorizat de mecanismele necesare pentru a susține adorația sclavă. Mult mai bine este să experimentezi o angoasă totală. Nu necesită efort. Nu cere criterii. Nu impune limite.

Pentru a fi iubit, sentimentele trebuie raționalizate. Pentru a iubi, ușile isteriei, fanteziei, nebuniei pot fi larg deschise.

Alege un idol, târăște-te bine și suferi în extaz. Atunci, la rândul tău, vei fi idolatrizat de patru ori de alții. Asigură-te doar că obiectul iubirii tale nu este ales prea rațional, căci constrângerea și raționalitatea rareori coexistă. Este mai ușor să iubești un tiran, un idiot, o anomalie, decât perfecțiunea, căci masochismul iubirii cere o degradare imposibil de obținut prin surse prețioase.

Cei puri sunt admirați, dar niciodată doriți pentru altceva decât ca săpun pentru suflet. Imperfectul este cel care te constrânge și te face de râs, iar în prostie se află întoarcerea la copilărie.

Puțină adolescență valorează cât o tonă de profunzime albită. De aceea, dragostea tânără, fiind cea mai irațională, este cea mai mistuitoare.

Pe măsură ce îmbătrânești, nu iubești mai puternic, ci doar mai colectiv. În esență, nu mai este vorba de „Recunoaște-mă, dragostea mea”, ci de „Ții minte de mine, iubirile mele”. Viziunea transformată în reverie, din păcate, suferă în traducere. Poate că nu există niciun prost ca un prost bătrân, dar a fi un prost tânăr este mai distractiv, căci prostia este proaspătă și revigorantă, oricât de plină de disperare.

Confesiunile unui misogin ascuns

L-am stimat mult timp pe W. Somerset Maugham. A fost cu siguranță un satanist de primă mână și, indiferent de preocupările sale sexuale, el cunoștea cu adevărat femei. Datorită - mai degrabă decât în ciuda - faptului că a prezentat în poveștile sale femei slabe, lascive, cedânde și decăzute, tocmai acele femei au devenit mai puternice decât personajele sale masculine. Asemenea eroicului Satan al lui Milton, care fură spectacolul de la oștirile cerești din Paradisul pierdut, nebuniile desfrânate ale lui Maugham au apărut cu personaje mai puternice decât eroii săi cu conștiința îndurerată, în căutarea sensului vieții. Cumva, reducând femeile la creaturi slabe și vulnerabile, umilite așa cum doar un misogin confirmat le-ar putea portretiza, Maugham a evocat o femeie esențială, precum și eternă. Tocmai această esențialitate face dintr-un misogin heterosexual, bine adaptat, un bastion împotriva celei mai devastatoare forme de defeminizare.

Un misogin are nevoie de o formă imperfectă și imperfectă, dar feminină, de femeie pentru a-și exercita în mod corespunzător disprețul. Disprețul său este, desigur, bazat pe gelozie. O femeie evident masculină sau dominantă nu creează dorințe dualiste și este pur și simplu demnă de dispreț, fiind o creatură inutilă, prea mândră pentru a fi o povară și insuficient de atractivă pentru a fi exploatată. Cu alte cuvinte, este mult mai bine să fii folosit decât să fii inutil. Am fost - încă din timpul exceselor pubertății și al erorilor tinereții - un afemeiat. Nu am fost niciodată genul de persoană pe care fetele să se simtă în siguranță să o aducă acasă pentru a-și întâlni părinții. Întotdeauna îmi întâlneam întâlnirile în locuri prestabilite și clandestine. Faptul că păream o „grea" a stârnit, fără îndoială, o anumită atracție pentru tipurile de Sweet Gwendolyn. Prin urmare, era de înțeles că femeile agresiv pasive (da, există o astfel de creatură) gravitau spre mine. În cele din urmă, mi-am dat seama că, din cauza entuziasmului și naivității mele, deveneam sclavul femeilor exigente și masochiste. Dacă asta sună a o contradicție în termeni, așa este. Este, de asemenea, un fenomen foarte real, care poate fi epuizant dacă nu este recunoscut și necontrolat.

Există o mulțime de neînțelegeri despre misoginie, similară cu cea a neînțelegerii obișnuite despre sadism. După cum se relatează în Biblia Satanică, un sadist epicurean nu se plimbă insultând oamenii, smulgând aripi de la fluturi sau aruncând coji de banane în fața persoanelor în vârstă. O persoană enervantă este invariabil un masochist latent, cu puțină conștientizare de sine că atitudinea sa provocatoare este pur și simplu o asigurare de tip „pumn în nas". În mod similar, un aparent insultător super-echivalent al femeilor, care își presără vocabularul cu termeni jignitori pentru organele genitale feminine, este de obicei un homosexual abandonat care nu nutrește sentimente de dragoste/ură pentru femei. Este iritat de acestea doar pentru că acestea sunt în competiție pentru cele mai puternice pofte ale sale: alți bărbați. Este posibil să nu-și recunoască aceste dorințe nici măcar față de sine însuși, așa că gravitează în mod corespunzător către femei care urăsc bărbații, de obicei lesbiene latente, și acestea se balansează clinic împreună în mijlocul unor grupuri de alte suflete „eliberate".

Un adevărat misogin este un bărbat heterosexual care - pentru că este potențial ușor de manipulat pentru femei și își dă seama de acest lucru - se simte indignat de puterea pe care o deține o femeie cu adevărat feminină, admiră în secret această putere și caută să o captureze

înainte ca ea să-l captureze pe el. Reducând o femeie la un rol de servitute, se trezește în rolul unui tiran. Vrea să fie un tiran benign și atent, dar prea adesea puțină considerație nu ajunge prea departe. Iubește cu adevărat femeile, dar bietele femei nu-l lasă să realizeze o delimitare sexuală expansivă și plăcută, esențială masculinității sale. Prin urmare, le urăște pentru asta. Neafișând semnale arhetipice ale feminității, acestea îl privează de expresia supremă a masculinității sale.

Se va argumenta că cele de mai sus indică doar nesiguranța față de propria pricepere masculină sau îndoiala de sine. Nu este cazul, deoarece priceperea ca bărbat nu este în joc, ci mai degrabă identitatea și contra-identitatea de natură armonioasă sunt amenințate. Fuziunea dorită este una de corespondență Yin-Yang.

Ar fi corect să spunem că un misogin pedepsește adesea, de fapt, femeia „pură" pentru păcatele pretendentei „impure" - pentru care ar simți fie ridicol condescendent, fie o furie inflexibilă. Vorbind în numele meu, idealizez tipul de femeie al lui Maugham, la fel ca tipurile descrise de Rubens, Renoir și Reginald Marsh. Sunt considerate tipuri „obișnuite", dar sunt de fapt destul de rare. O femeie blândă, suplă, voluptuoasă, cu o personalitate pe măsură, este o raritate în zilele noastre.

Cu o supraabundență de fel opus, Pan ar avea nevoie de nimfe și nu ar putea fi învinovățită dacă sirinxul său s-ar aplatiza.

Revizionism Pentagonal
Un program în cinci puncte

În ultimii ani am pierdut mult prea mult timp explicând că satanismul nu are nicio legătură cu răpirea, abuzul de droguri, molestarea copiilor, sacrificiul de animale sau copii sau orice alte acte pe care idioții, istericii sau oportuniștii ar dori să ni le atribuie. Satanismul este o filozofie rațională, iubitoare de viață, la care aderă milioane de oameni. Acum suntem pregătiți pentru ceva care merge cu câțiva pași dincolo de simpla explicare a principiilor noastre. Fiecare mișcare revizionistă are nevoie de un set de obiective - linii directoare clare, concrete și care vor produce schimbări semnificative.

Următorul program în cinci puncte reflectă atitudini care le permit altora să decidă dacă doresc să se alinieze sau nu satanismului. Fiecare este necesar pentru ca schimbarea satanică să aibă loc. Când suntem întrebați ce „facem", iată răspunsul:

1) *Stratificare* - Punctul pe care se bazează în cele din urmă toate celelalte. Nu poate exista un mit al egalității pentru toți - se traduce doar prin mediocritate și îi susține pe cei slabi în detrimentul celor puternici. Apa trebuie lăsată să-și găsească propriul nivel fără interferențe din partea apologeților incompetenței. Nimeni nu ar trebui protejat de efectele propriei prostii.

2) *Impozitarea strictă a tuturor bisericilor* — Dacă bisericile ar fi impozitate pentru toate veniturile și proprietățile lor, s-ar prăbuși peste noapte din cauza propriei lor învechiriri, iar datoria națională ar fi ștersă la fel de repede. Cei productivi, creativi, ingenioși ar trebui subvenționați. Atâta timp cât cei inutili și incompetenți sunt plătiți, ar trebui să fie impozitați puternic.

3)*Nicio toleranță pentru credințele religioase secularizate și încorporate în problemele de lege și ordine* — Restabilirea Legii Talionis va necesita o răsturnare completă a actualului sistem de justiție bazat pe idealuri iudeo-creștine, unde victima/apărătorul a fost transformat în criminal. Amnistia ar trebui luată în considerare pentru oricine se află în închisoare din cauza presupusei sale „influențe" asupra autorului real al crimei. Toată lumea este influențată în ceea ce face. Țapul ispășitor a devenit un mod de viață, un mijloc de supraviețuire pentru cei nepotriviți. Ca o extensie a escrocheriei iudeo-creștine de a da vina pe Diavol pentru orice, infractorii pot obține clemență, chiar laude, dând vina pe un ticălos convenabil. Urmând crezul satanic al „Responsabilității față de cel responsabil", într-o societate satanică, fiecare trebuie să experimenteze consecințele propriilor acțiuni, spre bine sau spre rău.

4) *Dezvoltarea și producția de tovarăși umani artificiali* - Industria interzisă. O „mane cerească" economică care va permite fiecăruia „putere" asupra altcuiva. Sclavie politicoasă, sofisticată, fezabilă din punct de vedere tehnologic. Și cea mai profitabilă industrie de la televiziunea și computerul încoace.

5) *Oportunitatea pentru oricine de a trăi într-un mediu total la alegerea sa, cu respectarea obligatorie a standardelor estetice și comportamentale ale acestora* - Medii deținute, operate și controlate privat, ca alternativă la cele omogenizate și poliglote. Libertatea de a te izola într-un mediu social al bunăstării personale. O oportunitate de a simți, a vedea și a

auzi ceea ce este cel mai plăcut din punct de vedere estetic, fără interferențe din partea celor care ar polua sau ar distrage atenția de la această opțiune.

Aceasta este versiunea încapsulată a impulsului actual al advocacy-ului satanic. Așadar, atunci când cineva te întreabă: „Ei bine, ce fac sataniștii?", vei fi calificat să-i spui. Pentru a explora mai departe unele dintre aceste puncte, citește următoarele.

Acest lucru nu trebuie să se mai întâmple niciodată.

Când se atinge un punct de masă critică - punctul fără întoarcere - „pachetul" în care a venit nu se va mai vinde niciodată. Va exista întotdeauna clișeul „Acest lucru nu trebuie să se mai întâmple niciodată". Dar este nevoie de amintiri dureroase și strangulare evolutivă pentru a le concentra într-un avertisment eficient.

Războiul Civil American - distrugerea Atlantei, frate împotriva fratelui, fiu împotriva tatălui, provocând un carnagiu pe un teren comun. Acest lucru nu trebuie să se mai întâmple niciodată.

Primul Război Mondial — război mecanizat, băieți locali zdrobiți pe pământ străin de monștri metalici. Acest lucru nu trebuie să se mai întâmple niciodată.

Al Doilea Război Mondial — holocausturi și rămășițe nucleare. Acest lucru nu trebuie să se mai întâmple niciodată.

Actualul Al Treilea Război Mondial — lăcustele umane invadează lumea, necesitând subțierea populațiilor, deoarece Domnia Nebunului a amenințat, pentru prima dată în istorie, să distrugă civilizația și evoluția. Acest lucru nu trebuie să se mai întâmple niciodată!

Până când coloniile spațiale nu vor găzdui masele aglomerate și înghesuite, cum se va rezolva acest război?

Tehnologia a lăsat conștiința de sine umană în praf. Cu siguranță, ar fi mai simplu și mai practic din punct de vedere economic să se continue propagarea consumatorilor cu prețul evoluției umane. Dar Pământul nu ar putea supraviețui. Cum să izolăm și să evoluăm oameni genetic superiori este marea sarcină a stratificării.

Ghetourile spațiale

S-a spus că toți trebuie să devenim „membri productivi ai societății". Ce societate? O societate universală? O societate stratificată? O societate aleasă personal? „Nu", vine răspunsul dictatorilor acceptabilității, „societatea în care trăiești — când ești la Roma..." Dar să presupunem că nu mai există Roma în care să te comporți ca romanii? Să presupunem că Roma nu este diferită în majoritatea aspectelor — aspecte care contează cu adevărat — față de Hong Kong, Mexico City sau Los Angeles?

Dacă stratificarea înseamnă ghetoizare, să fie așa. Numiți-o insularism — cum doriți. Pariez că hai să avem reguli diferite pentru oameni diferiți, cu condiția să existe medii diferite. Reglementările impuse locuitorilor care prosperă într-o cloacă septică nu ar trebui impuse celor care au ales să ducă o viață monahală. Nici restricțiile unui călugăr nu ar trebui impuse celor care preferă să-și petreacă timpul în sufragerie.

Să recunoaștem — majoritatea oamenilor sunt lăcuste, parte a unei turme. Comportamentul de turmă li se potrivește și ei prosperă datorită lui. Prin clonare cromozomială și condiționată, nu pot fi altfel. Soluția este un nou tip de ghetou, cu reglementările, restricțiile, simbolurile de statut, stimulentele și beneficiile sale adaptat nevoilor locuitorilor săi. Mai presus de toate, însă, nu trebuie numit „ghetou", chiar dacă ocupă cea mai mare parte a terenului. Corcitura a produs un ghetou foarte mare, dar este un ghetou. În ciuda limitărilor de spațiu, noile ghetouri vor fi ghetouri spațiale. Dezirabilitatea migrației în spațiul cosmic a ușurat acest lucru. Turma a fost îmblânzită de către mass-media încă din vremea lui Buck Rogers și Flash Gordon. Dar vă rog, nu scăpați entuziasmul acestor pionieri prin termenul „ghetou spațial". Mai bine ne referim la el ca la „noi frontiere".

Când ghetourile devin mainstream-ul societății, insulele individualității nu pot decât să adăpostească o elită. Iar această elită pământeană trebuie sancționată cu orice preț.

Organisme distructive

Vandalii, cei care distrug și deteriorează obiecte și bunuri, altele decât ale lor, ar trebui, atunci când sunt prinși, distruși sau cel puțin pedepsiți într-un mod corespunzător. Dacă o pictură atârnată într-un muzeu este tăiată, autorul acestui act ar trebui eviscerat. Dacă se folosește vopsea pentru a deteriora, fața defăimătoarei ar trebui vopsită permanent într-un mod neregulat și respingător. Dacă un arbust sau o plantă îngrijită cu grijă este smulsă fără menajamente din rădăcini, brațul vinovatului ar trebui smuls din orbită.

Nimeni nu are dreptul să rănească sau să distrugă bunurile altcuiva. Vandalismul este rareori motivat de profit sau răzbunare, ci pur și simplu de dorința de a distruge. Cei care se comportă în distrugeri gratuite arată același grad de respect pentru lucrurile neînsuflețite ca și pentru ei înșiși. Ei strigă prin actele lor să fie distruși.

Vandalismului i s-a acordat prea mult timp puțină atenție, pur și simplu pentru că, „la urma urmei, este doar un copac sau o statuie, un parbriz, o sală de clasă sau un scaun de teatru". Se presupune că aceste lucruri pot fi reparate sau înlocuite, spre deosebire de infracțiunile care implică vătămări corporale. Însă valoarea unei picturi care a fost distrusă ar trebui recunoscută mai mult decât valoarea sa monetară. Deși neînsuflețită este, pictura contribuie mult mai mult la plăcerea altora - și la viața însăși - decât o face creatura vie care o desființează.

Imunitatea față de pedeapsă îl îndeamnă pe vandal să-și urmeze stilul de viață distructiv. El este doar puțin îndepărtat și adesea identic ca temperament cu ucigașul „de senzații tari" de animale, care știe că, chiar dacă ar fi arestat, nu va primi o condamnare prea mare. Ucigașii latenți își varsă ura de sine asupra animalelor sau a obiectelor neînsuflețite pentru că, pur și simplu, pot scăpa nepedepsiți. Dacă acești distrugători se urăsc atât de mult pe ei înșiși, proclamându-și inutilitatea prin acte de cruzime grațioase față de lucruri organice sau anorganice, atunci ei reprezintă prada ideală pentru care ar trebui să existe un sezon deschis peren.

Hainele fac sclavii

Conștiința de a fi perfect îmbrăcat poate oferi o pace pe care religia nu o poate oferi.
— Herbert Spencer

Cât de des s-a auzit expresia „un slav al modei”. Ceea ceea ce descria odată un fad sau un cal de spălat rufe se aplică acum practic tuturor. Moda în îmbrăcăminte a devenit un instrument cu ajutorul căruia se creează tipul de „stat polițienesc” temut de majoritatea ca o amenințare iminentă la adresa individualității. În mod ironic, cei care se tem de ce e mai rău, nonconformiștii autoproclamați, fac fără să știe jocul păpușarului. El confundă mediocritatea cu individualitatea și, în tot acest timp, râde de trecut, devine o întruchipare fără să știe a celui mai rău tip de kitsch contemporan.

Așa cum cineva va plăti mult pentru o mașină economică nouă („Americanii iubesc economia și vor plăti orice pentru a o obține”), tot așa majoritatea se vor conforma oricăror standarde vestimentare care li se impun, atâta timp cât acest lucru este însoțit de o justificare convenabilă. Luați în considerare dezvoltarea pantalonilor pentru femei. A venit odată cu „emanciparea”. Chiar dacă moravurile sexuale deveneau mai relaxate, femeile au început să poarte pantaloni pentru „libertatea de mișcare”. Din anii 1940 până în prezent, femeile poartă pantaloni scurți, capris, pantaloni scurți cu pedale și orice altceva era la modă, atâta timp cât își puteau desface membrele confortabil. Procedând astfel, au stabilit un standard de pudicitate care ar face-o pe Victoria să arate indecentă prin comparație.

În mijlocul pornografiei programate cu atenție, elegantă și abundentă, există astăzi o puritate de neegalat în cultura occidentală. În libertatea lor, oamenii s-au obișnuit cu reprezentări odinioară accesibile doar ginecologilor și proctologilor. Se pot achiziționa tot felul de materiale care înfățișează organele genitale umane în cea mai aseptică glorie. Totuși, încercați să aruncați o privire la un picior gol pe o femeie care merge pe stradă. Jupoanele de la începutul secolului nu puteau ascunde mai bine o gleznă sau o gambă urâtă decât o pereche fără formă de denim pre-spălat. Eseurile foto abundă în portretizarea labiilor femeilor emancipate, dar unde în public îndrăznește o doamnă să afișeze un centimetru de coapsă goală atunci când nu înoată, nu joacă tenis sau nu se bronzează? Sfântul Chilot își protejează membrele superioare de privirile păgânilor.

Pofta vine ambalată într-o carte de instrucțiuni, o clasă de sensibilitate, o sesiune automată de pipăit, un joc de șah jucat de participanți asemănători roboților. Homosexualii sunt arbitrii. Arbitrii au propriile lor jocuri, dar ale lor sunt mai rar jucate de roboți, deoarece propriile lor reguli (pe care le-au creat ei înșiși) sunt cele mai propice unui comportament neafectat. Sună contradictoriu? Nu chiar. Printre tot penajul, pielea, SM-ul, posturile și travestiul, se află o aură de sex instinctiv. Homosexualii nu au fost păcăliți de pudici și sunt beneficiarii prostiei și maleabilității heterosexuale. Homosexualii sunt singurii oameni care s-au apropiat de libertatea sexuală. Restul sunt mai obsedați ca niciodată, iar lucrul trist este că nu știu asta și ar dezaproba orice încercare de a-și schimba situația.

Acceptarea tot mai mare a homosexualității (care era necesară pentru a reduce rata natalității) și-a manifestat influența asupra standardelor vestimentare și a dezirabilității fizice.

Curând, bărbații au părut mai feminini, iar femeile mai masculine, iar un monstru numit „diferențiere sexuală” a început să se strecoare. Prin anii '60, arhetipurile clasice ale frumuseții au fost inversate. Cel mai probabil, bărbatul ar fi o femeie mai bună, trăsătură cu trăsătură, iar femeia ar putea trece ușor drept bărbat dacă ar adăuga puțină barbă sau barbă falsă.

Adevăratul act de blasfemie se realizează mai mult prin încălcarea anumitor standarde vestimentare decât prin disidență politică, așa cum a proclamat Herbert Spencer. S-ar putea să credeți că protestați împotriva inegalității sociale sau a sexismului purtând eleganță de tip „poverty-chic” sau de tip benzinărie. Peticită, decolorată, zdrențuită, pătată, șifonată sau ternă. Dacă nu poți exercita un simț ascuțit al inovației sau al recreației, poate ți-a trecut prin minte să porți o uniformă. Poate o salopetă de mecanic zdrențuită și cârpită sau o altă uniformă zdrențuită a celor dezumanizați. Cine spune că anul 1984 nu s-a întors acasă să se cuibărească?

Ultima poziție a lui Babbitt

Toată lumea iubește un câștigător. Toată lumea iubește și un perdant. Cei de la mijloc, non-entitatea neglijată cunoscută sub numele de clasa de mijloc, sunt cei care nu primesc bacșișuri. Un tip cu puțini bani trebuie să muncească din răsputeri ca să obțină mai mulți. Nimeni nu-i dă nimic pe nimic. Dacă cineva este blestemat de un stil de viață mediocru, poate progresa doar părând fie mai asuprit decât este, fie mai bogat decât este.

Se aude constant că clasa de mijloc plătește facturile societății, ceea ce este, desigur, corect. Bogații devin mai bogați, iar săracii... mai bogați. Cel care se luptă nu ajunge nicăieri. Ordinele religioase au prosperat datorită sărăciei artificiale, dându-se drept cerșetori aflați în nevoie stringentă. Beneficiarii de asistență socială nu-și fac niciodată griji de unde va veni chiria luna viitoare, au mașini (dar evită asigurarea de șofer), îngrijire medicală, televizoare color, iarbă, alcool, contraceptive, educație, asistență juridică, cupoane alimentare și multe altele. În plus, un aspect sărac eliberează pe cineva de rigorile unei îngrijiri bune; Poți purta zdrențe, poți sta nespălat, poți sta sau te poți întinde pe podea, pe pământ sau pe acoperiș. Nu este nevoie să păstrezi cute în pantaloni, grăsimea și praful pot decora hainele, rupturile și rupturile pot rămâne nereparate, mâncarea poate fi vărsată pe haine, tapițerie și covoare fără a fi pedepsită. Nimic nu poate fi furat ce nu poate fi ușor înlocuit, adesea prin aceeași metodă. Cel mai mic talent va fi curând recunoscut în mijlocul austerității și sărăciei, căci există puțină strălucire care să-l ascundă. Umilința implicată de acest stil de viață atrage ajutor, sponsorizare și sprijin din partea celor aflați în circumstanțe mai înstărite, a căror stimă de sine este sporită de acte de caritate.

Cei mai de jos nu au nimic de pierdut și totul de câștigat. Când doarme pe podea, nu trebuie să te temi să cazi din pat. Un ticălos se poate simți ca un mare atacator atunci când se află în preajma celor care au mai puțin decât el. Atunci va reacționa la sentimentele sale de grandoare tratând cu condescendență nimicul, fără să-și dea seama că inferiorul său are probabil o siguranță și un confort mai mare decât el.

Cei mai puțin plătiți nu plătesc impozite, sunt demiși din îndatoririle de jurat și din alte forme de servitute publică, dar beneficiază de protecție polițienească și de pompieri. Nu li se pot extrage zeciuială de către religii, totuși sunt binefăcătorii organizațiilor caritabile religioase. Cu toate acestea, dacă formează cel mai ad-hoc organism religios, presupusa lor sărăcie le asigură cooperarea din partea comisiilor fiscale, permițându-le să extragă pradă scutită de impozite de la alții. Sunt cu adevărat o clasă privilegiată.

Deoarece un învins nu reprezintă o amenințare pentru nimeni, el este un candidat ideal pentru dragoste și bunătate, acordate în și mai mare abundență de către cei care consideră slăbiciunea o virtute. La celălalt capăt al spectrului, un câștigător este respectat și oarecum temut și, pentru că se află în vârf, va găsi imploratori gata pregătiți care vor face mult pentru a-i câștiga favoarea. A-l cunoaște, oricât de puțin, îi conferă identificare. Un erou popular trebuie doar să sugereze că își dorește ceva și acesta îi va fi oferit de cineva care își dorește recunoaștere. Cei care înțeleg nevoia impostorului de a impresiona vor profita din plin ridicând prețul. De aceea, un prost și banii lui sunt curând populari, dar mai târziu faliți. Oricine poate crea o impresie convingătoare de bogăție, cultură și influență, însă, va constata că

i se acordă multe favoruri. Alții de rang inferior nu-l vor „vedea venind” și nu vor crește prețul, ci vor „cumpăra” inconștient o afinitate care să-și satisfacă ego-ul, cerând mai puțin decât în mod normal.

Persoanele din cercurile înalte trăiesc cu o înțelegere tacită că banii sunt ceva de discutat și de arătat claselor inferioare, dar puțin necesar pentru propria lor suveranitate. O persoană faimoasă va frecventa un anumit restaurant unde s-a făcut un aranjament care permite celebrității și anturajului său mese gratuite în schimbul utilizării numelui celebrității în articolele din rubrică, care rareori omit să menționeze că este un mare bacșiș (încurajându-i pe cei care urcă social să facă la fel). Cel mai important, prezența unei celebrități adaugă prestigiu oricărui local.

Există asemănări puternice între acordarea de beneficii atât clasei de jos, cât și celei de sus. Personajul public le primește gratuit sau, mai degrabă, își schimbă statura pentru darurile sale, care sunt oferite de cei care au nevoie de prezența sau sancțiunea sa, pe care le-ar putea colecta de la cei care se luptă. Cei care se luptă plătesc facturile bogaților, precum și pe cele ale săracilor. Poate că e nevoie de bani pentru a face bani, dar când banii devin mai puțin valoroși, alte forme de wampum vor susține zicala. E nevoie de confortul creaturilor pentru a acumula confort suplimentar; puterea dă naștere puterii; influența produce o influență mai mare. Aceste lucruri pot fi obținute cu bani, dar banii nu sunt obligatorii pentru dobândirea lor. Pentru a le obține și a le dobândi, trebuie să prezinți cel puțin o imagine fie de sărăcie, fie de bogăție.

Prevăd o vreme când clasa „superioară” va prospera printr-o formă sofisticată de troc, în timp ce clasa „inferioară” va fi asigurată de stat, fiecare în funcție de abilitățile și nevoile sale. Nu va exista o „clasă de mijloc”.

Dacă unul dintre membrii clasei inferioare manifestă o motivație ascendentă cu abilitate, acesta va renunța la dependența de stat și va trece la clasa superioară. În schimb, dacă un membru al clasei superioare găsește disconfort în impunerile făcute asupra sa de către colegii și mediul său, va primi cu bucurie viața ordonată și dependentă oferită de clasa inferioară.

Într-o astfel de societate trebuie să existe un anumit grad de conflict. Acolo unde unitatea familială nu o poate asigura, trebuie să fie puse la dispoziție tulburări exterioare controlate. Pentru ca acest lucru să nu pară o fantezie utopică, trebuie înțeles că conflictul și angoasa sunt esențiale pentru o utopie, deoarece o notă de masochism predomină la cel mai obișnuit sadic. O utopie fără probleme nu ar fi o adevărată utopie, deoarece i-ar lipsi dilemele și scandalurile care umplu golul letargiei și ineptului intelectual.

Sensibili supradotați

Majoritatea tipurilor oculte care se numesc „sensibile” sunt la fel de sensibile ca un capac de toaletă. Cineva care este cu adevărat sensibil are o susceptibilitate crescută la stimuli externi. O persoană sensibilă este conștientă de sine și adesea introvertită. Lui sau ei i-ar lipsi tupeul și asertivitatea colosale care îi caracterizează pe cei care se proclamă în mod liber „sensibili”. Câțiva clarvăzători de-a lungul veacurilor și-au dat seama de acest lucru și au angajat cu înțelepciune o altă persoană ca „persoană de față”. John Dee l-a avut pe Edward Kelly, iar Jeanne Dixon pe Ruth Montgomery. Unul dintre cei doi se poate limita apoi la a fi sensibil, în timp ce celălalt se ocupă de expunerea publică.

Am descoperit că cei mai lăudați „sensibili” sunt cele mai groase, cele mai dense, cele mai zgârciți, cele mai insensibile și cele mai insensibile specimene de umanitate pe care le-ar putea întâlni. Și, de obicei, sunt și proști.

În anumite cercuri se spunea că, dacă nu poți obține un loc de muncă legitim, poți deveni fie un escroc, fie un predicator. În zilele noastre, dacă o persoană nu este bună de nimic altceva, poate deveni un impostor sau un clarvizibil talentat.

Lasă-mă să te distrez

Există multe tehnici excelente pentru a-ți menține identitatea de satanist fără a te pune în rolul de animator. Cea mai bună metodă constă în a spulbera preconcepțiile prețuite ale altcuiva printr-o serie de dezamăgiri. Rezultatul este o incertitudine care este tulburătoare - și cu siguranță nu distractivă. Pentru victima ta, adică.

Cheia este plictiseala. Majoritatea oamenilor primesc cu bucurie o provocare. Unii vor prospera chiar și pe baza insultelor. Există cei care găsesc stimulant simpla absorbție a prezenței altcuiva fără a se rosti un cuvânt. Dar nimănui nu-i place plictiseala.

Nu există o singură persoană care să nu se plictisească de ceva. Descoperă ce îl plictisește pe altul și nu trebuie să-ți faci griji că te va vampiriza. Întrucât întreaga viață a majorității oamenilor este ocupată de încercări de a alunga plictiseala, tu, ca satanist, constitui o atracție extraordinară. Fie că accepți sau nu această atracție este o altă problemă. După cum probabil ai descoperit, are avantajele și dezavantajele sale. De câte ori ai fost prins să vorbești despre satanism cu cineva complet neinteresant pentru tine, în timp ce aceeași adunare se mândrește cu cineva nu doar receptiv, ci și stimulant? Evident, tu ești cel plictisit, iar ascultătorul tău iresponsabil este cel distrat.

Descurajează parazitul plictisindu-l mai mult decât te plictisește el pe tine. Răspunde-i la întrebări cu narațiuni lungi și incoerente care deviază complet de la subiectul care pare să-l intereseze atât de mult. Nu-l lăsa să te întrerupă, ci insistă să-ți termini povestea cu un entuziasm aparent, cu atitudinea că trebuie să-ți audă fiecare cuvânt. Dacă încearcă să te întrerupă, spune-i că vei ajunge la el imediat ce termini șirul gândurilor tale. Nu există nimic ca o digresiune chinuitor de plictisitoare și încărcată de jargon pentru a opri cel mai persistent parazit social.

Dacă ești un plictisitor din fire, dar ai ales să devii satanist pentru a compensa personalitatea ta lipsită de strălucire, nu mai citi.

Dacă nu vrei să pierzi timp prețios plictisind un parazit, folosește elementul evadării. Apelul telefonic brusc sau uitarea de a fi pus bani în parcometru sunt mecanismele de evadare mai evidente. O situație dificilă întâlnită în timpul încercării de evadare este „încă o întrebare". Este ca și cum apelantul nu te lasă să închizi telefonul, chiar dacă îi spui că clădirea arde. Soluția problemei se găsește în Declarația Satanică: „Responsabilitate față de cel responsabil, în loc de grija pentru vampirii psihici". Un parazit arată puțină responsabilitate în ceea ce te privește, dar așteaptă la ea în schimb. Întrerupe-l cu: „Trebuie să mă ocup de ceva - mă întorc imediat". Lasă-l și nu te mai întoarce. Cu alte cuvinte, minte. Conștiința ta nu ar trebui să te deranjeze deloc.

Cu puține excepții, cărțile de auto-ajutorare ne învață cum să fim interesanți, atractivi, stimulanți, acceptabili și amuzanți. Emily Post și Dale Carnegie sunt variante simple ale cărții *199 de moduri de a agăța fete*. Majoritatea oamenilor au nevoie de instrucțiuni despre cum să obțină invitații la petreceri, darămite să fie sufletul petrecerii. Ca satanist cunoscut, s-ar putea să nu fii sufletul petrecerii, dar fii sigur, vei stârni o curiozitate și speculații considerabile.

Nu-i distra pe fanaticii lui Isus dezbătând cu ei. Logica nu te va duce nicăieri, nici citarea Scripturii. Reprezinți o provocare pentru cei convinși de răutatea ta. Ei nutresc în secret

speranța că te vei supune unui schimb lung de replici teologice, urmat de o demonstrație sfâșietoare de blasfemie diabolică. Nu le oferi nimic. Dacă nu există martori, poate ai vrea să le oferi mai mult decât s-au așteptat, dar asta e cu totul altă poveste.

O modalitate eficientă de a face față tipurilor de „distrează-mă" este simularea. Sunt sigur că mulți dintre voi ați practicat-o în grade diferite: descriind orgii, sacrificii umane, mutilări de vite etc. ascultătorilor cu ochii mari. Problema cu simularea este că nevoia de a crede este atât de puternică, încât divertismentul/frica va persista mult timp după plecarea ta. Nu te vei fi nici dezamăgit, nici plictisit, nici dispărut de ei. Încă, deși într-un mod drastic, îi vei trimite departe cu temerile lor prețuite intacte.

Dar dacă folosești metoda improvizării, prada ta se va simți prostuță, ceea ce este aproape la fel de tulburător ca și plictiseala. După ce se asigură că vei face o distracție distractivă sau amuzantă, trebuie să aibă sentimentul că ei sunt cei care ți-au oferit distracția. Formula poate fi distilată astfel: Comportă-te extrem de serios, dar poate părea ridicol. Amintiți-vă, în lumea noastră orientată spre vizual, aspectul fizic înseamnă totul. „Convingătorul" sau trucul care garantează un sentiment de prostie este ceea ce eu numesc „kitsch satanic".

Decorați o cameră cu cele mai siropoase bibelouri de Halloween pe care le puteți găsi. Asigurați-vă că camera este roșie și neagră. Dacă puteți găsi un roșu fluorescent, cu atât mai bine. Umpleți camera cu cât mai multe artefacte evident din plastic pe care le puteți găsi. Halloweenul este momentul perfect pentru a vă aproviziona cu bâte de cauciuc, furci de plastic și altele asemenea. Nu uitați decupajele cu felinare și pisici negre. Amintiți-vă, dacă sunteți satanist, se presupune că este Halloween în fiecare seară.

Mai presus de toate, în timp ce vă „distrați", păstrați o față serioasă! Nu dovediți absolut niciun simț al umorului adevărat, în afară de jocuri de cuvinte cu gazdele de filme cu monștri la nivelul unui copil de nouă ani, doar pentru a arăta că „chiar aveți simțul umorului", așa cum oamenii din presă și civilii arată de obicei spre alții, cu un oftat de ușurare. Pentru început, servește-ți oaspetele cu un Bloody Mary cu aplomb Lugosi.

Mobilierul ar trebui să fie într-o stare groaznică. Încearcă să-ți așezi victima într-un fotoliu ponosit, cu un arc strategic care îi împunge fundul. Poziția ta în timp ce vorbești ar trebui, firește, să fie pe un tron jerpelit. (Pentru a construi un astfel de tron, atașează obiecte precum lilieci, capete de diavol și cranii pe partea superioară și brațele unui fotoliu obișnuit. O estradă poate fi făcută dintr-o ladă de ambalare vopsită argintiu și presărată cu sclipici.)

Îmbrăcămintea ar trebui să fie incongruentă. Poartă cel mai conservator și bine croit costum pe care ți-l poți permite; sau, dacă ești femeie, un ansamblu elegant, cu o croială bună și un material bun. Pantofii tăi ar trebui să fie cât mai clasici și îngrijiți posibil. Peste hainele elegante, poartă o pelerină. Nu o pelerină bine făcută, dintr-un material bogat și manoperă de calitate, ci un model subțire și sumar, care prezintă cute și riduri, cusături strâmbe și cel puțin un fir slăbit care pleacă să fie tras. Poartă-o ușor strâmb - suficient cât să fii deranjant. Dacă poți păstra o față serioasă, lipește-ți niște coarne de plastic în formă de ventuză pe frunte cât timp victima ta nu se uită.

Pentru muzică de fundal, încearcă albumul „Sunetele conacului bântuit" de la Disney sau, dacă găsești, versiunea „Sala regelui muntelui" de Grieg realizată de Portsmouth Sinfonia. Nu folosi CD-ul sau o versiune înregistrată, deoarece este mai eficient să te ridici frecvent de la

tron pentru a da discul. Asistenții pot fi folosiți în mod avantajos, cu condiția ca și ei să poată păstra o față serioasă. Asistenții tăi ar trebui să poarte robe nepotrivite (prea scurte sau lungi și lăsate) de calitate și manoperă similare cu pelerina ta. Ar trebui să stea cât mai treji posibil în timp ce tu îți distrezi victima cu comentarii și răspunsuri „sinceri".

Acum este momentul să smulgi covorul de sub picioare. Când victima ta a plecat, dar este încă în raza auzului, urlă în hohote de râs cât mai tare și mai încântat pe care tu și oricine este prezent îl puteți produce. Continuă să țipi până când ești sigur că victima ta a părăsit vecinătatea imediată.

Sunt conștient de obiecțiile la adresa tehnicii precedente. S-ar putea argumenta că, în loc să-ți facă victima să se simtă prostuță, va pleca convinsă că sataniștii nu sunt mai buni decât frații gălăgioși de la o convenție fraternă, că tu nu-ți iei credințele în serios și, prin urmare, nici nu meriți să fii luat în serios. S-ar putea să simți că farsele de genul celor menționate anterior sunt o batjocură la adresa satanismului și nu pot decât să submineze genul de demnitate spre care tindem. Dacă este executată necorespunzător, o farsă poate face mai mult rău decât bine. De aceea este esențial să alegi o victimă care este în mod evident condescendentă sau condescendentă; arogant, în ciuda pretinsului său „interes sincer". Dacă victima ta are într-adevăr simțul umorului și un ochi discriminatoriu, poți fi sigur că părerea lui despre tine va crește vertiginos și, cel mai probabil, va dori să se afilieze cu tine. Nu-ți ține respirația, însă. Sunt șanse mari ca victima ta să nu fie impregnată cu acest tip rar de percepție și i-ai fi oferit exact ceea ce merită: ridicolul.

Este un lucru terifiant când animalele râd de vânător. Urmează un sfat de la Arlechin și Joker. Dacă imiți bine un prost, este puțin probabil să fii păcălit de alții. Ca să fiu direct, deși neoriginal: „Un prost care știe că este prost este într-adevăr un om înțelept."

Divagații nebunești

Miturile sunt necesare. La fel sunt și dezastrele provocate de om, dezastrele naturale apropie oamenii, fără a fi nevoie de artificii. Dezastrele provocate de om - războaie, comploturi, scandaluri, inchiziții, dileme de tot felul - la fel ca miturile - trebuie născocite, hrănite și, mai presus de toate, auto-susținute, deoarece sunt esențiale pentru nevoile emoționale ale omului. Sunt narcotice. Gloata are nevoie de doze regulate de scandal, paranoia și dilemă pentru a atenua plictiseala unei existențe lipsite de sens.

Ceea ce începe ca un răsad de realitate germinează într-un mit complet, care, la rândul său, adună pe parcurs elemente care îi conferă substanță.

Într-o dimineață din al șaselea deceniu al secolului al XX-lea al erei comune, un lider sfințit a fost asasinat în circumstanțe despre care observatorii, atât învățați, cât și ocazionali, erau convinși că aveau o semnificație politică. Se presupunea o conspirație la scară largă. În realitate, Marele Maestru al unei secte a Cavalerilor Templieri - un Inchizitor General - a orchestrat sacrificiul în conformitate cu o tradiție care cerea un triplu sacrificiu pentru a răzbuna o gravă nedreptate.

Inchizitorul General a luat în serios Riturile lui Hiram și a meditat asupra domniei dinastice a Papei Clement și a lui Filip cel Frumos, care în secolul al XIV-lea l-au torturat și l-au ars de viu pe omul care deținea funcția sa corespunzătoare. Inchizitorul General știa că cei care reprezentau tot ceea ce disprețuia el provocaseră moartea unei domnișoare frumoase și exaltate - una a cărei moarte ucisese mai mult decât o mică parte din alter ego-ul său. Ca să fie și mai insultă, uciderea Îngerului din Abis a fost sancționată de cineva care ar fi uzurpat tronul Inchizitorului său, dacă i s-ar fi permis. În mintea lui sălășluia esența lui DeMolay, așa cum alții au adăpostit în ei engramele și memoria celulară a celor înrudiți care au trecut prin asta. Nebunie? Desigur. Doar oamenii mici și nesemnificativi ar trebui să adăpostească astfel de ciudățenii. Se crede că cei mari sunt imuni la nebunie. Omul moderat înțelept știe altceva. El știe că suntem toți nebuni, dar personalități mai puternice adăpostesc și mai grotești. Și cei mai puternici bărbați plâng în secret și sunt cel mai răi în adâncul sufletului. În această lume întreagă de farse și falsuri, nu există adevăr mai mare.

În acea zi din luna noiembrie, monarhul ale cărui petreceri au provocat moartea domnișoarei exaltate a călărit prin mulțime în carul său papal. Monarhul ai cărui rebeli erau diferiți de cei atribuiți lui cu atâta caritate și a cărui veselie era nestăvilită. Mulțimea adunată de mult în fața Verdelui și se îndrepta spre Deal.

În acea dimineață, o parolă secretă s-a mutat de pe buze în urechile care așteptau. O cincime din Hiram Walker pentru Tubal Cain, pentru a toasta Luceafărul Dimineții. O cincime din Hiram Walker a fost rostită. Și o salvă de focuri de armă a călătorit prin vântul care bântuie lumea. Și apoi trandafirul care murise de peste un an a început să înflorească din nou. Cu adevărat, a crescut cu fiecare sacrificiu succesiv până când, nerecunoscut, a putut detrona fecioara sterilă și a strălucit ușor ca Trandafirul Lumii.

Și Marele Inchizitor, Împăratul Tărâmului Ascuns, a simțit această desfășurare și s-a apropiat de Regatul Umbrelor, pentru a-și putea culmina tripla răzbunare. După ce și-a dezlănțuit prima răzbunare în Dallas, a trecut un timp până când al doilea tribut a fost cerut

chiar în orașul de unde Ea a fost luată. Și odată cu a doua, Azrael a venit din Est pentru a purta păcatul pentru gloată. La scurt timp după aceea, pe măsură ce pământenii se apropiau de Lună, un semn întunecat chiar în acea ajun a confirmat a treia soartă iminentă. O fată frumoasă care a binevoit să se joace cu o consoartă păcălită a pierit în ape tulburi.

Marele Maestru al Asasinilor, după ce a fost martor la certitudinea justiției sale, și-a părăsit apoi funcția și s-a mutat în Cele Mai Adânci ale Nopții. Și imediat după plecarea sa s-a umflat un strigăt. Și războiul s-a încheiat. Totuși, gloata încă striga după sânge.

Și acum gura delirului meu se apropie de propria coadă dragă și fălcile sale pocnesc cu poftă pentru a apuca acel apendice ghimpat.

„MIT!" strigă gloata. „Dați-ne MITUL!" O voce liniștită și slabă se aude printre ei, care geme, lingușind: „Adevăr – faceți ca mitul să fie adevărat." Dar un vuiet asurzitor se ridică, repetând, detaliind: „Spuneți-ne un scandal – de mafie și CIA! – de Watergate și haos și diverse crize!" „De lipsuri, puneri sub acuzare și morți tăcute prin mijloace secrete!" „Speriați-ne — cu depresia și inflația și cu prăbușirea iminentă a structurilor sociale și dispariția economică! Povestiți-ne despre statele polițienești și despre renașterea lui Cromwell! Îngroziți-ne! Îngrijorați-ne! SPUNEȚI-NE!"

Am spus destul pentru o noapte.
Se ivesc zorii.
Ați avut
destule scandaluri
la care să vă gândiți.

Dar amintiți-vă, toate acestea sunt nebunii...

Legea trapezului

Toți reacționăm la ceea ce vedem. Așa cum sunetele și mirosurile ne influențează comportamentul, la fel o fac și modelele și formele vizuale. Unele ne fac să ne simțim bine. Altele ne perturbă. Fie că vrem să recunoaștem sau nu, reacția la frică este cea mai ușor de stârnit. Întrucât autoconservarea este cea mai înaltă lege a naturii, frica motivează. Prin urmare, ne acordăm atenția mai întâi impresiilor senzoriale care reprezintă lucruri de care odinioară, de mult timp în memoria rasială, ne temeam. Frica este principalul motor.

Frica de eșec, frica de lipsă de recunoaștere, identitate, acceptare. Frica de singurătate, respingere, anihilare, necunoscut. Acestea persistă mult după ce temerile fundamentale de foame, elemente dure și alte temeri fizice mai evidente au fost împinse adânc în subconștientul nostru. Dacă nu ne-am teme de trecerea timpului și de moarte, nu s-ar face mare lucru.

Prin urmare, orice formă sau concept spațial care declanșează frică ar putea fi considerat rău, totuși, fără un astfel de „rău”, nu ar putea exista progres, ci doar complacere și stagnare. Inutil să spun că ceea ce este înfricoșător este, de asemenea, fascinant și uimitor.

Ce forme intensifică frica? Cele care sunt copleșitoare, dezechilibrate, zimțate, confuze. Motivul pentru care un triunghi sau o piramidă în forma sa perfectă este plăcută este pentru că este completă, precum punctele de fugă imaginare din desene. S-a scris mult despre piramidele egiptene. Iată de ce:

1) Sunt impresionante pentru că sunt atât de mari, dar sunt frumoase pentru că au o formă perfectă.

2) Sunt egiptene, iar egiptenii se presupunea că sunt oameni deștepți.

3) O mulțime de întrebări și teorii pot fi legate de ele.

Afirmațiile nr. 1 și nr. 2 sunt ușor de înțeles. Afirmația nr. 3 prezintă ghicitori grozave, cum ar fi:

Î: De ce au fost construite piramidele în această formă?

R: Pentru că arătau bine așa și puteau fi construite la dimensiunea dorită de un monarh, fără teama de a se răsturna.

Î: De ce au fost construite?

R: Piramidele erau programele WPA din Egiptul Antic. Oamenii trebuiau ținuți ocupați în perioadele de stagnare, iar egourile monumentale trebuiau satisfăcute. Dacă ar fi existat radio sau televiziune, s-ar fi construit monumente mai mici.

Î: Ce ne pot spune ele?

R: Că oamenii erau cam la fel și atunci ca și acum.

Felul în care arată o piramidă nu supără pe nimeni, cu excepția teoreticienilor conspirației. Puneți aceeași formă într-un rând continuu și obțineți o imagine înfricoșătoare, în mod inconștient, cum ar fi dinții unui ferăstrău sau ai unui rechin, sau creasta de pe spatele unui dragon. Șirul piramidelor deranjează, de asemenea, deoarece nu are un singur punct de fugă. Triunghiurile care sunt imperfecte sunt, de asemenea, deranjante, mai ales în grupuri.

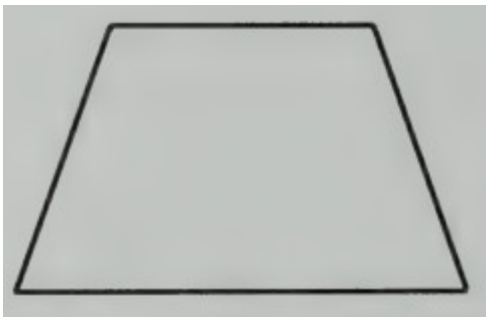

Cea mai deranjantă formă dintre toate este un trapez în miriadele sale de forme. Un trapez perfect este o piramidă frustrată. De fapt, locul unde o piramidă sau un triunghi este tăiat pentru a forma un trapez se numește de fapt trunchi de trapez. Un trapez îi spune inconștientului: „Sunt aici, cât se poate de solid, mai masiv decât un bloc obișnuit, dar lipsește ceva și te deranjează." Desigur, știi ce lipsește: un vârf triunghiular, precum cel cu ochiul de pe spatele unei bancnote de un dolar. Nu lăsa acea mică piramidă cu ochiul strălucitor să te păcălească. Asta e pentru a-ți abate atenția de la lucrul real: trapezul mare de dedesubt. Toți magicienii competenți sunt maeștri ai dezinformării, iar masonii care au proiectat sigiliul știau câte ceva.

Unghiurile sunt planuri spațiale care provoacă anxietate - adică cele care nu sunt în armonie cu orientarea vizuală naturală - vor genera un comportament aberant. Excepții apar acolo unde există un fel de polaritate inversă: dezechilibru mental extrem sau perversitate, sau poate chiar raționalitate și conștientizare extremă.

Întotdeauna m-au interesat presupusele case bântuite, locuri ciudate unde era prezentă neliniștea, unde crimele și sinuciderile erau frecvente, zone și clădiri nelocuibile, dar aparent inofensive, locuințe ale eșecului constant pentru locuitorii sau ocupanții ale căror vieți fuseseră anterior liniștite. Încă din primii ani, am fost atras de astfel de locuri, curios de originile și circumstanțele lor asociate. Am fost fascinat de scene cu temple mayașe și aztece, cu platforme de foraj petrolier, cu poduri și buncăre din timpul războiului, cu faruri și clădiri cu acoperișuri mansardate. Și de obiecte, de asemenea: sicriul în stil vechi ca un hexagon alungit, sedanul Cord din 1936, diamantul Baguette, lama înclinată care rupea simetria ghilotinei.

În cursul investigării presupuselor case bântuite sau a zonelor degradate, am respins curând superstiția predominantă, adică „spiritul" unei persoane decedate care dă târcoale neliniștit. Mi-a trecut prin minte că, chiar dacă moartea violentă sau tragică a unei entități vii oferea o „bântuire", poate că însăși casa era catalizatorul nenorocirii sale. Se părea că mediul fizic în sine juca un rol major. Locul fie cataliza, fie intensifica toate actele comise în incinta sa.

Am fost condus să contemplu numitorul comun pe care îl posedau toate locurile cu comportament extravagant sau tulburat. În fiecare caz, erau prezente unghiuri care încălcau fie simetria și perfecțiunea topografică, fie arhitecturală. Configurațiile „confortabile" sau sigure din punct de vedere psihologic fie lipseau, fie erau subordonate unor planuri care inspirau ostilitate și frică.

Am examinat dosare de cazuri care se ocupau de structuri despre care se presupunea că sunt bântuite sau blestemate de eșec continuu, moarte, pierderi financiare, nebunie, incendiu, tragedie. Multe erau aberante vizual în cel mai flagrant mod. Altele nu erau. Un acoperiș mansardat este de strictă rigoare în concepția oricărui artist despre casa bântuită. De ce le-au redat artiștii automat în acest mod? Castelele zânelor bune erau toate înfățișate ca având turnuri ascuțite și arcade ușor rotunjite. Elfii veseli trăiau în căsuțe cu colțuri rotunjite și acoperișuri cu glazură de tort. Oamenii buni trăiau în liniștea graustarkiană în case confortabile și asemănătoare pântecului, cu ornamente sculptate în obloane. Bărbii albastre și Frankensteinii trăiau cu toții în locuințe sobre, monolitice și bastionate grotesc. Frankenstein a creat schimbarea și reacția prin duplicarea lucrării lui Dumnezeu.

Arhitectura războiului: turnurile de asalt medievale, turnurile Martello de pe coasta engleză și „turnurile misterioase" din zilele noastre care se află pe fundul mării în larg, Liniile Maginot și Siegfried, hangarele pentru submarine Manzi, cazematele, buncărele, capcanele pentru tancuri, părțile laterale înclinate și deviate ale vehiculelor blindate și turelelor, camerele de gazare, reactoarele atomice - și chiar borna din piatră vulcanică din deșert unde a explodat prima bombă atomică.

Războiul creează schimbare. Clădirile nebunești din operele pictorilor reacției, Breughel și Bosch; decorurile erratice din schauerfilmmen-urile Germaniei - Caligari, Nosferatu, Metropolis; bizara punere în scenă a salturilor supraumane ale lui Nijinsky: eminența vulcanică trunchiată de pe care Disney l-a produs pe Tchort în „Noapte pe Muntele Pleșuv" a Fantasiei; Arhitectura Bauhaus - a lui Grdpius și Poelzig - și a lui Frank Lloyd Wright, pionierul blestemat de mult timp, al cărui menajer a înnebunit la Taliesin, a ucis șapte persoane și a dat foc casei, exact când a fost finalizată construcția primei incursiuni a lui Wright în designul trapezoidal; nefericita stațiune Midway Gardens din Chicago. Arta creează schimbare.

Altarele violenței și sacrificiului: templele magicienilor mayași și azteci formate din trapezoide și susținute de sângele sacrificial al celor aleși, piramidele trunchiate pe care inimile erau tăiate din victime vii și ținute sus și fierbinți pentru Quetzalcoatl și Hapikern. Aceleași temple vizibile în striațiile craniului de cristal Mitchell-Hedges. Citadela Iskanwaya din Bolivia, care era autonom satanică. Necropola cultelor craniilor din culturile neolitice - Lepenski Vir în Serbia, cu fiecare clădire din așezare de formă trapezoidală, așa cum era la Hacilar în Turcia și Ierihon în Iordania. Aceeași zonă a lumii unde turnurile yazidi ale lui Satan își radiau influența. Și turnul din „Bântuitorul întunericului" de Lovecraft, în care trapezoedrul strălucitor își radiază influența, iar Marii Bătrâni din saramură ascultă și își trimit emisarul pământesc. Riturile literare ale lui Huxley, Lovecraft și Orwell și devastarea provocată de îngerii din „Câinii din Tindalos" de Frank Belknap Long. Se alătură oare riturile lui Quetzalcoatl, Hapikern și Mendes riturilor, în fantezie, ale scriitorilor care nu cunosc substanța propriei lor mediumități?

În 1962 mi-am izolat presupunerile și le-am distilat în ceea ce am numit „Legea trapezoidului". Am avut suficiente dovezi că spațiul nu numai că îi puteau afecta pe cei implicați în confruntări vizuale, ci, mult mai insidios, și pe alte părți cu care un privitor intra în contact. Ca în orice formă de contagiune, familia, prietenii și colegii sunt afectați de semnalele de anxietate proiectate de altcineva. Cea mai liniștită și stoică persoană poate fi atrasă într-o situație haotică dacă împrejurimile sale sunt suficient de tulburătoare. Adesea am descoperit că

aberațiile subtile aveau un efect mai profund decât distorsiunile spațiale ușor de recunoscut și evidente.

O cameră, aparent perfectă în forma sa dreptunghiulară, ar fi o scenă obișnuită a violenței. Alte camere din aceeași clădire ar fi evidente datorită lipsei lor de perturbare. Camera „nebună" ar fi descoperită ca având un perete ușor deplasat pe verticală - o greutate mică pe o sfoară suspendată de locul unde peretele și tavanul se uneau adesea se sprijinea departe de plintă. Ceilalți pereți ar putea fi perfect aliniați. În astfel de cazuri, am observat adesea că peretele aberant fusese vopsit într-o culoare diferită sau tapetat, ocupantul nefiind inconștient de ce. O zonă aberantă dintr-o cameră ar putea conține, de asemenea, articole sau mobilier considerate mai puțin apreciate decât alte bunuri.

În timp ce o întreagă clădire ar fi degradată, aceasta ar avea fie camere pline de unghiuri ciudate și obtuze, cotloane sau colțuri inutile sau impracticabile - care îi atacă pe ocupanți din interior - fie un exterior neregulat, asimetric sau prevestitor, afectându-i pe cei care intrau și ieșeau din incintă în mod regulat sau locuiau în apropiere vizuală. În multe exemple, o structură ar părea ghemuită, aproape ca o fiară ciudată care așteaptă să sară, dar nu ar fi văzută ca atare de mulțimi. Alte clădiri sugerau fețe.

Pe stâncile de la capătul Manhattanului, lângă Cloisters, se află o casă care, privită dinspre râu, seamănă cu un craniu. Este atât de evident încât orice efect advers este negat, retrogradând-o la o excentricitate fermecătoare. În mod similar, o casă extrem de distorsionată din Beverly Hills, cunoscută sub numele de „casa vrăjitoarei", este atât de evidentă în grotescul ei încât stârnește entuziasm mai degrabă decât repulsie inconștientă. Comparați astfel de structuri cu altele al căror aspect fizic este de fapt tulburător, dar ortodox din punct de vedere arhitectural.

Centrul John Hancock din Chicago se profilează ca o santinelă marțiană în splendoarea sa neagră, laturile sale înclinate și culoarea închisă prezentând un spectacol sumbre cu coarnele/antenele sale gemene de diavol care îi bisectează vârful și continuă fruntea în sus și spre cer. Faptul că istoria sa este deja sumbră, este, pentru mine, destul de ușor de înțeles. O clădire mai nouă și mult mai nebună este Hotelul Hyatt Regency din San Francisco, situat la poalele străzii California.

Tratamentul Art Deco al Podului Golden Gate oferă o distragere a atenției de la unghiurile sale ascunse de neliniște și de la trapezul invizibil format de o linie imaginară între turnuri și fiecare capăt al platformei drumului. Cu culoarea sa portocalie-roșie a nebuniei strălucind în soarele care apune, a atras un număr record de sinucideri, rivalizat de puține alte locuri din lume. Mi se pare interesant că majoritatea săriturilor pleacă din zonele din apropierea turnurilor podului - focarele trapezului, unde influența sa din interiorul împrejurimilor sale se manifestă cel mai puternic.

Există, de asemenea, obiecte a căror prezență într-o zonă îi afectează continuu pe cei prezenți. Forma unei piese de mobilier, configurația unei picturi, o pictură murală, un aparat electrocasnic, anumite automobile „blestemate", unghiurile inerente tuturor sicrielor, privindu-le fie de sus (stil vechi), fie de la capăt (stil nou).

Formațiunile naturale din terenul zonelor terestre sau amenajările peisagistice aberante din neatenție pot provoca dezechilibre emoționale și acte de violență ulterioare. Dimensiunea spațială producătoare de anxietate, combinată cu prezența unor indivizi

perturbați, poate duce la o pădure plină atât de psihotici, cât și de DOR reichian (înfometare orgonica sau malignitate atmosferică consumatoare de vieți).

Dacă Legea Trapezului este cunoscută, recunoscută atunci când este aplicabilă și fie respectată, fie utilizată, ea va evita multe greutăți și tragedii, servind în același timp drept catalizator pentru schimbare. La fel ca focul, puterile sale sunt duble, în funcție de modul în care este aplicată. La fel ca soarele, puterile sale sunt duble, în funcție de dacă un lucru crește, se maturizează sau moare. Și, la fel ca prima fuziune cristalină a atomilor, va fi începutul și sfârșitul, Alfa și Omega întregii materii. Întoarce-ți privirea de la piramide și privește spre trapez și vei fi mișcat.

Două greșeli fac un drept

Dacă o greșeală este scăpată nepedepsită, iar altcineva o repetă și scapă și el nepedepsit, se naște o Corectitudine. Greșeala devine mai Corectă de fiecare dată când are succes. Întrucât învingătorii își asumă întotdeauna drepturi istorice, nu poate fi altfel. Aceasta nu înseamnă că ceva devine intrinsec nobil prin repetiție, ci doar că acceptarea succesivă a oricărui lucru conferă rectitudine.

Nu există așa ceva ca Dreptul „moral”. Există doar Dreptul adevărat, echilibrul dintre Legea Naturală, Lex Talionis, versus Dreptul dobândit, acordat prin consensul și uzanța populară (regulile Jocului). Moralitatea este o invenție umană conferită de interesele egoiste ale celor săraci senzual.

Trebuie să ne confruntăm constant cu deciziile de a trăi după Lege sau după Regulile Jocului. Oricare ar fi calea va fi „Dreaptă”. Dintre cele două, prefer întotdeauna calea Legii, dar este adesea mai riscantă și mai brutală. Cea din urmă - învingerea lor la propriul lor joc - necesită mai multă planificare, timp, strategie și bani. De aceea, în toate problemele impuse de moralisme false și Reguli ale Jocului înșelătoare, dar neîngrădite de legalitate, îmi aplic propria regulă, care este: „Nu există reguli”.

Dacă creezi o regulă nouă și aceasta prinde contur, ți-ai creat un Drept pentru tine, oricât de egoist ar fi. Orice prevalează, copleșește, ține în robie, dezarmează, terifiază, sperie, controlează, constrânge, înrobește sau contribuie în alt mod la nevoile masochiste ale omului va fi întotdeauna acceptat ca fiind Drept. Nicio afirmație verbală contrară nu poate eradica ceea ce trecutul a dovedit, iar prezentul se intensifică.

Dacă un lucru sau un act este în mod natural Greșit, un satanist va încerca, deși în secret, să dea o mână de ajutor Naturii - după cum permit circumstanțele.

Timpul verii

Viața în timpul verii e groaznică. Urăsc vara. Și nu sunt singurul. Vara în zonele urbane este timpul revoltelor, al turismului, al poluării și al psiho-ului. În zonele rurale este timpul țânțarilor, al arsurilor solare/insolației, al polenului, al gunoaielor, al plictiselii, al vandalismului și al orgiilor. Nu există un moment mai rău pentru tragedie decât căldura lipicioasă a verii sau pentru încercări frenetice de plăcere. „Bucuria" Crăciunului este o datorie odioasă, dar „veselia" verii este un ritual maladroit efectuat cu un haos calculat. Persoanele rafinate preferă celelalte anotimpuri, care își trec zilele mai puțin greoi. În ciuda crizelor de furie ale naturii din alte anotimpuri, fie că sunt furtuni, inundații, gheață sau zăpadă - omul și-a făcut din vară sezonul personal al dezastrelor. Profitând de căldura pe care i-a oferit-o natura, și-a creat un mediu în care lipsa sa de minte înflorește cel mai mult. Este singurul anotimp care îi validează pe nepăsători. Cei cărora le-a fost respingător comportamentul civilizat în restul anului își pot sărbători grosolănia în mare stil. M-aș bucura de primăvară mai mult dacă nu ar fi iminenta ciumă a verii, cu lăcustele ei umane care prosperă într-o atmosferă mult mai mortală (dacă se iau în considerare nivelurile de radiații) decât cele mai mari viscole. Alte anotimpuri pot fi violente în sine, dar vara este virulentă, un incubator pentru discordie și discordie personală. Îmi plac cel mai mult toamna și iarna. O zi însorită de toamnă are o puritate relaxată, o liniște blândă. Ca și la antici, toamna mea se întinde din august până în octombrie, iar iarna, din noiembrie până în februarie. Aspectul meu preferat al verii este că, la Solstițiu, zilele devin în sfârșit mai scurte, iar nopțile mai lungi. Cel mai bun lucru la orice zi este trecerea ei blândă în noapte, mantaua întunecată din care evoluează toate secretele. Iarna este un iad pentru mulți, și pe bună dreptate. Este un Tartar care provoacă haos. Dar într-un port confortabil, iarna poate fi marele anotimp al contrastelor.

În lumea mea noir, strălucirea lipicioasă a verii nu-și are locul, cu excepția acelor părți ale lumii unde natura a înșelat omenirea prin injectarea de ceață și ploaie regionale și regulate. Un susținător fervent al controlului acum mulți ani, am amenajat o cameră, o adevărată cameră rituală, pe care o numesc Camera de Hotel Memorial Cornell Woolrich. Ar fi putut la fel de bine să fie numită Camera Weegee sau Camera Reginald Marsh. Constă dintr-o duplicare exactă a unei camere de hotel sordide, într-o clădire veche, dar încă solidă, din cărămidă. Pereții sunt tapetați cu margarete galbene decolorate, iar o mochetă albăstruie se ciocnește plăcut cu tâmplăria de culoarea tigrului. În afara singurei ferestre este mereu noapte și mereu plouă, iar o licărire intermitentă a unui semn neon pulsează, iar pe un birou de mahon ciuruit de fund, un radio vechi furniruit redă cântece despre iubiri pierdute și vise de după război. Patul metalic cu aspect de lemn pe care mă odihnesc poartă inevitabila cuvertură de creton, iar o noptieră susține o lampă și o mașină de scris portabilă veche. Și operele de artă; imprimeuri înrămate cu flori triste care încearcă să pară vesele, un peisaj mucegăit cu cer plumburiu, cazinoul de pe insula Catalina și o cowgirl Moran așezată pe gardul țarcului. Câteva haine (vintage) atârnă pe umerașe de sârmă prinse pe cârlige de sârmă, iar de una dintre ele atârnă obligatoriul toc de umăr. Mai presus de toate, parfumul fiecărei astfel de camere care a existat vreodată se amestecă cu mirosul dulce al trotuarelor ude de dincolo. Am arătat această cameră câtorva. Cei faimoși sau notorii o iubesc și o înțeleg și vor să petreacă o noapte sau mai

mult. Cei pretenționși, inconștienți, sunt dezgustați, se simt grețoși și nu pot ieși suficient de repede, ceea ce mi se potrivește de minune.

> *Mintea este propriul ei loc și, în sine,*
> *poate face un Rai din Iad, un Iad din Rai*
> - John Milton, Paradisul pierdut

Cum să devii vârcolac
Fundamentele metamorfozei licantropice; principiile și aplicațiile lor

Oricine este un potențial vârcolac. Sub stres emoțional, calitățile umane civilizate regresează la reacția animalică de bază și se atinge un prag de potențială schimbare fizică.

Temperament

Persoanele care se comportă în mod normal într-un mod grosolan și grosolan ar fi considerate a se apropia de o stare animalică, făcând astfel o tranziție completă relativ ușoară. Aceasta este o eroare, deoarece neastâmpărații se consideră oameni cea mai înaltă și mai nobilă formă de viață. Sunt aproape animale tot timpul, așa că nu îndrăznesc să „sară peste prag", căci asta ar fi abominabil.

Cine abia a ajuns până la bordură nu îndrăznește să se întoarcă în jgheab. Doar omul superior se poate metamorfoza, deoarece egoul său îi va permite să meargă până la capăt. El știe că este circumspect și cultivat în cea mai mare parte a vieții sale. Așadar, o tranziție către animalism poate fi luată în considerare fără remușcări. Manifestările acestui fenomen sunt abundente. Cei mai șlefuiți indivizi devin cei mai degradați atunci când se ivește ocazia potrivită. Nu există bețiv atât de neglijent ca un bețiv bogat. Analogiile unor astfel de polarități sunt nesfârșite: beat ca un lord, Dr. Jekyll și Mr. Hyde, Contele Dracula, Jack London etc. În aproape fiecare tratat literar, teatral sau cinematografic, licantropul este în starea sa normală descris ca un om plin de căldură, înțelegere, sensibilitate și inteligență.

Cele trei emoții principale: sexul, sentimentul și uimirea, pot fi considerate mecanisme declanșatoare, așa cum va fi arătat de următoarea formulă prin care se poate efectua transformarea din om în bestie.

Mediu

Toată lumea a rătăcit la un moment dat într-o zonă cu un asemenea prevestitor încât se simte că cineva sau ceva pândește în umbră, privind, gata să sară și să devoreze. Poate era o casă pustie, poate o cărare singuratică printre copaci, posibil o carieră abandonată. În multe cazuri se știe sau se descoperă că astfel de zone au fost martorii morții de natură neașteptată sau neobișnuită, sau poate haos, viol sau alte forme de violență. Toate acțiunile care implică o producție intensă sau crescută de adrenalină din partea victimei sau a făptașului (poftă, teroare, agresivitate, apărare etc.) sunt urmate de detumescență sub forma unor grade variate de receptivitate (șoc, supunere totală, inconștiență, moarte etc.).

Polaritatea pe care a suferit-o o astfel de atmosferă poate fi asemănată cu o zonă în care s-au acumulat și descărcat în mod repetat concentrații mari de electricitate, reciclând

astfel ionizarea atmosferei într-un mod haotic și tulburător. „Încărcarea” și atracția inițială a unei astfel de zone provin din modelul său spațial și geometric. Acest lucru poate fi comparat cu o jgheabă de hrănire existentă, în care animalele vin de la kilometri distanță și mănâncă carcasele predecesorilor lor.

Dihotomia sado-masochistă, cu nevoia sa de exprimare, menține o astfel de zonă bine populată atât cu vânători, cât și cu vânați. Vânații sunt atrași de un astfel de loc datorită fiorului înspăimântător, dar totodată supus, obținut din mediul înconjurător. Prădătorii ies apoi la suprafață, atrași de condițiile ideale de vânătoare și de abundența vânatului. Adesea, însă, vânătorii nu au intrat inițial în rezervație ca vânători, ci ca și căutători de senzații tari, inspirați de frică.

Dacă acest lucru pare exagerat, luați în considerare un fenomen comun copiilor de Halloween sau în orice altă noapte în care decorul este potrivit. Copilul iese în mod deliberat așteptându-se să se sperie, reușește să se sperie, apoi se gândește cât de distractiv ar putea fi să-i sperie pe alții, odată ce a fost curățat de nevoile sale de frică. Apoi devine vânătorul, iar următorul copil care apare este prada lui. Întregul fenomen este similar cu o manifestare psihologică recunoscută a celor care se tem în mod exterior de o situație, în timp ce, în același timp, fac tot ce le stă în putință pentru a-i încuraja apariția.

Pregătire

Acest joc de Halloween pentru copii ne oferă indiciul schimbării de rol necesară în metamorfoza licantropică. Pe scurt, este așa: Intrați în zona despre care știți că produce traume cu cea mai deplină intenție de a vă speriați. Permiteți-vă să vă fie frică. Dacă este necesar, purtați articole de îmbrăcăminte care să creeze cea mai supusă sau vulnerabilă imagine. Victimele „accidentale” sunt întotdeauna îmbrăcate astfel. Simțiți locul ca victimă, permițându-vă să vă fie frică cât de mult puteți. Dacă vă puteți suplimenta frica cu un sentiment stimulant sexual, cu atât mai bine. Permiteți-vă să vă scuturați virtual de frică și, dacă este posibil, atingeți un orgasm prin orice mijloace ar fi necesare, căci acest lucru vă va face mai ușoară transformarea licantropică ulterioară.

După ce v-ați eliberat de orice frică și ați fugit de la locul terorii/extazului vostru, mergeți acasă și meditați la ceea ce ați simțit. Veți descoperi în curând că un fel de atracție magnetică se va manifesta, atrăgându-vă înapoi în locul devastat. Această atracție neliniștitoare va crește cu fiecare zi care urmează, în mod ideal ajungând la constrângere. Când te simți incapabil să reziști tentației de a te întoarce în locul periculos, repetă primul incident în mare parte în același mod. Vei constata că a doua incursiune în zonă este chiar mai profundă decât prima, datorită anxietății și anticipării care s-au dezvoltat în ultimele zile.

În sensul cel mai adevărat, ai efectuat un ritual de trimitere a energiei tale într-un mediu viu, care respiră. Acel mediu, din cauza suprasolicitării continue a vitalității sale, acționează ca un vampir, absorbind energie de la cei pe care îi atrage și, odată ce a atras-o, îi captivează contagios pentru hrană viitoare. Wilhelm Reich a numit astfel de zone DOR, indicând o înfometare persistentă de orgon sau o enervare a atmosferei. Astfel de zone sunt înfometate din punct de vedere atmosferic și, în sterilitatea lor, strigă să fie hrănite. Toate

presupusele case bântuite și locurile terorii sunt întărite de acumularea de energie furnizată de anxietățile ocupanților și de anticiparea revenirii vizitatorilor, adică de gândurile obsesive ale celor care au fost afectați.

A doua oară când intri în zona aleasă, s-ar putea să nu poți petrece la fel de mult timp ca prima dată, din cauza fricii crescute și a nevoii ulterioare de a o exersa/exorciza rapid și de a te îndepărta. În acest moment ești pregătit pentru metamorfoză - cu excepția cazului în care găsești a doua oară un „farmec" și tânjești să-ți întreții temerile la înălțimi mai mari și mai extatice, caz în care fie nu te-ai speriat suficient, fie există puține șanse de schimbare a rolului. Cu alte cuvinte, înainte de a putea deveni vânător, trebuie mai întâi să fi trezit și apoi să fi exorcizat nevoia de a fi victimă.

Dacă ești o „victimă" obișnuită, este înțelept să procedezi cu prudență. Dorința ta de a fi speriat și manifestările acesteia care urmează te-ar putea împinge într-o situație în care ai putea fi grav rănit sau ucis. Dacă, totuși, ești capabil să-ți satisfaci nevoile de frică și să le exorcizezi, atunci treci la pasul următor:

Metamorfoză

Îmbrăcămintea-te într-un mod propice schimbării care urmează să fie efectuată. Legendele berserkerilor care îmbracă piei de lup și urși au o semnificație substanțială, având în vedere importanța costumului în ritual. Îmbracă-te în cel mai stereotip mod „siropos". deoarece a doua piele pe care o porți este un element puternic în transmogrificarea completă. Aceasta este magie ermetică sau simpatică exemplificată (precum sus, așa și jos). Dacă porți masca unui lup sau pielea unei bestii, este de preferat ca aceasta să nu fie autentică, deoarece poți infuza mai bine o copie facsimil a animalului ales cu propria ta personalitate, inspirându-te în același timp din atributele cunoscute ale speciei reprezentate. Pielea sau masca va servi drept catalizator, un plan, pentru ceea ce vei deveni pe măsură ce te vei contopi cu ea.

Intră în zona devastată cu o anticipare nerăbdătoare. Când te apropii de locurile în care anterior te-ai fi speriat cel mai mult, permite-ți să te bucuri de gândul cât de terifiant ar fi pentru alții dacă ar simți aceeași frică pe care ai simțit-o tu, plus teroarea adăugată de o manifestare reală a unei creaturi nefamiliare și grotești. Pe scurt, acum este rolul tău să contribui la înfricoșarea locului.

Scena a fost pregătită și toate componentele necesare au fost activate. Ai experimentat o frică intensă, acum este rândul tău să manifești o frică intensă sub forma bestialității. Permite-ți să te cocoșezi, aproape căzând în patru labe uneori. Copiii sunt destul de pricepuți în a reprezenta animalele. Îți amintești când? Fără îndoială, ai mers și tu în patru labe cu un câine sau o pisică. Te-ai gândit vreodată la implicații?

Adulmecă aerul, savurându-l și mirosurile mediului în care te afli. Dacă există copaci în jur, apropie-te de ei, atingându-i, lovindu-i cu laba, cățărându-te și scuturându-i. Fă tot posibilul să imiți un animal. Dacă te afli într-o clădire, urinează pe un perete sau pe podea. Nu uita: creaturile sălbatice nu sunt domestice! Sforăie, mârâie, răcnește, mormăie - scoate toate sunetele neplăcute pe care le dorești.

Pe măsură ce devii tot mai impregnat de senzația de a fi un animal, vei simți efectiv anumite zone ale corpului tău reacționând într-un mod străin anatomiei umane. Picioarele tale vor deveni vinete. Brațele tale vor deveni membre anterioare pentru gheare sau labe care tânjesc să apuce cel mai apropiat lucru. Fața ta se va schimba. Mușchii faciali vor începe să se contracte în grimase bestiale. Toate simțurile tale vor deveni mai ascuțite. Vei simți nevoia să urinezi mai des. Vei deveni fascinat de lună, mai ales dacă este plină. Dacă ești în interior, vei căuta să explorezi în spatele lucrurilor, în crăpături, sub scânduri. Vei simți dorința de a te strecura în spații închise, ascunzându-ți capul și corpul.

Dacă simți dorință sexuală, aceasta va fi într-un mod lacom, iar dacă vei percepe o altă persoană care în mod normal nu ți-ar putea apărea sexual, natura transformării tale va compensa atributele care îi lipsesc. Impulsul de a ataca va fi prezent, dar mintea ta superioară trebuie să se abțină, preluând controlul și menținându-te în locul tău, permițându-ți în același timp suficient impuls pentru a te elibera. Aceasta este etapa transformării în care controlul este esențial, cu excepția cazului în care cineva este cu un partener dispus să intre în Joc ca vânat și să se bucure de rolurile sale. Dacă acesta este cazul, atunci se poate manifesta un atac sexual complet. Dacă nu, trebuie exercitată suficientă reținere pentru a obține eliberarea sexuală fără un atac asupra „victimei”.

În momentul orgasmului, trebuie să aibă loc o cuprindere completă și irevocabilă a animalului din interior, cu orice abandon la acest nivel ar putea urma. În acest moment va avea loc schimbarea și, dacă cineva va fi suficient de nefericit (sau norocos?) să fie martor la metamorfoza ta, poți fi sigur că nu o va uita niciodată.

Întregul acest principiu, pus în aplicare într-un exercițiu ritualic între vânător și vânat, este, desigur, baza unor jocuri pentru copii precum de-a v-ați ascunselea, unde un copil se bucură de frică, în timp ce celălalt se delectează cu terorizarea, adesea ambele roluri fiind schimbate în cadrul unui singur episod al jocului. Întrucât copiii sunt în mod natural mai apropiați de o stare animală, sunt tot atât de calificați să ne învețe mijloace prin care ne putem apropia. Natura tranzițională a copiilor îi face profesori ideali.

Odată ce transformarea ta a fost efectuată (amintiți-vă, cea mai profundă manifestare poate apărea doar după o pregătire suficientă), permite-ți să „cobori”, după ce te-ai retras, dacă este necesar, într-un loc unde poți cădea nepăsător la pământ sau pe podea. Dacă ți-ai făcut bine exercițiile, ar trebui, la revenirea la starea ta normală, să simți dorința de a te hrăni.

Acumularea și descărcarea enormă de energie în atingerea acestei stări vor fi consumat o cantitate vastă de calorii. Așadar, epilogul evident al ritualului tău și finalizarea ciclului animal este să mănânci pe săturate și să adormi.

E timpul să începem să dăm lovitura de grație

Să nu uităm, Satan este acuzatorul, provocatorul opiniilor mucegăite și al conceptelor obositoare. În senescența sa, creștinismul pare să-și scoată toate castanele vechi din foc și să creeze cea mai irațională vânătoare de vrăjitoare din istorie. Isteria nu este doar ascultată, ci încurajată. Într-adevăr, ne întrebăm despre credulitatea necondiționată nu doar a publicului larg, ci în special a celor aflați în poziții de autoritate.

Copiii sunt ademeniți - nu de sataniști, ci de autorități - să născocească minciuni dăunătoare despre propriii părinți. Orice stea, cerc, triunghi, hexagramă sau octogon devine un simbol „satanic". Lista obiectelor blestemate crește: vitralii, pisici din ceramică, un halat de baie de o singură culoare, haine din piele, înregistrări rock (mai ales dacă sunt redate invers). Dacă se descoperă o Biblie satanică, aceasta devine o dovadă că cititorul ei comite fiecare crimă cunoscută omului.

Dacă minciunile menționate anterior sunt contestate și expuse, istericul va declara că satanistul exonerat nu este un satanist real sau „clasic" (adică creștin), care fură bebeluși, molestează și ucide copii și tranșează animale. Nebunii care se dedau celor de mai sus sunt isterici reprimați care povestesc fantezii masturbatorii sălbatice sau artiști ai jive-ului care se prezintă drept sataniști pentru a putea fi „convertiți" și a obține o eliberare condiționată timpurie. „Grupurile organizate" par să nu poată fi niciodată găsite din cauza „secretului" lor. Nici trupurile „victimelor lor sacrificiale". Dar cum încearcă - oh, cum încearcă. A apărut o nouă profesie, „specialistul în cercetarea satanismului și ocultului", de fapt, un nume nou și elegant pentru un predicator al focului și pucioasei iadului. Oricine își poate expune numele ca unul dintre acești „experți", deși, desigur, este mai impresionant dacă un idiot nesigur are câteva litere după nume pentru a dovedi că este un mincinos autorizat și acreditat.

Frica de satanism este o modalitate bună de a condimenta o viață altfel plictisitoare și neproductivă. Dacă nu se pot simți importanți, cel puțin se pot simți îndreptățiți în cruciada lor neînduplecată împotriva unui dușman diabolic la modă.

Prin aducerea satanismului la milioane de oameni, cele mai stridente și lipsite de minte elemente din ruinele creștinismului își arată fața. Sunt cele mai rele lucruri pe care le poate produce religia tradițională. Acum e timpul să dăm lovitura unora. Aceste rămășițe ale creștinismului purulent au încercat să ne pună într-o poziție defensivă, când este în sarcina noastră să cerem răspunsuri pentru comportamentul lor irațional. Șmecheriile celor care îl pândesc pe Satan nu pot decât să ascundă calitățile de răscumpărare socială create de aventura de două mii de ani a creștinismului. Nu au reușit să dea satanismului o reputație proastă; dimpotrivă, este creștinismul pe care îl pângăresc.

Noi nu molestăm copii și nu sacrificăm animale. Dar este sezon deschis pentru genul de ciudați care ne acuză că facem acest lucru. Pentru ei, tortura este prea dulce.

Timp de secole, satanismul a fost un tigru de hârtie, o perdea de fum, un om de paie, perpetuat pentru interesele personale ale dogmei creștine. Niciodată până acum sataniștii organizați nu au ieșit la iveală pentru a contesta minciunile convenabile. Sigur, au existat avocați ai diavolului - Tom Paine, Ben Franklin, Shaw, Twain, London, Wells - dar aceștia reprezentau o amenințare mică pentru creștinism în ansamblu. Dar când vezi mii de copii care

aclamă simboluri satanice reale și dau semnul coarnelor - asta e o amenințare reală! Când o carte scrisă de un satanist, pentru sataniști, este citită, tradusă și recitită de milioane - asta e o amenințare!

Creștinul ticălos are dreptate când presupune că satanismul este periculos. Este destul de periculos, dar nu din cauza orgiilor, furtului de copii, mutilării animalelor sau a altor stimulente lipsite de imaginație. Satanismul este periculos pentru că încurajează originalitatea în detrimentul mentalității de turmă. Mase mari de oameni care acționează și gândesc în cadrul unui set prescris de opțiuni sunt mult mai ușor de controlat. Și de exploatat.

Satanismul este periculos prin faptul că încurajează relații puternice între două persoane, mai degrabă decât aderarea mecanică la activități de grup programate. Loialitatea față de un partener sau prieten - chiar și un animal de companie - este mai periculoasă pentru un regim despotic decât entuziasmul pentru „cauze". Satanismul este periculos pentru economie prin faptul că pledează pentru conservarea artefactelor plăcute și utile ale trecutului, mai degrabă decât pentru achiziționarea noului de dragul noutății.

Micul creștin frenetic crede că heavy metalul este periculos pentru că este o țintă convenabilă pentru isteria sa. Este ușor să-i identifici pe Black Sabbath. Motley Crue, Twisted Sister și toate celelalte pentru comentarii stupide, dar cum rămâne cu muzica satanică a lui Liszt, Wagner, Saint-Saëns, Beethoven, Mussorgsky, Paganini, Mendelssohn? Poate că ar fi necesare abțibilduri de avertizare pentru operele lui Cole Porter, Rogers și Hammerstein, Jerome Kern și Irving Berlin, a cărui piesă „Stay Down Here Where You Belong" îl prezintă pe un Diavol bun care proclamă: „Vei găsi mai multă ură acolo sus decât jos". Și ce putem spune despre melodii precum „Thee Behind Me Satan", „Old Devil Moon", „Satan Takes a Holiday", „Perfidia", „Temptation", „Taboo" și, ca să nu uităm, Frankie Laine sau Edith Piaf care cântă „Jezebel" de Shanklin. Melodii pe care le poți înțelege, versuri pe care le poți auzi. Dacă un interpret ar interpreta „nou" melodia „Jezebel" sau „Stay Down Here Where You Belong" la un concert rock, acest lucru ar putea precipita o revoluție satanică.

Trebuie acum să abordez teama sataniștilor care privesc noua Epocă Întunecată cu trepidație sau alarmă. Priviți la propria noastră influență trecută și la potențialul viitor pentru a ne recunoaște puterea. Luați în considerare timpul de antenă alocat evangheliștilor. Cineva poate porni televizorul în orice moment al zilei sau al nopții și poate primi propagandă creștină evidentă (citiți: antisatană). La un nivel inferior se află reportajele de investigație (antisatanice), prezentările fictive dramatice (antisatanice), știrile „factuale" (antisatanice) și emisiunile speciale „înălțătoare spiritual" (de asemenea, antisatanice). Timpul de radio și presa scrisă nu fac excepție. Cu cât clasa de public este mai joasă, cu atât tonul este mai irațional.

Ca momeală sau „captiv", satanismul este folosit iconografic cu o regularitate formulată, ca o imagine cu Marilyn Monroe. (Dacă aveți dubii, loviți-i pe neastâmpărați cu MM sau satanism.) Ce s-ar întâmpla dacă satanismului i s-ar acorda timpul media de care se bucură detractorii noștri? Sau chiar o mică parte din acesta? Cât de des mi-am văzut propria imagine folosită ca introducere la un segment de televiziune sau la un articol exploatator, care nu seamănă deloc cu conceptele pe care le-am expus în termeni clari. Trebuie să dai peste Biblia satanică pentru a absorbi satanismul în adevărata sa formă. Cea mai mare amenințare la adresa satanismului este atunci când adevărul său devine cunoscut. Dacă ar fi difuzată o emisiune TV

satanică programată în mod regulat, i-ar șterge peste noapte pe evangheliștii cu gura de flanel. Deținem o putere atât de înfricoșătoare încât nu i se poate oferi o voce.

Da, puterea este în mâinile noastre. Suntem, mai mult ca niciodată, acuzatorii. Amintiți-vă, este poziția noastră, rolul nostru, să servim drept tribunal pentru cei care, jucându-ne pretențios rolul de inamici. Gândul de a răspunde „acuzațiilor" lor, de a ne apăra poziția, trebuie să devină o absurditate. Haideți să-i punem la încercare. Haideți să-i interogăm. Haideți să le cerem motivele istericilor lor prostești. Trebuie să biciuim iraționalitatea cu o intensitate inchizitorială. Și să le arătăm ridicului pe care îl merită. Suntem ceea ce vechii lor învățători nu au anticipat. Nu există nimic în manualele lor de reguli care să poată concura cu diavolii adevărați care nu cedează exilurilor mitice.

E sezon deschis. Asta e.

Meritele artificialității

Omul poate fi ușor păcălit. De fapt, el a arătat toate indiciile că *trebuie* să fie păcălit. El se plânge: „E o lume de tip Barnum și Bailey, la fel de falsă pe cât se poate", totuși nu vrea să fie altfel și pare să supraviețuiască cel mai bine în cele mai artificiale condiții.

Numai atunci când cineva poate accepta pe deplin artificialitatea ca o dezvoltare naturală și adesea superioară a vieții inteligente poate avea și deține o puternică abilitate magică. Artificialitatea este mai mult decât complet onestă; previne dezamăgirea față de faptul că lucrurile nu sunt ceea ce par a fi. Dacă știi de la început că ceva este fals, imaginația ta îl poate face cât de real este necesar. Dar necesită imaginație. Credeți sau nu, toată lumea are imaginație într-o oarecare măsură.

Desigur, nu este nevoie de multă imaginație pentru a fi păcălit, fie de tine însuți, fie de altcineva. Dar imaginația este dusă în domeniul creativității atunci când infuzezi irealul cu o realitate care va fi satisfăcătoare. Masturbarea este cea mai apropiată etapă pe care majoritatea oamenilor o ating. Spre deosebire de teologiile care se bazează pe credință, care ridică discutabilul în realitate, masturbarea se bazează pe un act pe care puțini îl pot contesta: schimbul sexual. Știind foarte bine că masturbarea este „prefăcută" nu eradică practica ei.

De fapt, s-a demonstrat că natura egoistă a masturbării produce orgasme mai intense decât „lucrul real". Ce devine atunci lucrul real, în ceea ce privește orgasmul? S-a susținut că masturbarea poate deveni obișnuită și plictisitoare sau chiar poate nega relațiile sănătoase cu oameni reali. Ei bine, mă bucur al naibii că nu m-am oprit, judecând după unele dintre specimenele jalnice prezentate ca fiind sexy în ultimii ani. Nu am fost niciodată dezamăgit de fanteziile mele.

Nu sunt antagonist față de femeile cu care natura a fost nemiloasă în ceea ce privește aspectul fizic. Le iubesc enorm. Evit femeile care se fac în mod deliberat plictisitoare fizic, astfel încât să fie apreciate pentru mintea lor și nu privite ca obiecte. Sunt la fel de nepotrivite ca bărbații care exagerează în căutarea lor de aparent masculin electivă, crezând că orice semn de cultură sau sensibilitate îi va marca drept panseluțe. Un bărbat poate fi foarte puternic și ingenios și totuși blând și sensibil. O femeie poate fi atât atrăgătoare din punct de vedere fizic, cât și capabilă din punct de vedere fizic și avansată mintal.

Dar ce se întâmplă cu impulsurile din curtea a milioane de oameni care știu mai bine, dar cedează în fața unor oameni inferiori pentru că, fiind animale vizuale cum sunt, penajul înseamnă mult? Ajung prinși în relații sumbre pentru că încearcă constant să se păcălească singuri, crezând că partenerul lor este fie mai capabil, fie mai inteligent decât este el sau ea în realitate. Dacă ar fi putut începe o relație având nevoile sexuale ca factor principal și să nu se prefacă că ar exista ceva mai mult, ar putea evalua mai atent calitatea autentică la altcineva.

Sexul este incitant, dar tovărășia este adesea mai semnificativă, mai ales pentru femei. Câte femei caută tovărășia cu bărbați care au puțin sau nimic de oferit în afară de prezența fizică? Aceasta este cu siguranță masturbare socială.

Mulți dintre voi ați știut de scopul Bisericii Satanei de a dezvolta și promova fabricarea de tovarăși umani artificiali. Filmele și televiziunea au pregătit ani de zile o dezvoltare la fel de inevitabilă ca automobilul sau avionul.

De-a lungul istoriei, indivizii au sculptat sau au reconstruit asemănări fizice ale oamenilor, dar au făcut-o ca automate, de obicei însoțite de muzică și construite pentru aristocrați excentrici. Ca formă de artă, sculptori contemporani precum Duane Hansen, John deAndrea, George Segal și alții au expus în fața unui public șocat și treptat receptiv. „Păpușile iubirii" din PVC au proliferat pe ultimele pagini ale revistelor pentru bărbați, întotdeauna cu o ambalaj simplu, maro. Biserica lui Satan este prima organizație care strânge firele uneia dintre industriile majore ale viitorului.

Tabuul împotriva androizilor pentru companie a persistat în mare parte datorită traumei frankensteiniene sau pigmalioniste a „imitării lui Dumnezeu". Acest motiv, mai mult decât oricare altul, a împiedicat marii producători să continue o astfel de aventură. Trebuie luați în considerare și alți factori economici. Achiziționarea de automobile, produse electronice de agrement și alte achiziții de „status" se va diminua atunci când oamenii artificiali vor deveni mai impresionanți decât cei reali pe care consumatorul a încercat de obicei să îi impresioneze.

Noi, ca sataniști, putem schimba cu adevărat așteptările atunci când răspundem la obișnuitul „Despre ce este vorba satanismul?" cu „Fabricăm ființe umane artificiale", urmat de „În câțiva ani veți avea cel puțin unul care să trăiască cu voi". Puteți contracara „O, nu, nu voi" cu un zâmbet ironic și un „Vom vedea...", știind foarte bine că sunteți profet la vremea voastră. Vă pot asigura că a crea oameni necesită mult mai multă imaginație, îndemânare, răbdare și ingeniozitate decât rescrierea Cheilor Enochiene sau pregătirea pentru un ritual autentic de poftă babiloniană.

Nu cu mult timp în urmă, unul dintre apropiații mei a meditat: „Mă întreb ce vor inventa unii dintre membrii noștri în materie de inovație pe cont propriu, odată ce se vor da de gol. Vă puteți imagina o convenție a sataniștilor, toți însoțiți de un umanoid creat de ei înșiși?" Trebuie să recunosc, asta ar crea niște speculații reale, în afară de chestia aia obosită cu „venerarea Diavolului".

Domeniul este atât de proaspăt, atât de deschis dezvoltării și experimentării, încât un satanist cu o oarecare experiență în arte, meșteșuguri, informatică, electronică, mecanică, prelucrarea lemnului, materiale plastice, cusut etc. poate deveni cu ușurință un pionier într-un domeniu unic. Ce puteți face pentru a ajuta? Experimentați pe cont propriu și spuneți-ne despre asta prin intermediul unui text descriptiv privind materialele și tehnicile de construcție, însoțit de fotografii. Dacă destui Dr. Frankenstein își unesc mințile, va evolua un produs mai bun.

În lumea de astăzi, crearea de ființe umane înlocuitoare sau suplimentare este cea mai satanică activitate posibilă. Aceasta nu este menită să înlocuiască filosofia satanismului așa cum este subliniată în Biblia Satanică. Este un vehicul contemporan pentru acesta.

Construirea de însoțitori umani artificiali

Mijloacele prin care un umanoid poate fi construit sunt tot atât de diverse pe cât permite alegerea materialelor. În trecut, ființele umane artificiale erau fabricate din metal, secțiunile corpului fiind unite ca într-o armură, sau erau formate din pânză cauciucată sau cauciuc real întins peste un cadru scheletic. Mecanismul care acționa robotul era conținut în interior.

Cel mai rudimentar android nu trebuie să fie altceva decât înlocuitori vizuali și tactili convingători. Nu este nimic în neregulă cu acest lucru, deoarece principalul atractiv al umanoidului constă în aproximarea sa la „cealaltă jumătate" a cumpărătorului. Întrucât natura a intenționat să ne „îndrăgostim la prima vedere", ceea ce este văzut cu cel mai mare entuziasm va fi acceptat cu entuziasm. Însoțitorii artificiali care sunt auziți, mirosiți și simțiți plăcut constituie, de asemenea, puncte de vânzare pozitive. Dar faptul că un însoțitor artificial arată bine este de o importanță primordială.

Într-o astfel de industrie nouă nu există o nevoie imediată de învechire planificată, deoarece oportunitatea pentru îmbunătățire constantă rămâne proaspătă și neexploatată. Pe măsură ce concurența dintre fabricile producătoare de umanoizi se dezvoltă, la fel se va întâmpla și cu o mai mare elaborare și complexitate a androidului.

Inițial, va exista o oarecare reticență în a admite utilizarea androizilor, în special din partea persoanelor care au cea mai mare nevoie de ei. Prin urmare, ascunderea acestora ar trebui luată în considerare în dezvoltarea inițială a umanoizilor. În ciuda reclamelor care se văd cu păpuși gonflabile de-a dreptul grotești care însoțesc domnii la piscină și la petreceri, este îndoielnic dacă egourile cumpărătorilor atinși de astfel de reclame au atins acel nivel de nonșalanță publică, cu excepția glumeților. Mulți dintre primii androizi vor fi, fără îndoială, retrogradați în sertarul biroului, în dulapul cu picioare sau în spațiul de sub masa de lucru din garaj atunci când nu sunt utilizați, pentru a fi scoși „când drumul este liber".

Înainte de a te lansa în proiectul de a construi un umanoid, trebuie luate în considerare cerințele creatorului, nevoia de secret, precum și talentul și materialele disponibile. Dacă dorești o companie de natură pur vizuală, pot fi utilizate tehnicile folosite de sculptorii moderni. Figurile pot fi sculptate în lemn, blocuri de polistiren cimentate împreună sau turnate sau modelate în numeroasele varietăți de materiale plastice disponibile. Dacă alegi această metodă, mai multe cărți bune de pe piață oferă instrucțiuni despre sculptarea figurilor în lemn și sculptarea cu diverse rășini plastice și fibră de sticlă. Papier-maché, tencuiala și alte metode sunt ușor de învățat. Principalul dezavantaj al realizării androidului din astfel de materiale este lipsa flexibilității și a moliciunii, împreună cu o limitare a mișcării corpului. În cel mai rău caz, vei petrece mult timp cu o creatură care este în esență un manechin de prezentare atunci când este finalizată.

Dacă cerințele tale sunt în mare parte voyeuriste, vei economisi mult timp obținând un manechin aruncat sau deteriorat pe care să-l folosești ca bază pe care să construiești. Manechinele sunt în general turnate după persoane vii, dar este puțin probabil să găsiți unul ideal pentru cerințele dumneavoastră estetice. Majoritatea sunt extrem de subțiri, pentru a etala cel mai bine hainele, iar multe sunt anormal de lungite la trunchi, picioare, brațe și gât.

Manechinele masculine sunt invariabil mai subțiri decât în mod normal pentru a facilita îmbrăcarea lor. Fețele femeilor tind să fie acviline sau sterile, iar cele ale bărbaților fade. Niciun magazin nu își dorește o femeie cu o față seducătoare sau un bărbat cu o față atrăgătoare în vitrina sa, care să scadă din imaginea hainelor atârnate pe ele. Dacă gusturile dumneavoastră nu se îndreaptă spre fasole verde la femei și spre reprezentări de modă la bărbați, va trebui să modificați orice manechin.

Deși un manechin reprezintă o bază potrivită, mișcările sale sunt de obicei limitate la rearanjarea brațelor și mâinilor. Am constatat că, deoarece piesele sunt interschimbabile (brațe, mâini, jumătatea superioară și inferioară a corpului), piesele de schimb adaugă flexibilitate poziționării. Primii mei umanoizi au fost construiți din manechine pe care le-am secționat, decupând bucăți din picioare, brațe, gâturi și torsuri, le-am unit din fibră de sticlă sau Celastic și apoi am adăugat un compus de rășină și talc peste zonele construite cu diverse materiale. În acest fel, am creat niște oameni grotești și frumoși - exact ca oameni reali.

Dacă vă mulțumiți să vă limitați oamenii artificiali la o companie pur vizuală, nu contează cât de pietroasă este suprafața lor. Poate fi pictat, în funcție de abilitățile tale, la fel de realist pe cât ar putea părea orice ființă vie.

Dacă vrei să strângi mâna cu creația ta sau să o strângi puțin, totuși, ar fi bine să ai o imaginație foarte dezvoltată, altfel bula ta va exploda. Flexibilitatea și realismul tactil sunt îmbunătățiri evidente ale rigidității. Există trei metode de bază pe care le-am folosit pentru a atinge aceste scopuri: o piele umplută cu aer, o piele umplută cu umplutură și o substanță turnată care este moale la atingere.

Să luăm în considerare tipul oferit de firmele de comenzi prin poștă de ajutor sexual care prezintă reclame la ceea ce par a fi creaturi fermecător de fermecătoare. Cumpărătorul își deschide entuziasmat pachetul pentru a descoperi un costum subțire din vinil (PVC, nu BVD) de lenjerie intimă lungă roz, cu o mască rigidă atașată în partea de sus. Despachetează tremurând costumul de plastic și găsește o supapă în care începe să sufle până când amețește de la hiperventilație. Și este răsplătit cu ceea ce pare a fi o fată glamour hidrocefalică cu talidomidă. Orice asemănare cu o domnișoară voluptuoasă este pur mentală. Unele modele au un orificiu vaginal (sau un buzunar din plastic pentru ceas) între coapse - sau alte „îmbunătățiri".

Dacă doriți să vă creați propriul companion gonflabil, puteți face o treabă mai bună tăind folie de vinil cu o unealtă combinată care felie și sudează electric o cusătură în locația dorită. Pentru a obține o figură rezonabilă, fixați vinilul pe un model viu, așa cum ar face o croitoreasă, marcând unde vor fi cusăturile, articulațiile și pensele. Scoateți știfturile (asigurați-vă că sunt în afara liniilor pe care le-ați marcat, altfel veți avea scurgeri) și tăiați și sudați vinilul. Zonele problematice ale acestui tip de construcție sunt capul, mâinile și picioarele. Capul și gâtul trebuie construite separat, apoi montate cât mai strâns posibil în deschiderea gâtului pielii de vinil și lipite cu ciment plastic pentru a asigura o etanșare etanșă. Dacă încercați să realizați capul prin aceeași metodă ca restul figurii, aceasta va arăta fie ca un hidrocefalic, fie ca un microcefalic. La fel și cu mâinile și picioarele. Fie vor semăna cu niște șunci de picnic, fie cu niște înotătoare minuscule. Opriți construcția la încheieturi și glezne și introduceți glezne și picioare rigide, pe lângă mâini separate, montate și unite la încheieturi. Acestea pot fi modelate din timp sau recuperate dintr-un manechin. Sigilați articulațiile așa

cum ați făcut cu gâtul. Dacă sunteți atenți, articulațiile vor fi abia detectabile, deoarece folia de vinil este extrem de subțire. Într-un loc convenabil (prefer spatele gâtului, deoarece o perucă îl va acoperi) așezați o supapă utilizată pentru umflare fie prin sudură electrică, fie prin ciment plastic folosit pentru repararea jucăriilor de plajă. Orice raion de jucării va găsi o jucărie gonflabilă ieftină din care se poate scoate supapa.

Nu vă descurajați dacă primele încercări nu îndeplinesc așteptările, deoarece experimentarea și inovația vor fi cei mai buni profesori ai voștri. Principalul dezavantaj al androidului gonflabil este incapacitatea sa de a rămâne într-o poziție fixă datorită distribuției egale a aerului în interior. Corpul uman este alcătuit din diverse grade de densitate și tonus muscular, ca să nu mai vorbim de o structură ingenioasă cunoscută sub numele de schelet. Tendoanele țin membrele și suprafețele întinse, iar greutatea este distribuită corespunzător pentru acțiunile umane. Următoarea metodă de construcție, o piele umplută cu umplutură, permite luarea în considerare a unora dintre acești factori. Principalul său dezavantaj este lipsa de ascundere. O păpușă gonflabilă poate fi depozitată într-o cutie mică, un sertar sau transportată într-o pungă de cumpărături până când este nevoie - un atribut care le lipsește oamenilor reali. O figurină de pluș ocupă la fel de mult spațiu ca un om autentic. Spre deosebire de manechinul cu suprafață dură, acesta este suficient de flexibil pentru a se comprima oarecum, dar trebuie totuși luat în considerare dacă vă faceți griji cu privire la spațiile de depozitare. Un android de pluș poate fi construit cu sau fără schelet, deși o structură internă va elimina staza nefirească inerentă unui produs umflat.

Un schelet de bază poate fi construit din dibluri sau tuburi metalice sau din plastic. Articulațiile pentru șolduri, coate, genunchi etc. pot fi modelate prin crestare și fixare cu știft sau cu articulații sferice disponibile în comerț. Două cârlige care apropie umerii și regiunea pelviană pot fi tăiate din lemn, de care sunt suspendate brațele și picioarele. Tehnicile de construcție a marionetelor sunt neprețuite și ar trebui studiate, la fel ca, bineînțeles, anatomia umană. Am descoperit că cel mai ușor de obținut și eficient înlocuitor pentru o coloană vertebrală este o bucată de tub flexibil, cum ar fi cel folosit pentru lămpile cu gât de lebădă sau conductele electrice. Un capăt este fixat pe placa pelviană, iar capătul superior trece prin placa pentru umeri până în cap. Astfel, trunchiul și capul pot fi poziționate în orice mod dorit.

Învelișul exterior poate fi din orice tip de material care poate fi cusut sau lipit, cum ar fi folia de vinil sudată electric. Vinilul nu are însă rezistența pielii umane, așa cum o oferă fie folia de cauciuc, fie țesăturile elastice. Decupați modelul pentru partea superioară a trunchiului separat de partea inferioară a trunchiului și de picioare. Ca și în cazul păpușii gonflabile, uitați de cap și mâini până mai târziu, deoarece acestea pot fi zone problematice. Închideți gâtul și încheieturile mâinilor cu o extensie asemănătoare unui manșon, la care se vor adăuga capul și mâinile. Ca și în cazul umanoizilor gonflabili, am constatat că este cel mai bine să introduc picioare și glezne rigide preformate. Atunci când construiți o figurină de pluș, acest lucru trebuie făcut înainte de introducerea umpluturii, împingând picioarele, care sunt atașate de capetele „oaselor” gambei, în pielea exterioară, care a fost formată la fel ca picioarele copiilor care dorm. Am folosit un fermoar (sau velcro) pentru a fixa cele două secțiuni ale corpului împreună la talie. Această metodă nu numai că permite o mai mare ușurință a umplerii ambelor secțiuni, închizând treptat fermoarul până când a fost introdusă cantitatea potrivită de umplutură, dar oferă și acces la interiorul creației dvs., în cazul în care doriți să adăugați

diverse „organe”, fie simple, fie sofisticate. Este uimitor ce se poate realiza folosind puțină ingeniozitate.

Fețele pot fi modelate de la persoane vii folosind proceduri de mulaj consacrate. O mască flexibilă din latex poate fi atașată pe un cap fără față, peruca ascunzând șireturile. Astfel, dacă te plictisești de o față sau de o expresie de bază, o poți înlocui pur și simplu cu alta, la fel de ușor ca și cum ți-ai înnoda șireturile la pantofi. Dacă bărbatul sau femeia visurilor tale nu este disponibil(ă) pentru turnare, sculptează-l/o în lut, fă-i un mulaj și nu mai căuta. Perucile pot fi fie prinse pe cap, fie fixate cu bandă dublu adezivă sau velcro.

Materialele plastice, care sunt foarte toxice dacă sunt prelucrate de un amator cu facilități limitate de ventilație, pot fi utilizate în condiții industriale. Cu toate acestea, spuma poliuretanică flexibilă cu celule deschise sau închise este ușor de găsit sub formă de foi sau blocuri și poate fi utilizată în mod realist ca „carne”. Fie înfășoară-ți armătura sau scheletul cu ea, fie laminează blocuri întregi și sculptează-le cu un cuțit electric. Corpul finit poate primi o „piele” de PVC aplicată cu bandă dublu adezivă sau acoperită cu un ciorap de corp adecvat.

Electronica poate fi încorporată cu ușurință. Mecanismele vocale nu reprezintă nicio provocare. Am ascuns mici înregistratoare în capete, cu deschiderea difuzorului sub perucă. Casetele preînregistrate introduse într-o fantă sub linia părului oferă un efect sonor convingător.

Mirosurile asociate cu oamenii sunt ușor de obținut, folosind parfumuri, colonii sau chiar mai rău.

Un întreg ansamblu de penisuri, vulve, vagine, saci scrotali, sâni, sfârcuri etc. poate fi găsit în orice magazin sau catalog de articole sexuale. Cu puține excepții, toți sunt fără trup. Să-i reîntoarcem la formele umane, unde le este locul.

Am un mare respect pentru cei care își pionierează proprii tovarăși umani artificiali, oricât de rudimentari ar fi inițial. Vor fi făcut un mic pas mai aproape de a se juca de-a Dumnezeu și de a crea bărbat sau femeie după imaginea dorită. Cu o modalitate creativă atât de învăluită în tabuuri străvechi, inovația ar putea acum să explodeze - mai mult decât a cunoscut-o vreodată omul orice formă de artă.

Lumea bizară a crepusculului ventriloculului, a păpușarului și a păpușilor poate fi probabil înțeleasă prin alte minți decât cele ale psihologilor. Elementul schizoid acceptabil din noi toți - cel care ne selectează partenerii - are un portal nou, proaspăt, deschis prin care să treacă. Prin surogate, rasa va supraviețui.

Mizantropia

H.L. Mencken a spus: „Îmi rezerv dreptul de a fi un om singur.” Nu tânjesc după companie. Îmi stă în cale. Trăiesc pentru plăcere. Puține persoane îmi pot oferi atâta plăcere ca actele pe care le săvârșesc eu însumi. Aș prefera să creez plăcere după propriul meu capriciu decât să fiu supus capriciilor altora. Invariabil, ajung să-i distrez pe alții. Sau să-i educ. Nu există atracție/împingere. Este doar atracție, iar ei fac cea care trage.

Găsesc o companie mai mare în figuri inerte, animale și artefacte fără cuvinte, pentru că mă pot bucura de prezența lor și nu există nicio sechestrare psihică. De fapt, prin însăși stimularea lor în conformitate cu idealurile mele personalizate, ei îmi oferă nu numai divertisment, ci și hrană pentru reflecție.

De ce prefer androizii multor oameni „adevărați”? Androizii pot fi creați, programați și utilizați exact după capriciile stăpânului. Nu necesită nicio interacțiune consumatoare de energie pentru a vindeca un ego inexistent. Totuși, chiar și aparența unui ego poate fi încorporată într-un android prin acțiuni și cuvinte - dar întotdeauna conform cerințelor Creatorului. Pot fi lăsați la o parte când devin obositoare, scoși la loc când este nevoie, modificați ca aspect și distruși fără conștiință morală. Sunt tovarăși ideali. Nu răspund niciodată, decât dacă vrei tu, dar îi poți insulta după pofta inimii. În ceea ce privește munca, aceasta poate fi efectuată fie de mașini non-umanoide, fie de oameni cu inteligență limitată care operează mașini cu o inteligență superioară. Androizii oferă o companie splendidă atunci când sunt transformați în aparența fizică a ființelor umane. Și, oricât de mult ar avea majoritatea oamenilor de spus, ar putea la fel de bine să nu spună nimic. În esență, sunt doar decorațiuni într-o cameră - umanoizi pentru a atenua ceea ce ar putea fi interpretat drept singurătate.

Cea mai mare parte a interacțiunii umane, nefiind nimic mai mult decât conversații mărunte și jocuri, nu este o pierdere de timp pentru cei implicați în acest fel. Este, de fapt, necesară supraviețuirii lor, căci altfel ar muri de plictiseală. Pentru realizator, arhetipul, cel care se susține singur, interacțiunea umană este de obicei o risipă a celui mai prețios lucru din existența sa vitală: *timpul*. Timpul petrecut „fiind plăcut” ar putea fi mai bine dedicat plăcerii de *a fi*.

Îmi este ușor să explic aceste atitudini. Nu caut pe cineva iubit, dar sunt iubit de cineva care calcă pe stele. În plus, pot face la fel de bine ca și cum aș fi. Pot spune sincer: „Eu sunt ceea ce sunt”. Dacă nu poți, nu poți fi interdependent. Trebuie să fii întreg înainte de a putea fi singur și totuși nu singur.

Ce mă menține în viață? Ce îmi justifică existența? Ceea ce mă susține este cunoașterea faptului că, dacă aș cădea pradă necazurilor, aș eșua, aș mă îmbolnăvi, aș muri, atâtor oameni i-ar bucura că puterea mea stă în existența mea.

Când mă gândesc la toți cei care s-ar bucura de disconfortul meu, sunt energizat și întărit în măsura în care aș putea depăși orice disconfort. Nu dragostea mea pentru omenire mă susține, ci mai degrabă resentimentul omenirii față de mine. Disprețul și disprețul meu față de masele mediocre în general și față de cei care mă calomniază în special mă înfurie și mă îndeamnă să mă regenerez.

Mi-am construit dreptul, nu prin ceea ce pot face, ci prin cât de important este pentru alții să fiu resentimentat, defăimat, înțeles greșit și urât. Rareori mă veți auzi plângându-mă de soarta mea, căci este conform planului meu precis. Chiar dacă nu ar fi așa, mă îndoiesc că m-aș plânge. Urăsc pe cei care se plâng. Nimănui nu-i pasă de nemulțumirile altcuiva. Când cineva își plânge necazurile altuia, pur și simplu îl slăbește pe cel care se plânge în ochii ascultătorului. Mult mai bine este să stârnești și mai mult antagonism dezamăgindu-ți detractorii prin refuzul de a-ți arăta neliniștea.

Refuz să mă îmbolnăvesc pentru că asta îi va face pe dușmanii mei mai sănătoși. Refuz să rup relațiile cu orice tovarăș demn de încredere, pentru că dacă aș face-o, ar face singurătatea altora mai suportabilă. Refuz ca durerea mea să fie cunoscută, căci durerea mea este bucuria altuia. Nici măcar nu-mi place să-mi arăt mânia, căci celui care primește puțină atenție, mânia mea i-ar lumina inima.

Îl admir pe bull terrierul meu, Typhon, care poate să se înfurie, să mârâie și să încerce să ucidă în timp ce dă din coadă. Este evident un sport - o plăcere - pentru el să mârâie și să-și sfâșie adversarul. O mare lecție poate fi învățată de la el. Nu-i va da victimei sale satisfacția de a crede că, în furia sa, ar putea fi nefericită. Dimpotrivă, este o pacoste pentru victima sa cu atât mai mult cu cât victima sa nu poate fi niciodată satisfăcută așa cum este satisfăcut un masochist prin bătaia altuia. Dacă nu te poți bucura să-ți faci antagonistul nefericit, antagonistul tău îți va seca vitalitatea prin mânia lipsită de umor pe care a atras-o în tine. Sobrietatea mâniei tale îți va spori caritatea neintenționată cu fiecare lovitură pe care o lovești și vei fi mai slab din cauza asta. Prin practică, pun acum în aplicare formula mea de a transforma furia într-un sport plăcut atât de automat și fără efort, încât este rareori, dacă vreodată, posibil ca altul să culeagă plăcere din furia mea.

Sfidez dorințele rele ale dușmanilor mei bucurându-mă de disconfortul lor. Dacă nu i-aș răni, nu aș fi dușmanul lor. Dacă nu trebuie să fac nimic altceva decât să exist în forma mea actuală pentru a-mi face dușmani, sunt într-adevăr norocos, căci a mă cunoaște înseamnă a mă urî. Urăști ceea ce te temi. Cel care este temut are putere. Sunt norocos. Am dobândit puterea fără efort conștient, ci pur și simplu existând.

Nu voi muri niciodată pentru că moartea mea i-ar îmbogăți pe cei nepotriviți. Nu aș putea fi niciodată atât de caritabil.

Este ironie că singurele momente în care am progresat au fost atunci când am rănit pe altcineva? Sau chiar învinge răul binele în cele din urmă? Se pare că răul (frica) este principalul motor, în timp ce binele este complacere și stagnare. Bunătatea invocă fie aprobare, fie dispreț zaharos. Răul creează acțiune și reacție. Fără asta, rasa ar fi murit de mult. Nu că ar fi fost atât de teribil, cu excepția faptului că ar fi însemnat exterminarea Diavolilor - acele persoane care iubesc viața suficient încât să vrea să experimenteze în mod conștient plăcerile ei, plăcerile pe care le inventează și le descoperă singure.

A fost odată ca niciodată, când aveam anumite idealuri confuze, poate că am găsit în romanul lui John Donne, „*Nimeni nu e o insulă*”, o justificare a mediocrității care mă includea și pe mine. „Pentru că oamenii au nevoie de oameni” este acum o justificare prea mică pentru existența lor. Am nevoie de persoane - anumite persoane, nu de oameni. Cuvântul „oameni” a căpătat o conotație egalitară pe care o găsesc respingătoare. -

Există unii oameni care sunt insule, întregi în ei înșiși, dar majoritatea sunt bucăți ale continentului - părți ale continentului principal. Dacă un bulgăre de pământ — și ce bulgări sunt — este spălat de mare, continentul este mai bogat, deși mai mic. Dacă un promontoriu ar fi spălat, atunci ar putea fi provocată o mică alarmă dacă conacul cuiva construit din eforturi unice s-ar afla pe el. Dar moartea nimănui, în afară de cel care este alături de mine, nu mă micșorează. Moartea altor oameni face pământul un loc mai dulce, mai frumos pentru cei care au capacitatea de a savura fiecare clipă petrecută asupra ei. Moartea fiecărei drone inutile mă îmbogățește. Sunt implicat în creștere, iar morții incompetenți pot, în cel mai bun caz, să ofere îngrășământ. Atunci, deși pământul poate fi mai mic ca suprafață, va fi mai bogat în sol și mai luxuriant ca aspect. Prin urmare, nu trimite niciodată să afli pentru cine bate clopotele. Bate pentru că cineva este plătit să tragă de frânghie.

Diabolica

N-am întâlnit niciodată o persoană care să iubească pe toți cei pe care nu i-am antipatizat.

*

La ce sunt buni prietenii dacă nu-ți pot face niciun bine?

*

Omul se mândrește cu faptul că este singurul animal care își poate modifica natura, totuși, atunci când alege să facă acest lucru, este numit prefăcut.

*

Vânătorul trebuie să vâneze. În momentul în care se oprește, devine vânat.

*

Străduiește-te, întinde mâna, ia. Atunci nu vei fi luat.

*

După ce unui om inferior i s-a învățat o doctrină a superiorității, el va rămâne la fel de inferior ca înainte de lecție. El va presupune pur și simplu că este superior și va încerca să-și folosească tacticile recent învățate împotriva propriilor semeni, pe care îi va considera apoi inferiori. Fiecare om inferior bucurându-se de ceea ce consideră rolul său unic, întreaga grămadă va fi redusă la o haită de maimuțe țanțoșe, aiurite și egocentrice, care se zbenguie pe o insulă a ignoranței. Acolo își vor juca jocurile sub supravegherea îngrijitorului lor, care a fost și va fi întotdeauna un om superior.

*

Nu intra niciodată într-o afacere cu cineva care are mai puțin decât tine.

*

Nu aveți încredere în „experți”, cu excepția cazului în care este evident că expertiza lor dă roade.

*

Fii precaut cu sfaturile cuiva care are mai puțin succes decât tine.

*

W.C. Fields obișnuia să sfătuiască: „Nu face niciodată pe un idiot”. Trebuie să fi știut consecințele grave care pot apărea atunci când un simplu om dobândește un strop de sofisticare.

Lumea e plină de ciudați. Ciudații sunt ființe care, așa cum spunea Thoreau, își trăiesc viața în disperare tăcută. Cel mai bine este să-i lași așa, pentru că ciudații, dacă sunt energizați cu un pic de importanță de sine, devin adesea tulburători de rahat.

Ciudații pot fi ținuți sub control și rareori cauzează probleme cuiva în afară de lor înșiși. Cei care tulbură rahat sunt imposibil de tratat într-un mod civilizat. Stai departe de cei care tulbură rahat.

*

Cărți de auto-îmbunătățire: cei care au nevoie de ele nu le vor citi și nu le vor asculta.

*

Nu ajuta pe cineva care s-a dovedit a fi un eșec constant în trecut.

*

Definiția Binelui și Răului: Binele este ceea ce îți place. Răul este ceea ce nu-ți place.

*

Prea multă libertate este periculoasă pentru cei care nu pot face față responsabilităților care însoțesc independența.

*

Adevăratul test al valorii cuiva ca ființă vie este cât de mult poate folosi ceea ce are.

*

Cei care vin să implore ajutor vor să audă că îi pot ajuta. Totuși, nu vor cu adevărat să fie ajutați. Dacă ar putea înceta să caute ajutor, ar muri de satisfacție. Nu vreau să implementez astfel de consecințe grave. Dacă aș începe măcar să-i ajut, în curând mă vor urî și vor încerca să facă probleme. Prin urmare, le spun că îi voi ajuta, le voi vinde promisiuni și îi voi lăsa să cadă înainte ca navele lor să sosească. În acest fel, îi ajut cu adevărat. Îi păstrez pentru eșecuri viitoare.

Fiecare act de compasiune greșit direcționat este o risipă de energie magică. (Exprimat popular prin sintagma „Nicio faptă bună nu rămâne nepedepsită”.)

*

Oricine își păstrează cunoștințele ca prieteni, în special pe cei care sunt în dezacord constant cu el, este fie incapabil să atragă pe altcineva, fie hrănește o nevoie masochistă.

*

Sunt mulți care mi-ar lua timpul. Îi evit.
Sunt unii care îmi împart timpul. Mă distrez cu ei.
Sunt foarte puțini care contribuie la timpul meu. Îi prețuiesc.

*

Când te cerți cu cineva care îți este drag, transferă-ți mânia reciprocă către cineva care nu-ți place și vei fi surprins de rezultate.

*

Părul de pe pieptul unui bărbat este considerat a denota putere. Gorila este cel mai puternic dintre bipezi și are păr pe fiecare loc al corpului, cu excepția pieptului.

*

Bertrand Russell a echivalat logica cu matematica. Eu echivalez creierul și potențialul său cu lucrul numit „suflet” sau „spirit”.

*

Sânii mari sunt asociați cu femeile feminine, indiferent de zvelțețea șoldurilor lor. Capacitatea unui recipient de lapte nu poate fi estimată după dimensiunile sale exterioare. Feminitatea este mai precis reflectată de șolduri generoase. Cred că vă puteți da seama că prefer femeile cu fund mare.

*

Biblia a fost criticată de cercetători din cauza contradicțiilor sale. Nu mă opun acestui lucru, deoarece a fost concepută pentru a crea confuzie. Ca document de propagandă istorică, este de neegalat. Obiecția mea constă în utilitatea și reinterpretarea sa mult timp după ce scopul său inițial a fost epuizat.

*

Dacă autoconservarea este legea supremă, „eul” are propriile legi care îi validează existența. Prima este Simularea. A doua este Identitatea.

*

Omul este singurul animal în care legea autoconservării este pusă în aplicare după ce s-a supus de bunăvoie mașinațiunilor distrugerii sale.

*

Un martir este un om care le permite altora să-și ispășească vinovăția simțindu-și milă de el. Fiecare component al martirului intră într-un concurs pentru a vedea cine poate boci cel mai tare și cel mai lung. Câștigătorii sunt cei cu conștiința cea mai vinovată.

*

Controlul general, religios sau politic, trebuie să existe deoarece populația cere să fie înrobită. Numai atunci când se simte suficient de înrobită își pot produce dizidenții mormăitul colectiv. Disensiunea este o formă slabă de afirmare. Afirmația este o formă slabă de creație.

*

Egalitarismul este o condiție prin care societatea este guvernată de capriciul membrilor săi cei mai inferiori, a căror putere constă exclusiv în număr. Ca hrană, carnea lor este inferioară celei a unei juninci bune sau a unui miel de primăvară. Dacă o zonă a lumii este o grămadă de bălegar, puteți fi siguri că egalitariștii neprocesați au făcut-o așa. Lăsați un astfel de gunoi de grajd să fie împrăștiat acolo unde va face ceva bun.

*

După cum Natura, în înțelepciunea ei inefabilă, nu risipește nimic. Persoanele aparent inutile, dar parazitare sau distructive ar trebui folosite ca porumbeii de lut: pentru antrenament de tragere la țintă. Cel mai eficient curățitor de stradă într-o societate egalitară este o armă antirevoltă.

*

Când oamenii mă întreabă: „Ce vă dă dreptul să sugerați standarde pentru alții?”, răspunsul meu este: „Dacă nu o fac eu, altcineva, poate mai puțin calificat, o va face.” Istoria a dovedit că calificarea se bazează pe acceptare. Scopul scuză mijloacele.

Dreptul, asemenea apei, își caută propriul nivel. Consimțământul omului nu este necesar pentru operațiunile Forțelor Satanice. Nu este obligatoriu. Nici măcar nu este cerut.